

Ulaş Varol yoldaş, mücadelemizde yaşıyor!

Ulaş yoldaş, komünizm idealini sisteme karşı yılmaz bir savaşçı duruşla birleştirmişti.

toplumsal özgürlük

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk 2 TL / Nisan 2014

Yaşasın 1 Mayıs!

Dünya işçi sınıfı, sadece kendisini değil, tüm insanlığı da kapitalizmin güncelleşmiş yıkımından kurtarma görevini omuzlarında taşıyor. Emeğin kurtuluşu insanlığın da kurtuluşu olacak.

1 Mayıs, emek ve sermaye arasındaki uzlaşmaz sınıf savaşının özel bir günü.
Dünyadaki bütün sınıf bilinçli işçiler, hep birlikte kızıl bayrağı kaldıracaklar.
İşçiler, bütün dünyaya yayılan ve çıkarları ortak bir sınıf olduklarını, haklı ve güçlü olduklarını, harekete geçerlerse dünyanın sallanacağını görecekler.
Sermaye sınıfı ve etrafında toplanan menfaat çeteleri ise, düşmanlarını görecek, korkacak, sömürü ve baskı düzeni kapitalizmin yıkılabileceğini hissedecekler.
2014 1 Mayıs'ına kapitalizmin küresel krizinin sürdüğü ve yıkıcı sonuçlarının tüm dünyayı sarstığı koşullarda girdik.
Krizinin yarattığı yoksulluk, işsizlik ve su-gıda krizleri gibi felaketler yüz milyonları sarsan boyutlara ulaştı.
Kapitalist uygarlığın açgözlü talanının sonucu olan ekolojik kriz, yeryüzündeki canlı yaşamın devamını tehlikeye sokuyor.
Her krizde olduğu gibi yeryüzünün farklı noktalarında savaşlar çıkarılıyor.
Kapitalizm insan kanıyla krizini aşmaya çalışıyor.
Şimdi dünyanın farklı bölgelerinde çıkan yerel savaşlar bir küresel "sürekli savaş" durumu yaratıyor.
Kriz sürdükçe bütünlüklü bir dünya savaşı da insanlığa dayatılabilir.
İşte kapitalizmin insanlığa sunduğu kader!
Yoksulluk, ekolojik felaketler, gıdasız - susuz kalış ve sürekli savaş!
Kapitalizm sadece ekonomik bir kriz yaşamıyor.
Onun kurduğu uygarlığın devam etmesi insanlığın da sonunu getirmeye doğru ilerliyor.
Dünya işçi sınıfı, sadece kendisini değil, tüm insanlığı da kapitalizmin güncelleşmiş yıkımından kurtarma görevini omuzlarında taşıyor.
Emeğin kurtuluşu insanlığın da kurtuluşu olacak.

Kulak verin efendiler!

Juliana GÖZEN

Seçim değerlendirmelerine, cevapsız sorular yahut umutsuzluk hakim.
AKP' ye oy vermemiş kesimde moral bozukluğu, öfke ve bir anlam verememe hali var.
Oysa, bütün o seçim tartışmalarını yüzeye iten ve alttan güçlü bir iradeyle gelen bir toplumsal gerçeklik var ki; belirleyenin o olacağı politik atmosfere girdik.
Halk güçlerinin iradesi ile şekillenen bu yönelim, günümüzün politik ortamında, çözümün "sokak" tan geçtiğini açıkça gösteriyor.
Kulak verin!

Devamı 4. sayfada

Neden demokratik cumuriyet?

Kader ORTAKAYA

İçinde yaşadığımız süreç tarihsel değişimlere gebe. Gezi ayaklanması, sönümlenmeyip sürerek kalıcı bir yapı kazandıkça; kendine has ve yeni birçok örgütsel formlar ortaya çıkarıyor; ruhu, farklı toplumsal ve siyasi dinamiklere saçılarak onları devrimcileştiriyor ve büyütüyor.
Anti- kapitalist ve demokratik-halkçı toplumsal dinamikler, Gezi ruhundan besleniyor.
İşçi sınıfının, zaman ayarsız bomba gibi "süprizler" patlatmaya gebe olduğuna dair alametler epeydir belirginleşiyor. Fabrika işgalleri bunu göstermiyor mu?
Kürt Özgürlük Hareketi. isömürgeci oligarşik-totaliter rejime karşı verdiği mücadelede artık yalnız değil.
Kadınlar ve gençler, artık eskisinden daha fazla kendine güvenli, inatçı ve boyun eğmiyorlar.
Peki, mücadele dinamiklerinin böylesine geliştiği bir süreç, mücadelenin yönünü nasıl etkiliyor?

Devamı 3. sayfada

Ekmek, onur, adalet için 1 Mayıs'a!

Komünist, devrimci-halkçı güçler ayakta, arayışta ve öncülük bekliyor. Öncülük, sınıfın özgürleşmesinin toplumun özgürleşmesi olduğu bilincine sahip işçilerin kavgasıyla kendisini kuracak.

Emrah ARIKUŞU

İşçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs yaklaşıyor.
Geçtiğimiz 1 Mayıs'tan bu yana Türkiye politik ortamında çok şey değişti. 2013 1 Mayıs'ını da arkasına alarak patlak veren Gezi isyanı sonrasında, "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" deniliyordu. Gerçekten de, bugüne kadar destansı günler yaşadık.
Sokakta özgürleşen halk, korku duvarını aştı ve yeni bir toplumun kapıları aralıyor. Yeni dönemin içinde; işçi sınıfı da, mücadele pratiğini geliştireceği dersler aldı.
1 Mayıs'ın güncel anlamı, sermayenin güncel yönelimleri ve işçi sınıfının bunun karşısında duruşu ile şekilleniyor.
Ekonomik kriz dünyayı sarmış durumda. Türkiye ekonomisi en kırılgan ekonomiler arasında yer alıyor. Hal böyle olunca da, sermaye sınıfı kendi krizinin yükünü işçilerin ve tüm emekçilerin sırtına yüklemeye uğraşıyor.
Yolsuzluk operasyonuyla ceplerinden taşan milyon dolarları açığa çıkan hükümet, soyduğu halkı yoksulluğa mahkum ediyor. Son verilere göre ülkemizde yoksulluk sınırı 1600 TL iken, sermayenin uşağı olan hükümet, asgari ücreti 846 TL yaparak emekçilerin yoksulluğunu derinleştirdi.
Ülkedeki işsizlik %16'lık bir oranla yaklaşık 5 milyon kişiye ulaşmış durumda. Taşeron sistemi, normal çalışmanın önüne geçiriliyor ve bu yolla emek sömürüsü katlanarak arttırılıyor.
Kadın istihdam paketiyle, istihdam adı altında kadınlara çifte sömürü ve kölece yaşam dayatılıyor. Düşük ücret, işten atılma, yoğun emek sömürüsü, uzun mesai ve iş cinayetleri, normalleştirilmeye çalışılıyor.

Devamı 16. sayfada

EKONOMİ
Kriz olgunlaşıyor. Önümüzdeki süreçte ekonomide şiddetli daralma ve sert resesyon yaşanabilir. **6**

DÜNYA
Yüzyıllardır, sömürülen Nijerya halkı, bugün ise katliamların bir diğer boyutuyla karşı karşıya. **9**

KENT
AKP iktidarıyla, mekanın değiştirildiğini ve mekana şirket yönetir gibi kar amaçlı bakıldığını görüyoruz. **15**

POLİTİKA

Türkiye öyle bir türbülansa girdi ki, sadece egemenler değil başka toplumsal güçler de kendi çıkarları yönünde hamlelerle sahneye çıkıyor.

Seçimlerden sonra

Yerel seçim sonuçları, seçilenlerin üstüne yerleşeceği rejimin oligarşik zemini kavranırsa gerçek anlamını açık eder. Seçilecek yönetimler, sermayenin kontrolündeki oligarşik yapı tarafından, sermaye birikiminin güncel ihtiyaçlarına hizmet etmeye zorlanacaklar.

Oğuzhan KAYSERİLİOĞLU

Sermayenin ülkemizdeki çıplak egemenliğinin "asma yaprağı" olan Meclis; aynı zamanda, Bizans ve Osmanlı'dan akıp gelen binlerce yıllık despotik geleneği devralıp sürdüren T.C' nin de "asma yaprağı" dır.
Meclis'in yerel ayağı ise, yerel yönetimler.
Yüzeysel bakarsanız; ülkenin yerel işlerini belediyelerin yürüttüğünü, merkezi-siyasi karar ve uygulamaların da Meclis' de kotarıldığını düşünebilirsiniz. Gelin görün ki, her ikisinin de aslında hiçbir ağırlığı yok. Başka ve gizli iki egemenlik, açık ve gizli örgütleriyle ülkeyi yönetir.
O yönetim, yukardan aşağıya örgütlenmiş, emir ve komuta içinde çalışıp işleyen bir "oligarşik-bürokratik" ağın üzerine oturur.
Devletin görüşü olarak saptanan ideolojik kalıp dışındaki duruş ve düşünceleri düşmanlaştırıp "vatan haini" yapan bir "totalitarizm", egemen oligarşinin siyasal tutumudur.
Oligarşik-totalitarizm, TC'nin ana yapısıdır. AKP, oligarşinin zirvesinde sermayeyle birlikte "saltanat" süren Ordu'yu, o zirveden geriye itti ve sermaye güçlerinin mutlak egemenliğinin önünü açtı.
Oligarşik- totaliter ana yapıda hiç bir değişiklik yaşanmadı. AKP, bir "maşa" oluşunu unutup da, yapının tepesine kendisi yerleşmeye çalışınca da, hepimizin gözü önünde ite-kaka aşağı atılıyor.

Sermayenin egemenliği

Ordu-polis-MİT ve devletin zirvesindeki çok küçük bir bürokrat zümresi, oligarşik yapının koruyucusu ve günlük yürütücüleridir; ama gerçek egemenler, küresel ve yerel sermayedir. Devletin zirvesindeki bütün kurumlara yayılan sermayenin kontrol ağı, ana yönelimleri belirler.
O belirleyiş, sıradan halk tarafından ""görünmez" kılınmıştır. Kim, nereden bilecekti, TÜSİAD-YİK ile Genelkurmay arasındaki rutin görüşmeleri? Aynı biçimde, ABD ve AB'nin devlet içindeki gizli çıkar ağlarını kim görebilir? Kim İsviçre'deki gizli banka hesaplarına ulaşabilir?
Sermaye korkaktır, işini gizli ve sinsice görür.
Evet, o kadar gürültü koparılan yerel seçimler ve sonuçlarına, yerel yönetimlerin tümüyle belirlendiği bu oligarşik zemin içinde bakılabilirse gerçek anlamını görebiliriz.
Seçilecek yönetimler, üstüne yerleştikleri ve günümüzde tümüyle sermayenin kontrolündeki oligarşik devlet yapısı tarafından, sermaye birikiminin güncel ihtiyaçlarına hizmet etmeye zorlanacaklardır.

Oligarşi sarsılıyor

Ülkemizdeki kapitalist sistem, artık kendisine yetmeyen eski politik rejimde, ana yapıyı değiştirmeden bir restorasyon yapmak istemişti.
Ama, ilkin, o restorasyon hala bir anayasal meşruiyete-güvenceye bile kavuşamadı.
İkincisi, eskisinin yerine kurulan yenisi, sermaye diktatörlüğünün "asma yaprağı" olacak kurumların seçimlerinde bile ancak komplo ve hilelerle işini yürütebiliyor.
Peki, bu durum, hem sistem hem de siyasal rejimi açısından, çürüme ve lümpenleşme değilse nedir?
O "muhteşem" oligarşik yapı, gözümüzün önünde sarsılıyor, komplo ve hileden başkasına kapasitesi ve gücü yetmiyor.
Egemenler böylesine şaşkın ve yönetemez hale düşünce, halkın kendisini yönetmeye talip olması yüksek toplumsal meşruiyet kazanabilir.
Aşağıdan halk inisiyatiflerinin, sermayenin çıkarlarına karşı kendi çıkarlarını dayatan bir hareket içinde kendi kurumlarını kurarak, farklı toplumsal güçlerin mücadelelerini ortaklaştırarak, mevzi ve merkezi iktidar savaşını birlikte vererek, şimdi zayıflayan oligarşik-totaliter yapıyı dağıtmalarının koşulları olgunlaşıyor.

Demokratik Cumhuriyet

Valilik ve kaymakamlık gibi merkezi oligarşinin saltanat makamları kaldırılmalı ve onların yetkileri yerel meclislere devredilmelidir.
Yerel meclislerin gönüllü ortaklıklar yaparak kuracağı bir demokratik cumhuriyet, günümüzün ana hedefi olarak öne çıkıyor.
Onların komplo ve hileleri kendi rejimlerini meşruiyet ve yasallığın dışına sürüklerken, Gezi ve Amed'de somutlaşan halk hareketinin kaldıracağı "Demokratik Cumhuriyet" bayrağı, yüksek meşruiyet, değer ve anlam taşıyacak, geniş halk güçlerini etrafında toplayacaktır.

Seçimler ve CHP

Sarıgül hamlesi, doğrudan ABD-TÜSİAD ekseninde üretilerek ülkeye dayatıldı.

"Şerefli yenilgi" ya da "onurlu mağlubiyet", eskiden milli takımın bitmeyen yenilgilerini hafifletmek için kullanılan benzetmelerdi.
CHP, bir "şerefli yenilgi" daha aldı.
"Önümüzdeki maçlara-seçimlere bakalım!" gibi bir deve kuşu tutumu benimsenmiyorsa, durumu açıklığıyla değerlendirmekte fayda var.
İsterseniz öne çıkan figürden başlayalım.
Başkanlığa yeterince güçlü olmadığı için "getirilen" ve her an, özellikle de "istendiği zaman" sahneden çekilebileceği için el üstünde tutulan Kılıçdaroğlu'nun, gücü güçsüzlüğünden ve itibarı da "yok oluverme" yeteneğinden geliyor!
O, başkanlığı, savaşıp önündeki engelleri kılıcıyla aşarak kazanmadı.
Adi bir "kaset operasyonuyla" Baykal'ı devirenler tarafından "adrese" paraşütle indiriliverdi! Kürtlüğünden ve Aleviliğinden vazgeçerek kimliksizleşmesi ve emirlere uyma yeteneği seçilmesinin ana sebebi.
O, bir hiç!
Peki, aynı gerekçeler, elbette farklı kişisel özellikler bir yana bırakılırsa, şimdi sivriltilen Feyzioğlu ve Sarıgül için de geçerli değil mi? İnönü'nün, Ecevit'in ve hatta Baykal'ın sahiciliğine sahipler mi? Sarıgül, TÜSİAD-YİK'in "Beykoz Konaklarındaki" toplantısından "uçuruldu", Feyzioğlu kim bilir nereden?
Ve, bir soru: İçinden sahici bir lider çıkaramaması, CHP'nin çürüyüp çökerek iflasının bir sonucu olabilir mi?
Kılıçdaroğlu, sadece Erdoğan'la yaşadığı tümüyle anlamsız kişisel çekişmelerin ateşlediği öfke kıvılcımlarının itmesiyle kuru gürültü koparıyor.
Ama, gerçekten halkın somut çıkarlarını doğrudan ilgilendiren ve üstüne örgütsel güçle gidildiğinde halkı sokağa çıkararak AKP'yi zora sokacak durumlarda, asla ses çıkarmıyor, çıkaramıyor. O durumlarda hemen korkakça gözlerini ve kulaklarını kapatıveriyor.
En son seçimlerde, herkesin gözünün içinde bakarak alenen Ankara ve kim bilir başka hangi beldeler AKP tarafından gasp edilirken, utanç verici bir zavallılıkla sessiz kalmadı mı?

CHP çıkmazda

CHP, gerçek bir tıkanma içinde can çekişiyor.
Ne AKP'nin kurucu öncülüğünü yaptığı sermayenin yeni rejimine uyum sağlayıp ve AKP'nin rakibi olarak, o yeni rejimin hükümeti olabilme kapasitesini kazanabiliyor; ne de kendi tabanının iki farklı kanadının taleplerine cevap verebiliyor.
Kanatlardan ilki Ergenekon hattında konumlanıyor ve eski Ordu merkezli Kemalist rejimi özlüyor; ikincisi, özellikle Gezi isyanı sonrasında kısmen güç kazanan kanat ve çoğunlukla yoksul Alevilerin demokratik bir rejim talebinde konumlanarak, yeni rejime karşı uzlaşmaz bir muhalefet içinde.
İşte, CHP'nin önünde üç yol ağzı var; o ise, bunlardan birinde, yeni rejimle uyumlaşma yolunda epey yol alsa da, tabandan kopmamak için ürkek davranıp o yola da bütünüyle giremiyor.
Ama, bütün bunlardan sonra beklenen de olmuyor, ölüp- yok olmayı da beceremiyor; sürünerek ve zavallı duruma düşerek de olsa bir biçimde kendisini yaşatabiliyor.
Peki, bu haliyle de aslında yeni rejimin kuruluşuna hizmet etmiyor mu? Ve, sakın esas rolü de yeni rejime karşı oluşan muhalefeti onun önderi olabileceği umuduyla oyalayarak çürütmek olmasın?

Neler olabilir?

Sarıgül hamlesi, doğrudan ABD-TÜSİAD ekseninde üretilerek ülkeye dayatıldı ve CHP'yi kurulan yeni rejime tam uyuma zorluyor.
CHP, öyle bir netleşme sürecinde muhtemelen çatlayacak; bir kısmı MHP'ye diğer kısım HDP ya da farklı demokratik güçlere doğru dağılacak, elde kalan ise artık CHP olmaktan çıkmış olacaktır. Sarıgül'ün parti bütünlüğünü koruması çok zor.
Öte yandan, seçim sonuçlarının renkli haritasıyla yetinilmeyip biraz ayrıntısına girildiğinde, CHP'nin sadece Ege ve Marmara'nın kimi sahillerine sıkışıp kaldığını görüyoruz. Üstelik geleneksel sağın birçok gücüyle yapılan fiili ittifaka rağmen.
Üç büyük şehirde, bir biçimde Gezi güçlerini uysallaştırarak oylarını alabildiği için ve Ankara'da da MHP oylarıyla sağladığı avantajı görmezsek, aslında ana muhalefet MHP ve CHP 3. parti durumuna düştü. Rakamların dili böyle söylüyor.
O, aslında bir ölü, suni teneffüsle ve ite-kaka yaşatılıyor.

AKP kazandı mı?

AKP'nin üst üste, farklı ve birbirinin zıttı yönlerden yediği ve hepsi de şiddetli tokatlar, onun "iktidar olma-yönetme" kapasitesinin sınırlarını gösteriverdi.

Dar ya da geniş açıdan bakışımıza göre, başlıktaki soruya farklı cevaplar verebiliriz.
Dar, sırf sandık sonuçları açısından; geniş, ülkenin genel konumlanışı açısından sorunun cevabını aramalıyız.
Sadece seçime ve sonuçlarına indirgenmiş dar bir bakışla soruyu sorarsak:
Hem evet, hem de hayır diyebiliriz.
Evet, kazandı; kendisini sıkıştıran onca saldırıya rağmen en çok oyu aldı.
Peki, nasıl?
İlkin, kendi ülkesine "batıdan" bakanların göremediği tefeci-bezirgan ilişkilerin bu coğrafyadaki tarihsel derinliği ve günümüzde de tarikat ağlarıyla desteklenerek sürüp giden gücü ortaya çıktı.
İkincisi, 12 yıllık iktidar döneminde oluşan çıkar ağının, en tepede devlet bürokrasisi ve sermaye ilişkilerinden başlayarak en dipteki otopark kahyasına dek yayılışının, akrabalık ve hemşerilik ilişkileri de kullanılarak iyice genişleyen etki alanı ve gücü görüldü.
Üçüncüsü, AKP'nin uyguladığı neo liberal yoksullaştırma politikalarının yarattığı ve sürekli genişleyen yoksul nüfusun, gene AKP tarafından alçakça bir yüzsüzlükle uygulanan "yardım" görünümlü düşkünleştirme politikalarına bağımlı kılınışının sandıklara yansıdığı görüldü.
İşte, "evet, AKP başarılı oldu" cevabını böyle açabiliriz.
Sırf seçim sonuçları açısından değerlendirme yaptığımız "dar" bakış açısının diğer cevabı ise, ilkinin tersine "hayır, başarılı olamadı".
Neden?
Herkesin bildiği sebep yüzünden: Bu seçimlerde hile ve sahtekarlık en üst düzeyde uygulandı. Hepimizin gözü önünde, ülkenin belki en gözüken yeri olan Ankara-Çankaya'da böyle hile yapılırsa, tüm sandık görevlilerinin AKP'li olduğu birçok yerelde neler olduğunu tahmin edebiliriz.
Öncesinde açığa çıkan yolsuzluklarla birlikte düşünüldüğünde, bu parti ve onun iktidarıyla hile ve yolsuzluğun iç içe geçtiğini saptamalıyız.
O, artık suç işleyerek ve suç örgütüne dönüşerek yaşayabiliyor.

Genel gidiş

Peki, içinde bulunduğumuz politik momentumun bütünü içinden baktığımızda, AKP açısından seçim sonuçlarını nasıl değerlendirebiliriz?
Bu bakış açısından, seçim sonuçlarının, mevcut olağanüstü ortamın derinliği, karmaşası ve güçlü derin dalgaları üstündeki bir yüzeysel dalga olmaktan öte fazla bir anlamı yok.
AKP "kaybeden" damgasını yedi ve seçim sonuçlarının bu güçlü damgayı silmesi çok zor.
AKP'nin üst üste, farklı ve birbirinin zıttı yönlerden yediği ve hepsi de şiddetli tokatlar, onun hem dengesini, kimyasını ve "havasını" bozdu hem de "iktidar olma-yönetme" kapasitesinin sınırlarını gösteriverdi.
"Barış sürecinin" Kürt hareketi tarafından demokratik-özgürlüğün önünü açan yürütülüş tarzı, Gezi'de patlayan halkın öfkesi ve halk hareketinin inip yükselen dalgalar halinde halen devam ediyor olması, kapitalizmin küresel krizinin Türkiye'nin ekonomik dengelerine sürekli vuran darbeleri ve AKP'nin iflas eden bölge politikalarının "değerli yalnızlık" denen bir zayıflık yaratmasında somutlaşan derin dip dalgaları, AKP iktidarının temellerini sarsıyor.

AKP'nin düşüşü

AKP üstüne yüklenen derin dalgalarla bunalırken bir de aniden Gezi tokadını yiyiverince, dengesini iyice kaybetti.
AKP'nin iktidar olma-yönetme kapasitesinin, yetemeyince dağılmaya başladığı açıkça görülüyor.
Bölgenin tümüne yönelik hamlelerini Türkiye merkezli yapmayı planlayan ABD'nin hesapları, TC'nin ters, kontrol dışı ve hesap-bozucu hamleleriyle zorlanıyor. Ülkenin kapitalist gelişme seviyesi, yüz milyarlarca dolarlık yatırımlar ve olası kazançların riske girme ihtimali de oluşunca, AKP sermaye güçleri tarafından iktidardan çekilmeye zorlanıyor
Sistemin küresel krizinin sıkıştırmalarına, neredeyse kalıcılaşmış bir rejim kriziyle boğuşurken cevap vermeye çalışan Türkiye kapitalizmi için, AKP iktidarının devamı "taşınamayacak" ağırlıkta bir yük-risk oldu.
AKP ise, Gezi sonrası şaşkınlığını bir türlü atamıyor ve devlet imkanlarını kullanarak yürüttüğü sürekli gerginlik ve şiddet politikalarıyla, faşizmin ve aynı anlama gelmek üzere, etnik ve mezhep çatışmalarının ve derin bir iç savaşın yollarını açarak ayakta kalmaya çalışıyor.
AKP, direnmeye karar vermiş görünüyor. Ama yerel seçimlerin hemen sonrasında ABD merkezli bir irade tarafından ortaya saçılan "sarin gazıyla sivil katliamı yapma" iddiası ya da Cemil Bayık'ın son demeçleri ve Rojova'da olanlar da, onu sarsan derin dalgaların daha da güçlenerek yüklenmeye devam edeceğini gösteriyor.
Herkes biliyor, önümüzdeki iki seçim, olağanüstü koşullarda ve neler doğuracağı belli olmayan bir "lohusa gecenin" koynunda gerçekleşecek.

16.04.2014

Toplumsal mücadele özneleri, güçlerini burjuvaziye dayatarak, halkın iktidarı yolunda inşaat ve kuyumcu işçiliğini yapacak.

Neden demokratik cumhuriyet?

Kapitalizmin tüm saldırı alanlarından yükselen isyanın, direnişin ötesine geçerek, yaratacı-kurucu özne olacağı bir sürece giriyoruz.

Kader ORTAKAYA

1. sayfadan devam

Mücadelenin nicel birikimlerinin Gezi ile uğradığı nitel dönüşüm, şimdiki mücadele hattını da sıçrayarak başka bir zeminde konumlanmaya zorluyor.
Günümüzde, politik süreci Gezi öncesinin "hak kazanımı" konjonktürü üzerinden ve protesto diliyle başlayarak sonunda "boşluğa" bağlanan söylemlerle yürütebilir miyiz? Öylesi bir tutum, günümüzün toplumsal gerçekliğinin gerisine düşmek olmaz mı? Yaşadığımız ve dönüştürücü gücünü hepimizin kabullendiği "Gezi" gerçekliği, yaşanmamış gibi devam edebilir miyiz?
Şimdi, Gezi›de ve sonrasında, halkın öfkesi ve bilinci yükselmişse ve harekete geçip meydanları zapt etme eşiği çıkarları her zedelendiğinde kolayca aşılabiliyorsa, bu gerçekliğin işçi sınıfının ve diğer halk güçlerinin siyasi temsilciliğine ya da öncülüğüne talip olan güçlere, yeni ve özel görevler yükleyeceği açık değil midir?
Sermayenin iktidarına "asma yaprağı" işlevi gören ya da halka baskı yapan devlet kurumlarına, halkın iradesini dayatma zemininin üstüne yerleşmenin fiilen yoklandığını ve toplumsal meşruiyetinin de epey güçlü olduğunu görmek, güçlenmeye çalışan bu toplumsal eğilime can vermek gerekmez mi?
Gezi'nin devrimci ruhunu arkasına alan öylesi bir mücadele yolunun toplumsal ve siyasal alanda yaratacağı "fiili iktidar" odağı; sermayenin mutlak iktidarının şimdiki oligarşik-totaliter rejimiyle savaştıkça, sermayeye karşı bir halkçı iktidar alanı inşa etmeye yazgılı değil midir? Ve hatta, giderek bir "ikili iktidar" durumu oluşamaz mı?

Oligarşik totaliter rejime karşı

1871'de yaşanan Paris Komünü pratiğinin ışığında Marx-Engels'in yaptığı teorik-politik analizler, o analizlerin Lenin'de pratik olarak uygulanmış ve ülkemizde Kıvılcımlı'da bir programatik hedef olarak vurgulanmış haliyle, burjuva iktidarına karşı sosyalizme yürünen yolda işçi sınıfına sunduğu "Demokratik Cumhuriyet" perspektifi; Gezi sonrasında program sayfalarından çıkıp gerçek yaşamın içinde kendisine yaşam alanı yaratmaya çalışıyor. Sahip çıkmak ve öncülüğünü yapmak gerekiyor.
"Demokratik Cumhuriyet", sokaklara dökülen milyonların yürüyüşleri ve haykırışlarıyla güncellendi ve pratik bir olgu olarak kendisini dayatıyor.
Demokratik Cumhuriyet, bugünün-zamanımızın "devrimin güncelliği" arayışında, günlük-pratik mücadelenin içinde oluşacak bir "fiili iktidar" durumunda, onun doğal hedefi olacaktır.

Rejimin kurucu özneleri

Sermayenin oligarşik-totaliter rejimine karşı, Taksim/Gazi-Tuzluçayır-Akkapı-Armutlu ve Amed'de somutlaşan zengin toplumsal mücadele özneleri, güçlerini burjuvaziye dayatarak, halkın iktidarı yolunda inşaat ve kuyumcu işçiliğini yapacak.
Normal günlük akışın dışında konumlanan bu yönelim, burjuvaziden talep ettiğimiz bir hak değildir. Aksine, sermayenin oligarsik-totaliter rejimine dayatılan, onu toplumsal bir hareketlilik-kalkışma içinde gerileterek, ezilenlerin ve sömürülenlerin mücadelesinin içinde ve sonucunda tohumları atılıp yeşertilecek yeni bir rejimdir.

Sokaklar halkın!

Demokratik Cumhuriyet, örgütlenmiş halkın kendisini yönetmesidir.

Demokratik Cumhuriyet'in sınırlarını çizecek ve onu oluşturacak olan, toplumsal ve politik mücadele dinamiklerinin gücüdür. Ama bu sınırlar durağan değil hareketlidir.
Amed ve Gezi'yi arkasına alan ezilenler ve sömürülenlerin ortak hareketi, burjuvazinin iktidar alanına sürekli hamle yaparak, onu daraltmak ve kendi bağımsız alanını genişletmek ve egemen hale gelmek isterken; tersinden, burjuvazi tam egemenliğini sağlamak için faşizmi de göze alan bir sürekli saldırı konseptini geliştirecek ve daha fazla saldıracaktır.
Demokratik Cumhuriyetin kuruluş süreci, hamle yapıp kendisini oluşturabildiği kadarıyla ve egemenlere karşı kazandığı mevziler oranında güçlenip meşruiyet kazanacaktır. «Fiili meşru hat» toplumsal alanda güç kazanıp meşrulaştıkça, burjuvazi ve onun egemenlik aygıtlarını meşruiyet alanı dışına çıkaracaktır.
Kuruluş sürecinin hangi aşamasında bir siyasal devrime sıçranacağı ve Demokratik Cumhuriyet'in varlığını ve egemenliğini dayatacağı, toplumsal ve siyasal olayların akışının zenginliği ve bir güç dengesi geriliminin içinden belirlenecektir. Demokratik Cumhuriyet, halkın kendisini kendi çıkarları doğrultusunda ve kendisi olarak yönetmesinin örgütlenmiş hali olarak şekillenecektir.

Forumlardan yerel meclislere

Forumlar yerel meclislere dönüştükçe, aldıkları kararların önünde duran engellerle-egemenlerin oligarşik rejiminin temsilcileriyle karşılaşacaklar. Bu engeller başta valilik ve kaymakamlıklar ve onlara bağlı yukardan atanmış bürokratik-oligarşik kurumlardır. Bu oligarşik yapı, kapitalizmin ve onun siyasi rejiminin makro ihtiyaçlarını yerellere dayatmayla görevlidir. Bu yüzden çatışmaların ilk elden buralardan başlaması sürpriz olmaz. Tıpkı Gezi parkı gibi.
Forumlardan Meclislere uzanan bir eksende kendisini var edecek olan Komünlerin özgür birlikteliğinden oluşan Demokratik Cumhuriyet; imparatorsuz imparatorluk/padişahsız padişahlık gibi yönetilen şimdiki oligarşik-totaliter rejimi tasfiye edecek ve halkın doğrudan iktidar organlarını oluşturacaktır.
Üçüncü cephenin şimdilik bir bileşeni olan işçi sınıfının, mücadele içinde ve önündeki örgütlenme engellerini aştıkça kazanacağı "kendi için sınıf" olma bilinciyle, mücadeleye rengini vermesi kaçınılmazdır.
Kapitalizmin tüm saldırı alanlarından yükselen isyanın, direnişin ötesine geçerek, yaratacı-kurucu özne olacağı bir sürece giriyoruz.

Yeni bir dönem

İçinde yaşadığımız süreç tarihsel değişimlere gebe. Egemenler çeşitli illüzyonlarla bu süreci engellemek ve havayı bir süre daha kendilerinden yana estirmek istiyorlar. Hedef, sadece sokağa çıkmak değil orada kalıcılaşmak ve kurumlaşmak olmalı. *06.04.2014*

Forumlardan halk meclislerine

Forumlar, kitleleri tepkisel kitlesellikten, örgütlü ve politik kitleselliğe sıçratabilir. İktidarın da en büyük korkusu, forumlarla birlikte oluşabilecek örgütlü bir halk iradesi değil mi?

Perihan KOCA

Haziran ayaklanması, başka bir toplumsal momentin üzerinde konumlandığımız, yeni bir politikleşme döneminin başlangıç ibresini gösteriyor.
Muktedirlerin; tüm yaşam alanlarını kuşatma altına almış devlet mekanizmaları, Haziran'da doğan yeni toplumun muazzam karakteriyle çözülüyor, tüm ezberleri alaşağı edip, yeni bir dönemin başlangıcını işaret ediyordu.
Yeni bir dilin ve bilincin inşa edildiği bir başlangıç.
Haziran direnişi asla yalnızca, bir "eylemlik"ten ibaret değildi, toplumsal bir diriliş ve direniş bayrağının kendisini tarifliyordu.
Gezinin kendine has bir karakteri, devinim halinde, saçılıp, yayılan zenginleşen bir külliyatı vardı. Direnişin, dokusu, gerilimleri, derinliği ve gücü, alışılagelen tüm örgüt ve mücadele biçimlerini, mevcut politik ortamı aştı. İktidarın başına musallat olan/olacak yeni direniş ve mücadele biçimlerini açığa çıkardı, hareketin kendi sözünü, dilini, ruhunu oluşturan yeni dinamikler üretti, üretmeye de devam ediyor.
Gezi Komünü, keşfederek, deneyimleyerek yol alan bir "arayış siyasetinin" kendisini oluşturuyor aslında, yol yürürken de yeni siyaset ve örgütlenme tarzlarını/modellerini yeşertiyor.
Haziran ayaklanmasını niteleyen, önemli temel unsurlardan biri; Gezi pratiğinin külliyatından doğan forumlar idi.
AKP iktidarının amentüsü halini almış neo-liberal politikalarla bezenmiş ve "ılımlı islam" konseptiyle soslanmış yeni insan/yaşam tahayyülüne karşın; Haziran'la birlikte, halkın başka bir yaşam talebi üzerinden şekillendirdiği ve komün ruhunu taşıyan forumlar, meclis tarzı örgütlenme zeminini oluşturan yeni bir alternatifi doğurdu.
Parklarda yapılan forumlarda halk, ortak müşterelerde buluşarak, tüm farklılıklarla birlikte yaşanabileceğini gösteriyor ve kendi mekanizmalarını üretebilen bir alanı inşa ediyor. Alışıldık siyaset anlayışından farklılaşan alternatif bir siyasetin öğrenildiği ve örüldüğü forumlar, kamusal alanları halk meydanlarına dönüştürme potansiyeli de taşıyor.
Forumlar, halkın, karar alma mekanizmalarında daha aktif bir şekilde yer alma ve "temsil edilen" olmanın esas olduğu temsili demokrasinin ötesine geçerek doğrudan demokrasi talebinin fiilen gerçekleşmesinin zeminlerini örüyor.
Bu minvalde, önümüzdeki dönem için forumlar kilit bir önem taşıyor.

Doğrudan demokrasi pratiği

Gezi sonrasında, parklardan mahallelere, sokaklardan üniversitelere ve günümüzde giderek fabrikalara yayılan forumlar; halkın kendisine, ortak sorunlarına ve geleceğe dair söz ürettiği, kendi kurallarını, kendi dili ve anlayışını inşa ettiği bir doğrudan demokrasi pratiğinin ta kendisi.
Gezi ruhunun yerelleşmesi ve aynı zamanda açığa çıkan yeni toplumsal dinamiklerin ete kemiğe bürünmesi için harekete nitelik ve olgunluk katan önemli bir pratik olan forumlar, açığa çıkan siyasal enerjinin yaygınlaşması, kalıcılaşması ve sürekliliğini muhafaza edebilmesi için somut bir yaratıcı hamle.
Haziran'dan Eylül'e ve şimdi Eylül'den Mayıs'a, iktidara, sürekli attığı "bu daha başlangıç" parolasıyla, sürekli randevu kesiyor.
" Gezi sönümleniyor, forumlar bitiyor" kuru lakırdılarına karşın, sonbahar'da, park forumları, sokak ve mahalle meclislerine, dernekleşmelere ve işgal evlerine dönüştü. Kendi temsilcilerini kendi öz deneyimleriyle seçerek ve Forumlar Arası Koordinasyonu kurarak, yeni dönemin yapı taşlarını ördü, güç biriktirdi.

Forumlar canlanıyor

Baharın gelmesiyle birlikte, forumlar yeniden parklara dönmeyi konuşuyor.
Artık daha deneyimli, kolektif tartışabilme kabiliyeti kazanmış, öz yönetim mekanizmaları daha güçlü, kamusal alanları yeniden zapt etmeye niyetli. İçinde, demokratik halkçı bir zeminde iktidara yürüyüş tohumlarını taşıyor.
Gezi ve sonrasında şekillenen süreç, gelecek dönemde nasıl bir yol haritası izlenmesi gerektiğine dair, muazzam ipuçları da verdi.
Burada sol/sosyalist güçlere öncü sorumluluklar yükleniyor.
Haziran ayaklanmasından itibaren çok fazla eşik atlandı. Direniş barikatlarından, forumlara sıçrandı ve her türlü hak savunusunun meşru olduğu yeni bir politik iklim şekillendi.
Gezi komününün dinamikleriyle ve isyanın toplumsal hafızada biriktirdikleriyle hassasça ilişkilenerek, her adımda bir sonraki adımı daha da büyütebilecek bir örgütlenme hattı inşa edilebilir.
Forumlar, muhalefet etme pratiklerine niteliksel bir sıçrama kazandırabilir.
Gezinin açığa çıkardığı farklı toplumsal inisiyatiflerin ortaklaştığı uygun örgüt ve hareket biçimleri içinde, somut, yaşayan ve meşru toplumsal ittifaklar kurulabilir, yeni direniş odakları ortaya çıkarılıp somut kazanımlarla gidilebilir.
Daha ötesinde, yeni dönemde forumlar, stratejik bir hattın zeminine yerleşerek, bir başka toplumun nüvelerinin kolektif inşasına evrilebilir.
Forumların kazanacağı başarı, kazanılabilir bir hedef olarak ilk hamle olabilecek, "demokratik cumhuriyet"in fiilen ve meşru zeminde ve egemenlere kendisini dayatarak kurulmasının en güçlü maddi zemini olabilir.
Halkın kendi çıkarları doğrultusunda belirlenen somut ve sonuç alıcı hedeflere odaklanarak; Gezi'nin taleplerini yükseltecek ve söz-yetki ve karar mekanizmalarına halkın kendisini yerleştireceği mecralar oluşturulabilir.
Halk meclisleri kurma eşikleri, halkın iradesini güçlendireceği ve iktidara doğru yürüyüşünün olasılıklarını zorlayabileceği forumlarla aşılabilir.
Forumlar, kitleleri tepkisel kitlesellikten, örgütlü ve politik kitleselliğe sıçratabilecek muazzam bir örgütçü tarzı içerisinde barındırıyor.
İktidarın da en büyük korkusu, forumlarla birlikte oluşabilecek örgütlü bir halk iradesi değil mi?
01.04.2014

İÇ POLİTİKA

CHP'ye göz kırpan devrimci-demokrat örgütlerin, düzen partilerini güçlendirdiği ya da onlara yedeklendiği çok açık değil mi?

Kulak verin efendiler!

Demokratik-halkçı dinamiklerin mücadelesi bitmedi. Ancak CHP'nin arkasına sürüklenen bu dinamikleri oradan çıkarıp bağımsız politik bir zeminde toparlayabilmenin yolu, halkın ve öncülük iddiasındaki devrimci örgütlerin bulanık bilinçleriyle çatışmaktan geçiyor.

Juliana GÖZEN

1. Sayfadan devam

AKP'nin, kendine muhalif bütün kesimlere karşı yürüttüğü saldırılar, lokal direnişlere neden oldu. Sonra, o direnişlerin birleşerek "onur, demokrasi ve özgürlük" talebiyle patlayıp domino taşı gibi yayılıverişine şahit olduk.
İktidarın kara listesinde yer alan demokratik-halkçı dinamikler, direnişin her alanında var olup, deneyimleyerek biriktirdiklerini açığa çıkardılar.
Kürtaj yasası ile kadın bedenini aşağılayan zihniyete karşı sokağa çıkan kadınların, mutfak önlüklerini çıkarıp "cesaret ve cüreti" giyinmesine şahit olduk.
Muktedirlerin katliamla, fişlemeyle ve ayrımcılıkla eğitmeye çalıştıkları Aleviler vardı bir de. Baskıların karşısında varlık mücadelesi veren ve AKP'nin istediği yaşam tarzının tüm toplumsal alanlara dayatılmasından tedirgin olan Aleviler, sel olup aktı Gezi İsyan' ına.
Özgürce yaşamayı seçtikleri ve geleceksizleştirilen yaşamlarına sahip çıktıkları için direnişin orantısız zekası ve barikat savaşının belirleyici gücü olan gençlik, Gezi' den sonra da, direnişi kampüslerde sürdürüyor.

Dikkat: Hedefi şaşırma!

Gezi'den önce de büyüttüğü mücadeleleriyle var olan bu halkçı-demokratik toplumsal dinamikler, Gezi'den sonra nasıl konumlandı? Sert ve dalgalı bir politik atmosfere girerken, bu dinamiklerin konumlanışı önemli.
İktidara alternatif olarak seçimlere giren, ama sefaletini bir kez daha gösteren CHP'nin arkasına dizilen bazı Gezi dinamiklerini oraya iten şey ne?
İktidar dönemlerinde yaptıkları haksızlıklara rağmen, daha çok Alevilerin oylarıyla ayakta duran bir parti, CHP.
Peki, AKP' nin muhafazakar kadın politikalarına karşı savaşan kadınlar ya da davası Kayseri' ye taşınmasına rağmen Ali İsmail' i unutmayıp hesap soran ve kampüslerde onu yaşatan gençler, onlar şimdi neredeler?
Elbette, sandıktan medet ummuyorduk. Lakin, demokratik-halkçı dinamiklerin kendi çıkarlarını esas aldıkları bağımsız bir politik zeminde birleşip, kurulan yeni rejimi hırpalayıp yıkabilecek gücü varken, tam da ona uygun bir politik momentum oluşmuşken; o yeni rejimi yönetmeye talip olan CHP'yi beslemek niye?

Kaçınılmaz hesaplaşma

Gezi'de ön açan ve yıllardır deneyimleriyle direnişin tıkanan noktalarına müdahale eden devrimci örgütler, takkeyi önlerine koyup düşünmeli.
Kurulmaya çalışan yeni rejimi ve onun arkasındaki kapitalist sistemi değil de, salt AKP' yi hedef alarak politika yapan ve inanılmaz biçimde hala "gizlice" CHP'ye göz kırpan devrimci-demokrat örgütlerin, düzen partilerini güçlendirdiği ya da onlara yedeklendiği çok açık değil mi?
Bu demokratik-halkçı dinamiklerin mücadelesi bitmedi, yanıltmasın bizleri. Ancak CHP'nin arkasına sürüklenen bu dinamikleri oradan çıkarıp bağımsız politik bir zeminde toparlayabilmenin yolu halkın ve öncülük iddiasındaki devrimci örgütlerin bulanık bilinçleriyle çatışmaktan geçiyor.

Kapitalizm karşıtı hareket şekillenirken

Greif ve Kazova işçileri, yeni dönemin işçi hareketleri. Sınıf hareketi yükseliyor ve anti kapitalist hareketin ana damarı, proletarya.

H.Durkal

Karanlık bir dönemi geride bıraktık. Dünyanın her yerinde isyan dalgaları hızla yayılırken, "eskiyle hesaplaşma ve günümüz koşulları zemininde yeniden örgütlenme" söylemleri epey yaygın.
Bu iyi de bir şey, dogmatik saplantılar tıkayıcıdır.Ancak, eskiyle hesaplaşma adı altında, toplumsal gerçekliği inkâr ederek proletaryayı küçümseyen eğilimler var. Çalışabilen dünya nüfusunun yarısını yok sayıyorlar.
Türkiye, kandi tarihinin en büyük proleter kitlesine ulaşmışken, örgütlü proletaryanın oranı en düşük seviyede.
Ama yine de, Greif ve Kazova işçileri, yeni dönemin işçi hareketi hakkında ipuçları veriyor. Sınıf hareketi yükseliyor ve anti kapitalist hareketin ana damarı, proletaryadır.

Savaş karşıtı hareket

Savaşların kitleler nezdinde meşrulaştırılması, milliyetçilik, din veya demokrasi savaşları gibi söylemlerle gerçekleşiyor. Savaş karşıtı hareketin ilk görevi bu yalan perdesinin yırtılmasını sağlamaktır. Suriye'deki vekâleten savaşta her iki tarafın (Rusya-Çin cephesi ile AB-ABD cephesi) derdinin kendi sermaye gruplarının çıkarları olduğunun teşhir edilmesi hayati önemde.
Seçim sonuçlarında hayal kırıklığı yaşayan savaş karşıtları, AKP'nin arkasına yedeklenen % 45'lik kesimi ikna etmek zorunda. En azından savaşın en yakıcı bir şekilde hissedildiği, Reyhanlı, Antakya, Urfa gibi yerlerde AKP'nin gözle görülür bir düşüş yaşamaması, yaptığımız politikayı gözden geçirmemiz gerektiğini göstermiyor mu?

Yoksul müslümanlar

Sistem içi muhalefet ve ondan medet uman kimi sol çevreler, seçimlerle birlikte toplumsal gerçekliğin o sert tokadını bir kez daha suratlarında hissettiler. Seçim öncesi ortalığa saçılan ses kayıtları üzerinden siyaset yapmak ve meseleyi yalnızca AKP'nin geriletilmesine indirgemek kadar büyük bir gaflet olabilir mi? Cemaatin servis ettiği ses kayıtları olmasaydı sol geçinen bu kesim acaba neyin politikasını yapacaktı?
AKP'nin arkasına yedeklenmiş büyük bir yoksul-Müslüman kesim var. Ve bu kesim Gezi'de yoktu. Ve bu kesim sosyal medya kullanan, kentin ana caddelerindeki mekânlarda zaman geçiren, selfie fotoğraf çektiren, blog yazan-okuyan, konsere, tiyatroya giden, edebiyatla ilgilenen bir kesim değil.
Yukarıda saydığım edimleri gerçekleştirenlerle gerçekleştirmeyenler arasındaki psikolojik kopuştan faydalanan siyasi iktidar, bu kitleyi arkasına yedekledi. Çoğu aydınlanmacı-küçük burjuva aydını da iktidarın ekmeğine yağ sürercesine bu kesimi oylarını makarnaya-kömüre satmakla itham ederek dışladı. Ancak gerçeklik şu ki, olası bir toplumsal dönüşümün ana öznelerinden birisi bu yoksul-Müslüman kesim olacak.

Ekoloji Hareketi

Sosyalizm ülkümüzü gerçekleştirebileceğimiz bir gezegenin gelecekte var olup olmayacağı bile meçhul.
Kapitalizmin bütün uygarlığı tehdit eden bir boyuta vardırdığı küresel iklim değişikliği ne yazık ki toplumun pek az bir kesiminin ilgisini çekmekte.
Yeryüzünde yaşayan milyonlarca insan, tehlikeden bihaber, yaşanan sel felaketlerinin, kuraklıkların, aşırı soğuk ya da sıcakların pençesiyle kıvranıyor.
Kapitalizmin yok edici yönünün teşhirini yaparak, iklim adaleti hareketini diğer toplumsal mücadele alanlarıyla kaynaştırmak zorundayız. Anti Kapitalist alanın en zayıf alanı burası.

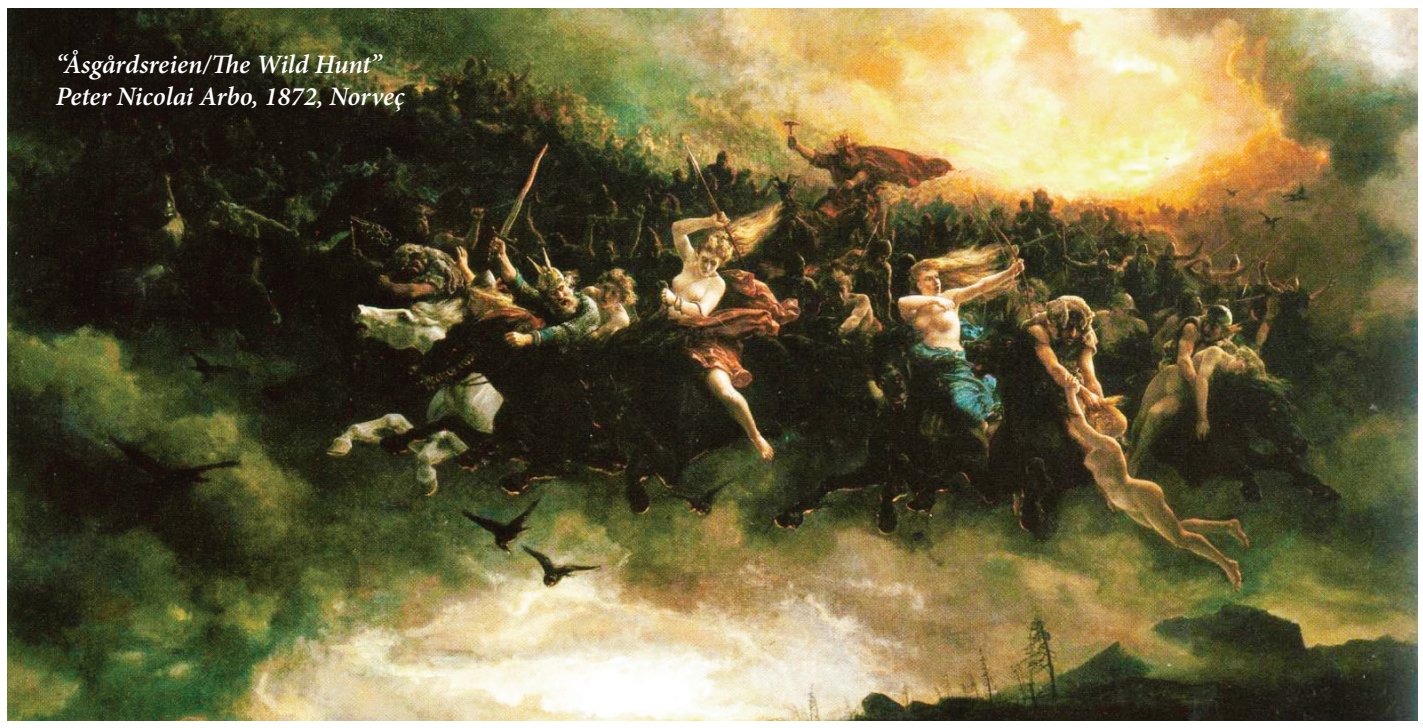

"Åsgårdsreien/The Wild Hunt"
Peter Nicolai Arbo, 1872, Norveç

Ortadoğu; çok bilinmeyenli denklem

Eğer siz, ABD'nin açtığı alanda bir "taşeron" olarak "bölge lideri" olmak istiyorsanız, bağımsız oyun alanınız sınırlı ve genel yönelimleriniz/stratejiniz ABD'ye bağımlıdır.

Meral Çinar

Ortadoğu, "çok bilinmeyenli bir denklem" halini alıyor.
Çok bilinmeyenli denklemler, genellikle içinden bir bilinmeyenin temel alınıp, yalnızlaştırılmasıyla çözülür. Geri kalan "bilinmeyenler" yok sayılarak…
Bugün, Ortadoğu denklemindeki "bilinmeyenler" (sorun çıkaranlar) de bu şekilde yavaş yavaş etkisiz hale getiriliyor.
Burada temel alınan "bilinmeyen", bölgede stratejik bir öneme sahip olan Suriye oluyor.
Türkiye ve onun vasat dış politikası ise, denklemin etkisiz hale getirilmek istenen "bilinmeyenlerinden" bir tanesi…

Suriye'de yanarsan Ortadoğu'da kül olursun

AKP'nin " bölgesel liderlikten- değerli yalnızlığa" doğru giden süreci, Suriye'de tümüyle kaybeden bir politika izlemiş olmasındandır. Ortadoğu'nun merkezcil kuvveti şimdi Suriye ve orada kaybeden tüm bölgede de kaybetmeye yazgılı.
Yakın zamana kadar ABD ile birlikte Suriye'ye saldırma planları yapıp, savaş naraları atarak cihatçı çeteleri (El Kaide- İŞİD/ El Nusra…) destekleyen AKP iktidarının, Suriye politikasında bugün geldiği konuma bir bakalım.
Obama Suriye'ye müdahale etme planlarında Erdoğan'ı yalnız bırakıverince başlayan gerilimler, yeni durumu kabullenemeyen Erdoğan'ın Suriye de cihatçı çeteleri "birer tehdit unsuru" haline gelinceye kadar desteklemesiyle zirveye çıktı.
Dış politikada gösterdikleri başarısızlıklara içerdeki politik (Gezi Direnişi, Kürt sorunu…) kargaşa da eklenince, ABD ile ilişkiler oldukça gerilimli bir zemine sürüklendi.
Sonrasında olanlar belli, gelsin "yolsuzluk tapeleri" gitsin "Suriye tapeleri"…
Suriye'ye emperyalist işgal için gerekçe gösterdikleri her şeyin altından kendi parmaklarının çıkmış olması, (türbeye saldırma, kimyasal silah kullanma…), şimdi El- Kaide tarafından yapıldığı açığa çıkan Reyhanlı saldırısı için de bir "acaba" uyandırmıyor mu hepimizin kafasında?
ABD ne kadar yalanlamış olsa da; sarin gazıyla toplu katliam iddialarının, yolsuzluk ve eski Suriye tapelerinin bir devamı olduğu açık ve nettir. Üstelik dozun sürekli arttığı bir sistematik halinde geliyor tapeler.
Tüm bunların açığa çıkmasının nedeni; ABD'nin Rusya-Çin dengesi nedeniyle tutum değiştirmesi ve uyum sağlayamayan AKP iktidarının ABD'nin Ortadoğu politikalarını tehlikeye atan Suriye merkezli hatalarıdır.

Ortadoğu'da "değerli yalnızlık'

Eğer siz, ABD'nin açtığı alanda bir "taşeron" olarak "bölge lideri" olmak istiyorsanız, bağımsız oyun alanınız sınırlı ve genel yönelimleriniz/stratejiniz ABD'ye bağımlıdır. Pozisyon değiştiren Obama'ya parmak sallayarak eski "kırmızı çizgilerini" hatırlatıp, sonra da oyuncağı elinden alınmış çocuklar gibi küsmekle hiç bir yere gidemezsiniz.
Önce»değerli yalnızlıkla" terbiye edilirsiniz, süreci "yanlış" okumaya devam ederseniz, daha da karanlık bir tünelin içine sürüklenirsiniz. Emperyalist güç dengelerinin kendine ait buz gibi rasyonelleri var.
Liderlik, asgarisinde bile yüksek kalite talep eden, politik bir esnekliğe-kurnazlığa ve güç dengelerini doğru okuma yeteneğine sahip olmayı gerektirir.
Küresel güçlerin taşeronluğunu yapıyorsan, bu daha da elzemdir.
AKP liderliği ise, "sıfır sorun" politikasını "sınırsız sorun" politikasına çevirerek bölgeden izole olmaya doğru gidiyor. Ortadoğu'da ki stratejik ilişkilerini kaybetmiş durumda.
Şimdilerde;
ABD ile ilişkileri bahar havasında olan İran, bölgede liderlik peşinde ve Türkiye'yi Suriye sorununda etkisizleştirmek istiyor.
Eski müttefikleri, Suudiler ve Birleşik Arap Emirlikleri ve Bahreyn, AKP hükümetinin desteklediği "İhvan'ı" Ortadoğu'dan silme derdinde.
Mısır'da destekleyip "akıl hocalığını" yaptığı Mursi'nin durumu belli…
Mısır'da ki idamlara ses çıkaramamasının nedeni; benzerliklerin uyandırdığı bir korku mu?
Suriye de savaşın Esad'dan yana değişmesi, cihatçı çeteleri Türkiye'ye doğru çekilmeye zorlayacaktır. Bu da kendi silahlandırdığın çetelerin namlularını AKP'ye çevirmesiyle sonlanabilir. Nitekim, İŞİD AKP›ye « biat et» çağrısında bulundu.
Anlayacağınız; AKP için Suriye meselesi elinde patlayan bir bombaya dönüşmek üzere…
Bir yandan iç politikada artan kriz, halkın yarısından çoğunun seçimlerle birlikte kemikleşen öfkesi, derinleşen küresel krizin Türkiye ekonomisinde açtığı yaralar… Öte yandan çökmek üzere olan Davutoğlu merkezli dış politikalar, Hakan Fidan merkezli Milli İstihbarat Teşkilatının durumu.
Demek ki neymiş; zafer, sandık sonuçlarına sıkıştırılacak kadar küçük değilmiş.
09.04.2014

İÇ POLİTİKA

Bağımsız alternatifi yaratmak halkların geleceğini belirleyecek bir önem kazandı.

HDP; halklar için gerçek alternatif

Egemenler cephesinde şekillenen iki blok; Cemaat güçlerinin öncülüğündeki CHP-MHP ve hatta BBP bloğu. Karşısında, Erdoğan AKP'si ve ordu merkezli eski statükocu güçlerin bir kısmının oluşturduğu diğer blok.

Barış ÖZER

Gerçekleşen yerel seçimlerle birlikte Türkiye'de politik atmosfer başka bir sürecin içine doğru akmaya başlıyor. Aslında seçim öncesi gerçekleşen ittifak girişimleri, sistem içi güçlerin nasıl bir dönüşüm içerisine girdiğini/gireceğini göstermişti. Nitekim seçim sonuçları ile yeni dönemin güç dengeleri ortaya çıkmış oldu.

Bazı soruların zamanıdır

AKP'yi geriletmek veya var olan Erdoğan AKP'sini korumak eksenli ortaya çıkan ittifak ilişkilerinin karşılıklı kozlarını paylaştığı sandık düellosunu Erdoğan mı kazandı?
Seçimi bu eksende kısırlaştırıp sıkıştırmak isteyenler şimdilik ve kısmen başarılı oldu. Ama Dünya'da ve Ortadoğu'da isyanların, halk hareketlenmelerinin ve birçok toplumsal dinamiğin harekete geçtiği, hem de birçoğunun bizi doğrudan ve dolaylı etkilediği bir dönemde olmamıza rağmen kazanılan bu "başarı", ne kadar kalıcı olabilir?
"Sandık demokrasisi" adı ile önce uslandırılmaya, daha sonrada tek alternatif olarak gösterilmeye çalışılan seçimler ve sonuçları, toplumsal düzeni yekpare belirleyen güç olabilir mi?
Var olan siyasi krizin derinleşmesini engelleyecek gerçek müdahalenin bununla sınırlı kalabileceğini mi düşünelim?
Gezi ve sonrasında yaşananları unutalım mı, her şey "sandık" mı?

Egemenlerin alternatifleri

Egemenler cephesinde şekillenen iki blok; Cemaat güçlerinin öncülüğündeki CHP-MHP ve hatta BBP bloğu. Karşısında, Erdoğan AKP'si ve Ordu merkezli eski statükocu güçlerin bir kısmının oluşturduğu diğer blok. Bu ikisi de birbirinden gerici cepheleşme ve yeni rejimin inşası/dönüşümü düşünüldüğünde, nasıl bir risk odağının oluştuğunu görebiliyoruz.
Dünya'da geniş coğrafyalara sıçrayan halk isyanları, yeni toplumsal dinamikler ortaya çıkarken ve devrimci-demokrat seçeneğin inisiyatif alabilme olasılığı yaşanırken, ülkemizde de Haziran ayaklanması ile özgürlükçü bir zeminde akan toplumsal ve siyasal hareketlenme yaşanırken, bu muazzam gelişmeler hiçbir yere teslim edilemez ve hiçbir "sandığa sığmaz".

Bağımsız duruş

Sistem partileri tarafından şekillenen kutuplaşmalar tarafından hedef alınan halk hareketi, gerek içerme, gerekse de ezme yolu ile yok edilmek istendi. Seçimlerde oluşan bu egemenler arası kutuplaşmadan kopuşmak ve 3. hattı, bağımsız alternatifi yaratmak halkların geleceği açısından oldukça elzemdi. Halk hareketinin kendisi olarak seçimlerde temsili ve kazanım elde etmesi de bir o kadar kritik ve süreçte belirleyici bir rol oynayacaktı.
Lakin seçimlerde belirleyici olan durum bu olamadı.
Erdoğan AKP'si onca teşhire ve üzerilerinde uygulanan baskıya rağmen kitlesini toparlayarak oy oranını koruyabildi.
Diğer sistem içi güçler olan MHP ve CHP ye baktığımızda ise, MHP'nin Kürt sorununda AKP'nin aldığı tavır üzerinden AKP' ye kayan eski kitlesi ile kısmen kucaklaştığını yorumlayabiliriz.
CHP ise, "Gezi" de güçlenen devrimci demokratik dinamiği içerme konusunda kısmen başarı kazansa da, merkez sağ oylar için yaptığı "açılım" hüsranla sonuçlandı.
CHP tam bir çıkmaz içinde.
Tekrardan iç çelişkileri ile yüzleşeceği kısır bir tartışmanın içine sürüklenmesi muhtemeldir. Sahil kıyıları ve elit kesimler içine sıkışan CHP'nin, toplumsal hiçbir hareketlenme ile gerçek anlamda ilişkilenemediği ve Türkiye'nin oldukça geniş bir coğrafyasında tümden silindiği ortada.

Bölgeyle sınırlanma

Tüm bu seçeneklere karşı halk dinamiğini örgütleyen ve halkın taleplerini işleyen BDP, seçimin esas kazananı ve gerçek muhalefet gücü olarak kendisini ortama dayattı. Lakin bu başarı bölgede sınırlı kaldı ve BDP'nin etki alanı batıda ve metropollerde yaşayan Kürtler içinde başarısız sonuçlar aldı.

Stratejik ittifak, seçimler ve HDP

Bölgede, tüm dinamiklerle ilişkilenip seçimlerde de oylarını artırarak AKP'yi gerileten bir Kürt örgütlülüğü iradesi mevcutken, batıda HDP'nin başarısızlığını özeleştirel karşılamak durumundayız.

Peki tüm bu denklem içerisinde, uzun dönemdir denemeleri olan, Türkiyeli sosyalistler başta olmak üzere ezilenler cephesi ittifakının en son somut hali olan HDP'nin pozisyonu ne oldu, ne olmalı idi?
HDP, parti olarak ilk seçimi olsa da proje olarak eskiye dayanmakta.
En son döneminde kritik evrelerde "Gezi", yolsuzluk operasyonu v.b konularda çıkış yapamayan ve oluşan toplumsal hareketlenmenin içerisinde gerçek bir güç olarak yer alarak şekil veremeyen HDP, bu durumun zaaflarını seçimde de yaşamış oldu. HDP beklenen potansiyeli açığa çıkartamayıp, seçimlerde beklenenin altında bir sonuç aldı.
Özellikle Türkiyeli demokrasi güçleri ve sosyalistlerle ittifak ayağının sonuç alanları olan toplumsal dinamiklere ve emek hareketine yaslanma, o alanların içine yerleşme ve kendi gücünü buralardan üretme konusunda kısmi başarısızlık tespitini yapmalıyız.
Büyük metropollerde, başta yoksul-emekçi Kürt halkı ile buluşma ve ötesinde gençlerle, kadınlarla ve tüm harekete geçen dinamiklerle ilişkilenme konusunda ayakları yere basmayan bir HDP ile karşı karşıyayız.
Kalıcı ve gerçek politika üreten, tabandan kurulan ve aşağıdan yukarı sistemin tüm mekanizmalarını hedef alarak felç eden bir duruş ve yönelim eksikliği yaşanıyor. Bu temel ve belirleyici eksiklik, HDP'nin toplumsal dinamiklerle gerçek-kalıcı ve istikrarlı bağlar kurmasının önündeki en önemli belirleyen.

HDP toplumsal dinamiklerle ilişkilenemedi

Bölgede, tüm dinamiklerle ilişkilenip seçimlerde de oylarını arttırarak AKP'yi gerileten bir Kürt örgütlülüğü iradesi mevcutken, Batıda/HDP'nin başarısızlığını öz eleştirel karşılamak durumundayız. İttifakın biçimi, yöntemi, yol alışı, yönelimleri ve içindeki farklı kesimlerin birlikteliğinin kolektivizmi yaratamaması masaya yatırılmalı ve sonrasında gerekli ise yeni yol yöntemler birlikte keşfedilmelidir.
Kürt ulusal hareketinin elde ettiği başarının Batı'daki etki alanının ötesine geçemeyen bir durum saptanabilir.
İşçi sınıfın ve toplumsal dinamiklerde harekete geçen kitlenin pratik öncülüğüne soyunarak, yaşamın içinde bu güçlerin gerçek öznesi haline gelen bir politik güç olabilmek gerekiyor. Ve bu gerçek toplumsal güçlerin Kürt özgürlük hareketi ile kuracağı ittifakın koşullarını, onların çıkarları yönünde fiili mücadele içinde oluşturmak gerekiyor.
Aksi durumda, mevcut zaaflı durum, Kürt hareketinin etki alanıyla sınırlı bir alanda sıkışmak kalıcılaşabilir.

Özgürlük arayışı bazen küçük bir çocuğun gözlerinde ve duruşunda kendisini gösterir.

Güçlerin kolektifleştirilmesi

HDP, egemenlerin tekeline hapsolan seçimleri tüm işçilere, ezilenlere ve yoksullara açan tek güç olarak önemli bir adımın temsilcisi oldu. Kürt özgürlük hareketinin belirleyici gücü ve o gücün HDP ile ittifakı tüm yurda yayıldı ve en ücra köşelerde dahi ses çıkarıldı. Türkiye demokrasi ve devrimci güçleri açılan bu muazzam alanda inisiyatif aldı ve etki alanı yakaladı.
Atılan bu adım oldukça kıymetli. Lakin mücadelenin gerçek anlamda ortaklaşabilmesi ve kritik duraklarda rolünü oynayabilmesi için mevcut durumun ötesine geçilmeli. Bu ortaklaşmanın hak ettiği sonuç ve gerçek potansiyeli henüz gerçekleşmiş değil.
HDP'nin yukarıdan aşağı değil, içindeki tüm güç odaklarının çıkarlarını gözeten, talepleri ortak yerel meclislerde birleştiren ve yukarıya doğru ören bir organizasyon olmasının koşulu yaratılabilmelidir.

İleriye giderken kendimizi yeniden kuralım

Neo-liberal politikaların teşhirini neredeyse hiç yapmayan HDP, batıda emek-sermaye çelişkisi üzerinden meseleye bakmadı, bakamadı. Gerçekte, yaşadığı coğrafyadan göç eden ve yıllardır metropollerde yaşayan yoksul Kürt işçiler, AKP'nin tabanını oluşturmakta.

Seçimlerle birlikte ortaya çıkan birçok başarısızlığa ve onarılması gereken zaaflara rağmen, HDP, siyasal arenada varım dedi ve sahne aldı.
Gündemin sert, değişken ve hızlı akışına ayak uydurarak söz söylemek, halkların ve ezilenlerin taleplerini siyasi arenada dillendirmeyi süreklileştirmek, artık HDP'nin misyonu haline gelmiştir. Lakin bu hızlı ve sert geçen siyasi gündem, HDP'nin kendi yapısal zaafları ile yüzleşme ve kritik evrelerde hayata geçirememediklerini muhasebe etme gibi kendi iç görevlerini ertelemesine neden olmamalıdır.
HDP özellikle seçimde öne çıkan başlıca tıkanma noktalarını aşarak ilerlemek durumunda.
Tüm bunları aşacağı yer ve irade ise HDP'yi kuran ve temelinde olan halk kongreleri/meclisleridir.

Salt kimlik mücadelesi mi?

Özellikle HDP'nin Batı'daki halk yığınları ile hangi düzlemde ilişkileneceği ve nasıl davranırsa kendi özgün kimliğini kazanabileceği konusu, belirleyici tartışmaların ilki olmalıdır. Kürt illerinde elde edinilen başarının aksine ve Batı'da yaşanılan başarısızlığın arkasında önemli yapısal hatalar olduğunu görmek gerek.
Metropollerde ve Batı illerinde, en başta Kürt halkı dahil olmak üzere, toplumsal güçlerin salt kimlik politikası ile kapsanamadığı ortaya çıktı.
Neo-liberal politikaların teşhirini neredeyse hiç yapmayan HDP, batıda emek-sermaye çelişkisi üzerinden meseleye bakmadı, bakamadı. Gerçekte, yaşadığı coğrafyadan göç eden ve yıllardır metropollerde yaşayan yoksul Kürt işçiler, neo-liberal politikaların uygulayıcısı AKP'nin tabanını oluşturmakta ve o politikalardan en çok zarar gören, en dipteki toplumsal kesim.
Öte yandan, sadece CHP eleştirisine sıkışıp kalan HDP, diğer sistem gücü olan AKP'yi es geçti.
Bu duruma sebep olanın, güncel siyasi hesaplar ve dengeler dışında, HDP'nin kitlelere bakışı, ele alışı ve yöntemi olduğunu bilince çıkartmak lazım.
Mevcut zaaflı konumlanış, seçim çalışmalarında, Batı'da BDP'yi taklit etmekten öteye geçemezken, özgün HDP'li kimliğinin kazanılmasını da geciktirmiş oldu.
BDP'nin HDP'ye katılımını konuşma veya değerlendirme meselesi ise, mevcut duruma bambaşka boyutlar katar.
HDP'nin oluşum aşamasında ortaya çıkacak böyle bir gelişme, proje olarak bambaşka bir zemine tekabül edeceğinden, şimdikinden farklı bir durum olarak ele alınmalıdır.

Yerel meclislere dönelim

Ortaya çıkan zaaflı durumları düzeltme, yeniden ve aşağıdan örme ve HDP içindeki tüm güçleri bu eksende bir çalışmaya dahil etme acil bir ihtiyaç olarak belirginleşiyor. HDP, onu oluşturan kongre ve yerel meclislere güvenmeli, bu mekanizmaları işlevli hale getirmelidir. Sorunların çözümüne laboratuar olacak yerler meclisler ve kongredir.
Bu mekanizmaları işletmek ve sorunların üzerine gitmek, HDP'yi, Batı'da ortaya çıkan halk hareketi ve toplumsal dinamiklerle ilişkilenmeye daha hazır hale getirecektir.
Türkiye, Cumhurbaşkanlığı seçimi ve olası erken genel seçimle birlikte hızlı bir siyasi ortamın içine doğru yol alıyor.
Tüm bu gelişmelere boylu boyunca girecek, işçiler, ezilenler ve halklar adına rol oynayacak, talepleri egemenlere dayatacak ve hak kopartacak bir irade şart.
HDP, önümüzde beliren önemli kavşaklarda rol oynayabilen sağlam bir irade olabilmek için, ayakları sağlam yere basan bir yapı olarak ortaya çıkmalı.
Zaaflarını aşan bir HDP, yeni rejimin dönüşümü esnasında, egemenlere karşı, gerçek siyasi alternatif olacaktır. 05.04.14

EKONOMİ

Hayatın hakikati, "büyünün" ve illüzyonun gücünü paramparça yapar. Sorun, hakikatin yani sınıflar mücadelesinin içinde ve kalbinde olmaktır.

Aşırı kırılganlık ve kriz riski

Türkiye ekonomisi döviz krizi, emlak krizi ve bankacılık krizi şeklinde bir kriz senkronunun bütün emarelerini göstermeye başladı. Fay hatlarında enerji birikiyor. Kriz olgunlaşıyor.

Volkan YARAŞIR

Yerel seçimler, AKP'yi "rahatlatacak" bir sonuçla bitse de, politik kriz yeni bir evreye girdi.
Burjuva klikler arasında kutuplaşma derinleşiyor. Toplumsal gerilim yükseliyor. AKP'nin "yeni rejim" inşasına hız kesmeden devam edeceği anlaşılıyor. Suriye'yle sıcak savaş olasılığı arttı.
Politik belirsizliğin yanında ekonomik belirsizlik yoğunlaşıyor. Türkiye ekonomisi şiddetli iç ve dış stres altında sıkışıyor.
Seçim atmosferinde üzerinde çok durulmayan ekonomik gelişmeler, krizi olgunlaştırıyor, patlama olasılığını artırıyor. OECD ve IMF'nin Türkiye'yi en kırılgan ülke ilan etmesi boşuna değil.
Türkiye ekonomisi küresel jeopolitik tansiyonun yüksekliği, küresel piyasalarda aşırı oynaklık, büyümede sert düşüş, döviz şokları ve emlak balonu gibi risk faktörleri altındadır. Bu faktörler zaten kırılgan olan ekonomiyi daha zorluyor.
TC 2013'ü 388 milyar dolar dış borçla ve 65 milyar dolara ulaşan cari açıkla kapadı. Cari açık milli gelirin % 8.2'sine ulaştı. Bu yüksek negatif gösterge, ekonominin yaşadığı zafiyeti ortaya koyuyor.

"Narkotik bağımlılık" ve rant ekonomisi

Türkiye ekonomisinin dış kaynak ve sıcak para girişlerine "narkotik" bir bağımlılığı var. Bu yapısal sorun, her finansal dalgalanma

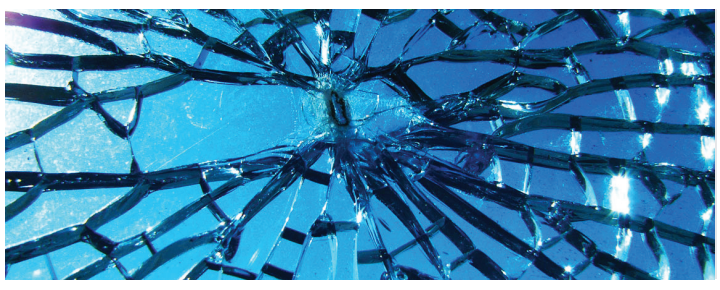

ve türbülansta kendini şiddetle dışa vuruyor.
FED'in izlediği yeni parasal iklim (parasal sıkılaştırma adımları), özellikle Türkiye de (diğer 5'li kırılgan ülkeler içinde yer alanlar dahil) sarsıcı sonuçlar yarattı.
Sermayenin anayurtlarına dönme eğilimi sorunları büyütüyor. Merkez bankasında döviz rezervinin azlığı, şiddetli finansal türbülanslara hazırlıksızlığı beraberinde getiriyor. Ayrıca Türkiye ekonomisinin küresel piyasalarda sanayi ve ticarette rekabet gücünün olmaması, üretimden öte rant ekonomisine dayanması ve bu özelliğini pazarlayarak (en riskli) dış kaynak ve sıcak para bulması ekonomiyi çıkışsız bir sarmalın içine sokuyor. Ekonomi en ufak strese sert yanıt veriyor. Kırılganlığı yükseliyor. Politik krizin derinleşmesi bu süreci daha da besliyor.

Kriz olgunlaşıyor

Önümüzdeki süreçte ekonomide şiddetli daralma ve sert resesyon yaşanabilir. Dış kaynak yetersizliği, yeni döviz şokları, özel sektörde (kısa vadeli döviz bazında yüksek borçlardan dolayı) yaygın iflaslar görülebilir.
Türkiye ekonomisi döviz krizi, emlak krizi ve bankacılık krizi şeklinde bir kriz senkronunun bütün emarelerini göstermeye başladı. Fay hatlarında enerji birikiyor. Kriz olgunlaşıyor.
Kriz, AKP'nin kendini "zirvede" hissettiği, seçilmiş otoriteryanizm yarattığı pervasızlıkla "yeni rejim" inşasının sürdüğü koşullarda en yumuşak karnını oluşturuyor.
Gelmekte olan kriz AKP'nin hegemonyasını parçalaması yanında, siyasal İslamın kitleler üzerinde yarattığı "büyüyü" ve illüzyonu hızla dağıtacaktır.
Hayatın hakikati, "büyünün" ve illüzyonun gücünü param parça yapar. Sorun, hakikatin yani sınıflar mücadelesinin içinde ve kalbinde olmaktır.

Avrupa'da sert deflasyon tehlikesi

Fiyatlarda sistemli düşüşe rağmen ters orantılı bir şekilde mal ve hizmetlerde talebin azalması ve üretim kapasitesinin düşmesi, paralel olarak işsizliğin artması ve ekonomik küçülme anlamına gelen deflasyon, bugün Avrupa'yı, Güney ve Doğu Avrupa merkezli olarak sarmış durumda.

2008 sonrası Avrupa, küresel krizin odak coğrafyası oldu. Güney Avrupa – kıtanın Akdeniz havzası, kamu borç ve bankacılık krizi dalgalarıyla sarsıldı. Yunanistan yaşadığı "devlet iflasıyla" kıtanın en zayıf halkasını oluşturdu. Zayıf halkalar krizin iç evrimiyle çoğaldı. Portekiz ve İspanya yeni zayıf halkalar olarak dikkat çekti. Öte yandan AB'nin ikinci periferisinde yer alan Doğu Avrupa ülkeleri de krizin yıkıcı anaforu içine girdi. Özellikle Bulgaristan, Romanya, Macaristan ve eski Yugoslavya coğrafyasında krizin şiddetli etkileri açığa çıktı. İşsizlik, yoksulluk, hızlı mülksüzleşme sürecini, siyasal istikrarsızlık ve polarizasyon izledi.

Krizin boyutları

Avrupa'da kriz, farklı iç evrimlerden geçiyor. İçine girdiğimiz süreç, kıtada sert deflasyon riskini artırdı. Fiyatlarda sistemli düşüşe rağmen ters orantılı bir şekilde mal ve hizmetlerde talebin azalması ve üretim kapasitesinin düşmesi, paralel olarak işsizliğin artması ve ekonomik küçülme anlamına gelen deflasyon, bugün açısından Avrupa'yı (Güney ve Doğu Avrupa merkezli olarak) sarmış durumda.
Kıtada işsizliğin ulaştığı boyut, büyüme oranlarındaki durağanlık ve iç pazarda görülen daralma bu tespiti güçlendiriyor.

Yoksulluk ve sınıfsal öfke

Portekiz, Yunanistan, İspanya ve İtalya'da ticaret ve bütçe açıkları sürekli büyüyor. İşsizlik Avro bölgesinde ve AB (28) ülkelerinde halen kronik bir karakter gösteriyor ve yüksek oranda seyrediyor. İtalya tarihinin en yüksek işsizlik seviyelerine ulaştı. 2013 sonu verilerine göre İtalya'da işsizlik %13'e tırmandı. Güney ve Doğu Avrupa'da işsizlik vahim bir noktaya geldi. Yunanistan'da %28, İspanya'da %25.6, Hırvatistan'da %17.6, Güney Kıbrıs'ta %16.7'ye ulaştı. Genç nüfusta bu oran hem Avro bölgesinde, hem de AB (28) ülkelerinde yüksek bir oranda seyrediyor.
Yine emperyal çekirdeğin dışındaki tüm ülkelerde büyüme oranlarında düşüşler gözlemleniyor. Troyka'nın krize yönelik önlemleri sosyal yıkımdan, sosyal enkazlaşmaya doğru evriliyor. Finans kapitalin bu topyekun saldırısına karşı kıta düzeyinde sınıf ve kitle eylemleri yeniden bir yayılma ekseni kazandı. Almanya'da Lufthansa grevi, İtalya'da ve Yunanistan'da yaşanan sektörel grevler ve Nisan başında İspanya'da 2 milyon kişinin katıldığı büyük kitle hareketi, 2014 yılında Avrupa işçi sınıfının kolektif reaksiyonlarının biriktiğini gösteriyor.

Küresel krizde yeni evre, yeni risk dalgası

Kapitalizmin genel krizi yayılıyor ve derinleşiyor. Kriz kendi doğasını dışa vuruyor. Bir taraftan krizin yıkıcı sonuçları küreselleşiyor, diğer taraftan özellikle jeo-politik düğüm noktaları savaş ve iç savaş coğrafyalarına dönüşüyor.

Kapitalizmin genel krizi yeni evrelere girerek sürüyor. 2008 sonrası bir dizi sarsıcı iç siklus yaşayan kriz, içine girdiğimiz konjonktürde "gelişmekte olan piyasalar" diye tanımlanan ülkeleri yıkıcı anaforu altına aldı. Türkiye, Endonezya, Güney Kore, Brezilya gibi ülkelerin içinde yer aldığı bu piyasalar, yeni dönemde krizin odağına dönüşmeye başladı. Büyük cari açıkları olan, dış kaynak ve sıcak para akımlarına stratejik olarak bağımlı, ekonomileri dış finansa bağlı bu ülkelerde krizin yıkıcı enerjisi birikiyor. Beşli kırılgan ülke söylemi de bu gelişmeler üzerine ifadelendirildi.
Küresel kriz yeni formlar kazanıyor (kapitalizmin eşitsiz-birleşik gelişim yasasının bir yansıması olarak, krizin Latin Amerika, Asya, Ortadoğu, Çin ve Avrupa'da değişik dışa vurumları oldu), geniş bir spektruma yayılıyor. Ülkeden ülkeye senkronize oluyor ve her evrede biçim değiştirerek derinleşiyor ve enerji yükleniyor.

Para politikaları

Genişlemeci para politikalarında daralma, likiditeyi frenleme ve hızlı sermaye çıkışları, gelişmekte olan piyasalarda bloke edici sonuçlar yarattı.
Eş zamanlı para birimlerinde erime, döviz kuru faizlerindeki artış ve yüksek enflasyon tehlikesi yaşandı.
OECD, periferideki krizleri tetikleyecek gelişmelere ve bu krizlerin asimetrik etkisine karşı uyarılarda bulundu. Avrupa ve Japonya merkez bankasının teşviklerini artırmasını istedi.
OECD ayrıca açıklamasında gelişmekte olan piyasalardaki istikrarsızlığın yüksek sorun yarattığını söyleyerek, finansal dalgalanma riski üzerinde durdu.
Finans kapitalin sözcülerin olan Wall Street Journal, Financial Times, Bloomberg, New York Times ve IMF krizlerin yayılabileceğini açıkladı.
Kapitalist entegrasyonun son çeyrek asırda ulaştığı düzey ve küresel borsaların enterkonnekte özelliği periferide yaşanacak piyasa çöküşlerinin bulaşıcı etkisini yayma ve güçlendirme zeminini yaratıyor. Periferide yaşanacak finansal çöküşler (dünkünden çok daha hızlı) lokal bir sorun olmaktan öte, küresel bir soruna dönüşüyor.

Çin'e dikkat

Çin küresel ekonomi içinde en dinamik yapı olarak dikkat çekiyor. 2013 yılı Çin için ciddi problemli geçti. Çin'in ihracatı %18 geriledi. Büyüme oranında hızlı düşüş eşiğine girildi. Çin ekonomisinin GSYH'nda %7'lik azalma yaşandı.
Çin merkez bankası 2013 yılında piyasaya 1 trilyon Dolar pompaladı. Batık krediler arttı. Şirket iflasları gündeme geldi. Çin'in gayrı menkul piyasalarında spekülasyon balonları oluştu.
Çin bu gelişmeler üzerinde mali piyasalardaki riskleri azaltacak tedbirler alıyor. Ayrıca, işçi sınıfı ve emekçi yığınlardan doğabilecek reaksiyonlara karşı otoriter düzenlemeler yapıyor.
Çin'in yüksek Dolar rezervine sahip olması, finansal dalgalanmalara karşı bir avantaj sağlasa da, aynı avantaj Çin'i bir "Dolar kapanı" içine sürükleyebilir.
Çin'in küresel bir dev olarak yaşayacağı finansal türbülans ya da sarsıntı (bunun emlak krizi şeklinde gerçekleşme olasılığı çok yüksek), küresel düzeyde finansal bir kasırganın önünü açacaktır.

Kriz yayılıp derinleşiyor

ABD'nin Asya-Pasifik konsepti, Çin ve Japonya arasında yaşanan gerginlik, Ukrayna krizi ve bu krizin bir yansıması olarak Rusya'nın küresel piyasalarda Dolar kullanmaktan vazgeçip, Avro kullanma kararı, İran, Suriye, Ortadoğu krizi gibi jeo-politik faktörler süreci şiddetle etkiliyor.
Kapitalizmin genel krizi yayılıyor ve derinleşiyor. Kriz kendi doğasını dışa vuruyor. Bir taraftan krizin yıkıcı sonuçları küreselleşiyor, diğer taraftan özellikle jeo-politik düğüm noktaları savaş ve iç savaş coğrafyalarına dönüşüyor.

Faşistlere devlet üniforması vermek, emperyalizme yeni imaj imkanı tanıyor.

‘Uzun bıçaklar gecesi’ kapıda mı?

2. Paylaşım Savaşında, Pavlo Schandruk adlı faşist şefin kumandasında çalışan gruplar Ukrayna’da bir SS tümeni oluşturmuş, Nazi ordusunun organik parçası olarak Yahudi ve komünist katliamları yapmıştı.

Cenk Ağcabay

Associated Press ve Newsweek gibi ana akım Batı medyasında yıllarca önemli görevlerde bulunmuş Robert Parry, Ukrayna’da geçici hükümette önemli pozisyonları ele geçiren faşistlerle ilgili yazısında, Ukrayna’da son aylarda yaşanan gelişmelerin ana Akım Batı medyası tarafından nasıl manipüle edildiğini, Batı kamuoyunun nasıl yönlendirildiğini kapsamlı bir biçimde ortaya koyuyor.

Ukrayna’da Faşist hareketin liderlerinden Saşka Beliy lakabıyla tanınan Aleksandr Muziçko’nun geçtiğimiz günlerde polisler tarafından öldürülmesi sonucu gelişen olayların Batı medyasını nasıl sıkıntıya soktuğunu The Times, New York Times, Washington Post’taki haberlerin medyada yansıtılış biçimleri üzerine yaptığı kapsamlı ve titiz analizlerle ortaya koyuyor Robert Parry.

Batı basını sıkıntıda

Muziçko’nun polisle girdiği çatışma sonucu öldürülmesiyle hareketlenen Sağ Sektör adlı faşist oluşumun militanları intikam sloganıyla sokaklara dökülmüş, Ukrayna Parlamentosunun etrafını sarmış ve geçici hükümete, parlamento üyelerine tehditler yağdırmışlardı. Batı basınını sıkıntıya sokan, İç İşleri bakanından hesap sorulması amacıyla parlamento binasının çevresini işgal eden faşist grupların oldukça kalabalık olması, kullandıkları sembol ve söylemlerin büyük ölçüde Neo-Nazi’lere ait unsurları içermesi idi.

2. Paylaşım Savaşında, Pavlo Schandruk adlı faşist şefin kumandasında çalışan gruplar Ukrayna’da bir SS tümeni oluşturmuş, Nazi ordusunun organik bir parçası olarak büyük Yahudi ve komünist katliamları yapmıştı. Muziçko’nun ölümünü protesto edenler bu eski grubun bayrağını taşıyordu.

İç infaz

Muziçko’nun öldürülmesi, zihinlerde yeni bir “Uzun bıçaklar gecesi” yaşanabilir mi sorusunun belirmesine neden oldu. Almanya’da, Hitler’in iktidara yürümesinde çok önemli roller oynayan, Nazi hareketinin sokak egemenliğini kurmasında başat aktör olan SA (Fırtına Bölüğü) adını taşıyan para-militer askeri örgütün en önemli pozisyonlardaki 85 faşist şefinin 30 Haziran 1934 gecesi Hitler’in emriyle infaz edilmesi “Uzun bıçaklar gecesi” olarak adlandırılmıştır.

Hitler iktidarını pekiştirdi

Hitler’in 1933 yılında iktidara gelmesinden sonra gerçekleşen bu olay, Hitler’in Nazi hareketi içindeki güç dengelerini kendi lehine değiştirme, özellikle devlet bürokrasisi, Ordu ve sermayede Nazi iktidarına duyulan güvensizliği giderme, kendi içinde çizgi dışına çıkma olasılığına sahip potansiyel gücü yok etme hedeflerine dönüktü. Devlet iktidarının kontrol edilmeye başlaması, aynı zamanda SA’nın sokakları kontrol etme işlevinin gereksizleşmesine yol açmıştı.

Muziçko’nun öldürülmesi böylesi bir sürecin başlangıç noktası mı, yoksa tekil bir olay mı şimdilik bilinmiyor. Ancak geçici hükümette Faşistlerin güvenlik örgütlerini kontrol etmesi ve yeni bir resmi özel güvenlik gücünü örgütlemeye dönük adımlar atılması bir “Uzun bıçaklar gecesi” olasılığını kuvvetlendiriyor. Faşistleri devlet üniforması içine çekmek, Batı medyasının sıkıntılar yaşamasını önlerken, emperyalizme faşistleri dünyaya yepyeni bir imajla sunma imkanını da yaratacaktır.

1.4.2014

Ukrayna’da tansiyon yükselmeye devam ediyor

IMF ile yapılan anlaşmanın en önemli unsurları, doğal gaz ödemelerinde devlet tarafından sağlanan sübvansiyonların kısılması, Ukrayna para birimi Hryvnia üzerindeki kontrolün terk edilip, piyasalarına açılması.

Kırım’ın bir halk oylaması ile Rusya’ya katılmasının ardından emperyalist Batı Bloku ile Rusya arasında tansiyon son derece yükseldi. ABD ve AB Rusya’ya dönük yeni yaptırım kararları aldı, Rusya’nın karşı yaptırımları gelmekte gecikmedi. Batı basının sayfalarını yeni Soğuk Savaş başlıkları kapladı.

Bu gelişmeler üzerine Obama bir Avrupa ve Ortadoğu turuna çıktı. Obama, özellikle AB ülkeleri yöneticilerine cesaret vererek, Batı’yı yekpare bir blok olarak tahkim etmeyi hedefliyordu. Rusya’nın bilhassa Almanya ile olan güçlü ekonomik ilişkileri, Alman sermayesinin yaptırımlar konusundaki huzursuzlukları, saflarda tam bir sağlamlık olmadığı işaretini veriyordu. Ukrayna’ya vaat edilen finansal desteğin nasıl sağlanacağı, faturanın nasıl paylaşılacağı gündemdeki diğer konuydu.

Ukrayna’ya şok terapisi

Ukrayna geçici hükümeti 27 Mart’ta 3 haftadır sürmekte olan müzakereler sonucunda IMF ile yaptığı borç anlaşmasının içeriğine ilişkin bilgiler verdi. Geçici hükümetin başbakanı Yatsenyuk, müzakereler sırasında attığı bir tweette “IMF çok zorlu ve kompleks reformlar istiyor” demişti. Yatsenyuk, daha sonra yaptığı açıklamada ise, Ukrayna’nın IMF ve Avrupa Birliği ile 2 yılı kapsayan bu borç anlaşmasını imzalayıp, IMF’in vaat ettiği 18 milyar dolarlık ilk borç taksidini almak dışında bir seçeneğinin bulunmadığını, çünkü ülkenin ekonomik ve mali açılardan batmak üzere olduğunu ifade etmişti. IMF ile yapılan anlaşmanın en önemli unsurları, Ukrayna halkına “doğal gaz ödemelerinde devlet tarafından sağlanan sübvansiyonların kısılması, Ukrayna para birimi Hryvnia üzerindeki merkez bankası kontrolünün terk edilip, uluslararası para piyasalarına açılması”dır. (International New York Times, March 28) 2 yıllık bir süreyi kapsayan bu anlaşma ile Ukrayna ekonomisi bütünüyle IMF ve AB kontrolüne girerken, IMF’in Şok Terapisi uygulamalarının halkın yaşam koşulları ve Ukrayna ekonomisi üzerinde yaratacağı yıkıcı sonuçları son 40 yılın benzer örneklerinden çok iyi biliyoruz.

Her şey sivil toplum için

27 Mart’ta Amerikan Kongresi’nde, Ukrayna’nın yeniden yapılanmasına destek için 1 milyar dolar yardım yapılması karara bağlandı. Bu karar, ABD Kongresi’nin “Demokrasi, Yönetişim ve Sivil Toplum Yardım Programı”na dayanılarak alındı. Michel Chossudovsky, bu finansal yardımın ilk olarak büyük bir finansal sıkıntı yaşayan Ukrayna Ulusal Güvenlik ve Savunma Konseyi’ne yönlendirileceğini ifade ederken, “bu konseyin yönetiminin hükümet darbesinden sonra tümüyle faşist grupların kontrolüne geçtiğini ve başkanlığını da Svoboda lideri Andrey Parubi’nin yaptığını belirtiyor.” (IMF “Shock Treatment” for Ukraine: Collapse of the Standard of Living)

Tansiyon yükseliyor

Bölgede, tansiyon giderek yükselirken, Batı blokunun yeni hamlesi, 2004’te NATO üyesi olan, ancak askeri varlıkları son derece zayıf olan Litvanya, Estonya ve Letonya’nın NATO asker ve silahlarıyla tahkim edilmeye başlanması oldu. NATO, Baltık Denizi’nde yeni tatbikatlar yapma kararı alırken, sözü edilen ülkeleri AWACS casus uçakları, savaş jetleri ve füze sistemleri ile donatma yönünde adımlar atmaya başladı. Ukrayna’da yükselen tansiyon tüm bölgeye dalga dalga yayılıyor ve çok farklı araçlarla gerçekleşen karşılıklı hamlelerin sıcak bir savaşa yol açması olasılığı, bölge halkları açısından çok büyük bir yıkım ve vahşetten başka hiç bir anlam taşımıyor.

1.4.2014

Doğu Ukrayna’ya CIA operasyonu

ABD ve AB yetkilileri Doğu Ukrayna’daki gelişmeleri Rusya tarafından cesaretlendirilen “ayrılıkçı” “provokatif” eylemler olarak değerlendiriyor.

Cenk Ağcabay

Geçtiğimiz hafta, Doğu Ukrayna’da Kramotorsk ve Donetsk çevresindeki yerleşim birimlerinde ağırlıklı olarak Rusça konuşan grupların hükümet binalarını art arda ele geçirmeye başlaması üzerine, Ukrayna’da gerilim doruk noktasına yükseldi.

CIA başkanı Kiev’de

CIA başkanı John Brennan’ın geçtiğimiz hafta sonu yaptığı gizli Kiev ziyaretinin Rus basını tarafından deşifre edilmesi üzerine, Beyaz Saray yetkilileri bu ziyareti kabul etmek zorunda kaldı. Beyaz Saray Basın Sözcüsü Jay Karney, 14 Nisan Pazartesi sabah yaptığı basın toplantısında, Brennan’ın Ukrayna Ulusal Savunma ve Güvenlik Konseyi yetkilileri ile gelişmeler konusunda değerlendirmeler yapmak için hafta sonu Kiev’i ziyaret ettiğini ifade etti. (White House Confirms CIA Director Visited Ukraine, Joseph Fitsanakis, Global Research)

15 Nisan 2014’te öğle saatlerinde Ukrayna geçici devlet başkanı Tuchinov tarafından “Terör karşıtı sınırlı bir askeri operasyon” başlatıldığı dünyaya duyuruldu. CNN İnternational’ın geçtiği habere göre, Ukrayna Ulusal Savunma ve Güvenlik Konseyi sözcüsü Evgen Rojenyuk yaptığı açıklamada, 350 Ulusal Muhafız’ın zırhlı araçlar ve helikopterlerle Donetsk bölgesine anti-terör operasyonu için gönderildiğini dile getirdi.

CNN’in haberinde, Ulusal Muhafızlar’ın, “Maiden Devrimi”nde önemli rol oynayan sokak protestocularından oluştuğu ve yeterince eğitimli olmadığı vurgulanıyor. (Ukrainian military operation targets pro-Russian separatists, Chelsea J. Carter, Laura Smith-Spark and Phil Black, CNN İnternational)

“Terör-karşıtı” operasyon

Kramotorsk Havaalanına düzenlenen askeri operasyonda 4 Rusya yanlısı göstericinin öldüğü ve iki taraftan yaralıların olduğu haberleri ajanslara düşerken, Ukrayna Ulusal Savunma ve Güvenlik Konseyi havaalanının kontrolünün Ukrayna Ulusal Muhafızları’nın eline geçtiğini duyurdu.

Doğu Ukrayna’da 11 yerleşim biriminin devlet daireleri ve polis merkezlerinde Rusya yanlısı göstericilerin işgalleri sürerken, “sınırlı” operasyonun kapsamı belirsizliğini koruyor. 17 Nisan Perşembe günü Cenevre’de yapılacak “kriz toplantısı”na ABD, AB, Ukrayna ve Rusya katılacak. Putin, “toplantıda gerginliğin azaltılmasına dönük kararlar çıkmasını umut ettiğini” dile getirirken, ABD ve AB yetkilileri Duğu Ukrayna’daki gelişmeleri Rusya tarafından cesaretlendirilen “ayrılıkçı” “provokatif” eylemler olarak değerlendiriyor.

İç savaşa mı?

Ukrayna yetkilileri Birleşmiş Milletler’e terörizme karşı ortak askeri operasyon çağrısı yaparken, NATO herhangi bir askeri müdahale seçeneğinin gündemde olmadığını bildirdi. ABD ve AB güdümündeki geçici Ukrayna hükümeti, faşistleri vurucu güç olarak kullanmaya çalışarak Doğu Ukrayna’da Rusça konuşan gruplar üzerinde egemenlik kurmaya çalışıyor. Ukrayna’da geçici hükümetin CİA yönlendirmesiyle faşistleri kullanarak başlattığı bu “terör-karşıtı” operasyon sonuçları çok kanlı ve ağır olacak bir iç savaşa dönüşme potansiyeline sahip.

DÜNYA

Suudi Arabistan'ın son bir yılda Ortadoğu'da artan ağırlığı esas olarak Petro-dolarların gücüne dayanıyor.

Suudiler Ortadoğu'da atağa kalktı

Mısır'daki Müslüman Kardeşler yöneticilerinin 529'u hakkında verilen idam cezası kararı karşısında Batılı merkezlerde verilen çok düşük profilli tepkiler, Batılı merkezlerin Mısır'daki yönetime sunduğu sessiz destek olarak algılanmıştı.

Murat DÜZGÖR

Obama, Ukrayna ve Kırım'daki gelişmeler nedeniyle gerçekleştirdiği Avrupa seyahatinin ardından Suudi Arabistan'ı ziyaret etti. Obama'nın ziyareti, İran'la sürdürülen ABD - AB görüşmeleri ve Suriye'de gerçekleşmeyen emperyalist askeri müdahale sonrası gerginleşen Suudi - ABD ilişkilerini uyumlulaştırmayı amaçlıyordu.

Petro doların gücü

Son birkaç aydır Katar'a karşı üst üste siyasi hamleler geliştiren ve Körfez coğrafyasında, Katar'ı belli bir ölçüde tecrit eden Suudi Arabistan'ın Obama tarafından ziyaret edilmesi ve görüşmeler sonrası yapılan açıklamalar, Suudi Arabistan'ın Körfez'de belirgin bir güç olarak ağırlığını hissettirdi.

Suudi Arabistan'ın belirginleşen ağırlığının ilk elde anlamı, Suriye ve Lübnan'da bir süredir zaten artmakta olan Suudi etkisinin daha geniş ölçekte kabul görmüş olmasıdır.

Mısır'da, Suudi Arabistan destekli askeri cuntanın geriletilememesi, Suriye ve Lübnan üzerinde ağırlığının artışı petro-dolar destekli Suudi politik gücünün Körfez'de dikkate alınmasının zorunlu olduğunu ortaya koydu.

İnsan hakları buharlaştı

Mısır'daki Müslüman Kardeşler yöneticilerinin 529'u hakkında verilen idam cezası kararları karşısında Batılı merkezlerde verilen çok düşük profilli tepkiler, Batılı merkezlerin Mısır'daki askeri yönetime sunduğu sessiz destek olarak algılanmıştı.

Batı'nın siyasi baskı uygulamak istediği yönetimlere karşı kullandığı "insan hakları ihlalleri" argümanı, Mısır'daki idam cezaları karşısında buharlaştı.

ABD Başkanı ve Suudi kralı yakın zamanda dostluk tazeledi

Obama'nın ziyaretinden bir süre sonra, İngiltere'den Suudi'leri doğrudan ilgilendiren bir başka haber geldi. Başbakan David Cameron'ın, Müslüman Kardeşler'in İngiltere'deki faaliyetlerine ilişkin bir soruşturma başlatılması talimatı verdiği öğrenildi.

Müslüman Kardeşler'in İngiltere'deki olanaklarını kullanarak yasadışı faaliyetler içine girdiği ve bunun İngiliz ulusal güvenliğine tehdit oluşturabileceği gerekçesiyle alınan karar doğrultusunda bir soruşturma komisyonunun kurulduğu bildirildi.

İngiltere'nin güvenlik sekreterleri: Suudi kralları

Cameron'ın bu kararını değerlendiren İngiliz Marksist John Rees, altı hafta önce Riyad'da İngiltere ve Suudi Arabistan arasında imzalanan silah ticareti anlaşmasına dikkat çekiyor.

Alıcısı Suudi Arabistan, satıcısı İngiliz silah tekelleri olan bu anlaşmanın oldukça ciddi rakamlar içerdiğini dile getiren Rees, yaşanılanları: "Cameron'ın evinin yeni güvenlik sekreterleri: Suudi Kralları" olarak tanımlıyor.

Suudi Arabistan'ın son bir yılda Ortadoğu'da artan ağırlığı esas olarak Petro-dolarların gücüne dayanıyor. Bu güç Suudi Prensleri uluslararası aktörler haline getiriyor.

Önceki Suudi Arabistan Gizli Servis Başkanı, Prens Suud Faysal El-Turki, Financial Times ABD şef editörü il yayınlanan söyleşisinde; Obama dönemi ABD dış politikalarının çok kapsamlı bir eleştirisini yapıyor. ABD'nin bir Putin'e ihtiyaç duyduğu anlamına gelecek kinayeli cümleler kuruyor.

ABD'nin Obama döneminde Ortadoğu'daki insiyatifsizliğinin, bölgenin temel aktörleri olan Suudi Arabistan gibi güçleri hareketete geçmeye ve insiyatif almaya zorladığını ifade ediyor. "Buna kızmaya hakkınız yok, kızıyorsanız insiyatif alın" diyor.

Avrupa'da genel anlamda yükselen ırkçılık ve Neo-Nazi hareketler, halk üzerindeki en büyük tehdidi oluşturuyor.

Fransa'da ulusal-cephe atağı

2012 Başkanlık seçimlerinde, Fransa'nın yıllık 200.000 olan göçmen alma sınırını 10.000'e çekme ve göçmenlere dönük sağlık yardımlarını sonlandırma programına sahip olan Le Pen, Fransızlara da bir sosyal devlet cenneti vaat ediyordu...

Murat DÜZGÖR

30 Mart'ta yerel yönetim seçimleri, sadece Türkiye'de yapılmadı. Fransa'da da yerel yönetim seçimlerinin ikinci turu vardı. Seçim sonuçları, 2012'de genel seçimde büyük bir seçim başarısı kazanmış olan Sosyalist Parti için bu kez büyük bir yenilgiye dönüştü. Fransa'da seçimin galibi merkez sağ parti Halk Hareketi Birliği oldu. Sosyalist Parti son on yıl boyunca hep kazandığı bölgeler de dahil olmak üzere, 9000 üzeri nüfusun yaşadığı 150'den fazla yerleşim birimini kaybetti.

Sosyalist Parti sarsıldı

Bu başarısızlık üzerine Fransız Başbakanı Ayrault istifa etti ve Fransa devlet başkanı Hollande iç işleri bakanı Manuel Walls'ı başbakanlığa atadı. Walls'ın başbakanlığa atanması, Sosyalist Parti içinde de tartışmalara yol açtı. Walls'ın iç işleri bakanlığı döneminde göçmen politikasını sertleştirmesi, göçmenleri kitlesel sınır dışı etme politikalarını uygulaması ve savunması tartışmaların nedeni idi.

Fransa'da seçimlerin en önemli sonucu ise, neo-faşist Ulusal-cephe Partisi'nin seçimde gösterdiği başarıydı. Parti 11 büyük şehrin yerel yönetimlerini kazanırken oylarını da oldukça yükseltti.

Mayıs ayında yapılacak Avrupa Parlamentosu seçimleri öncesi büyük moral bulan partinin çıkışını bu seçimde de sürdüreceği öngörülüyor.

Partinin lideri Marine Le Pen'in liderliği devraldığı babası, "Nazi gaz odaları tarihin sadece bir küçük detayıdır." sözüyle tanınıyordu.

Marine Le Pen'de seçim kampanyasında yaptığı bir konuşmada, "Halk, Fransa'da Fransız olarak yaşamak istiyor, bir Suudi ya da Katarlı olarak yaşamak istemiyor" demişti. (International New York Times, 1 April) Le Pen seçim kampanyasını Fransız milliyetçiliği, göçmen karşıtlığı ve sosyal hakların genişletilmesi üzerine kurmuştu.

Sosyal-devlet Fransızların hakkı mı?

Muhafazakar popülizm olarak adlandırılan bu çizginin dikkat çeken yönü, Sosyalist Parti'nin uyguladığı kemer sıkma politikalarına karşı sert bir muhalefet geliştirmesi, sosyal devlet uygulamalarını "Fransızlar"ın hakkı ve yurttaş eşitliğinin temeli olarak savunması.

2012 Başkanlık seçimlerinde, Fransa'nın yıllık 200.000 olan göçmen alma sınırını 10.000'e çekme ve göçmenlere dönük sağlık yardımlarını sonlandırma programına sahip olan Le Pen, Fransızlar'a da bir sosyal devlet cenneti vaat ediyordu. Ama bu cennete gidebilmek etnik aidiyete bağlıydı.

Yükselen ırkçılık

Batı basını hararetli bir biçimde, Le Pen ve Ulusal Cephe'nin ne ölçüde ırkçı ve anti-semitik olduğunu tartışıyor.

Ancak geçtiğimiz günlerde facebook sayfasında paylaştığı siyahi Adalet Bakanı Christiane Taubira'nın fotoğrafının altına; "Şempanze, birler ve aynı dili konuşuyorlar" yazan kişinin seçimlerde Ulusal-cephe listesinden aday olması, parti gazetesinin geçtiğimiz ocak ayında aynı bakanın fotosunu basıp yine şempanze benzetmesini yapması ve kampanya sloganları bu konuda yeterli açıklıkta.

Avrupa'da yükselen ırkçılık ve Neo-Nazi hareketler, halk üzerindeki en büyük tehdit olarak giderek daha fazla alan kazanıyor. Avrupa solunun bu tehdide karşı sağlam bir mücadele çizgisi üretmesi en yakıcı ihtiyaç.

Çin, batıya yöneliyor

Kapitalizmin uzun dönem kriziyle birlikte açığa çıkan hegemonya krizinin özgün biçimlerde yapısallaştığı bir dönemdeyiz artık.

C. MALATYA

Kapitalizmin uzun dönem kriziyle birlikte açığa çıkan hegemonya krizinin özgün biçimlerde yapısallaştığı bir dönemdeyiz artık. Bu yapısallaşmanın şimdiki biçimi olan "çok kutupluluk" denemeleri, dünyayı "kutup" ülkelerinin hızlı ve çeşitli hamleler yaptığı bir satranç tahtasına dönüştürüyor. Çin, yaptığı hamlelerle perde arkasında kalan ve hızla ilerleyen özgün bir "kutup".

Çin-AB yakınlaşması

Çin Devlet Başkanı Xi Jinping, başkanlığının birinci yılını doldururken ilk kez Avrupa turuna çıktı. Bu tur çerçevesinde sırasıyla Hollanda, Fransa, Almanya, Belçika ülkelerini ve Avrupa Birliği (AB) Komisyonunu ziyaret eden Xi Jinping, ekonomik ve politik olarak birçok önemli ve stratejik anlaşmayı imzaladı.

AB ve Çin arasındaki ilişkilerin en önemli noktalarından birini ekonomi oluşturuyor. AB Çin'in en büyük ticaret ortağı, Çin ise AB'nin en büyük ikinci ticaret ortağı. Bu yüzden bu iki "kutup" arasındaki ekonomik ilişki, bir anlamda kendileri için can suyu niteliğini taşıyor.

Nitekim Xi Jinping'in Paris'i ziyareti sırasında, AB'nin ikinci büyük gücü olan Fransa'yla 18 milyar Euro'luk anlaşma imzalandı. Ziyaret sırasında, mali anlamda sıkıntılar yaşayan Peugeot-Citroen grubunun hisselerinin büyük bir bölümünü Çin'in Donfeng şirketi aldı.

Almanya ziyareti

Fakat görüşmelerin ve anlaşmaların en önemli ayağını Almanya ziyareti oluşturdu. Çin ile Almanya arasındaki ticaret hacmi 2013 yılında rekor kırarak 161,6 milyar dolara ulaştı. Bu rakam iki ülke ilk diplomatik teması başlattığı 1972 yılındaki ticaret hacminden 580 kat daha büyük. Aynı zamanda Çin ile Avrupa arasındaki ticaretin üçte birine ve Çin'in İngiltere, Fransa ve İtalya'yla olan ticaret hacminin toplamına denk geliyor.

Tren hattı diplomasisisi

Dolayısıyla Çin ile Almanya arasındaki ilişkinin ekonomik boyutu stratejik bir noktada duruyor. Nitekim bu nokta yeni bir "ipek yoluyla" bir üst düzeye taşınmaya çalışıyor.

Avrupa'ya yapılan ticarette kullanılan deniz ticaretinin uzun sürmesi, hava yolu ticaretinin ise pahalı olması Çin'i kara ve demir yollarına itmişti. Bu sebeple yapılan Chongqing-Xinjiang-Duisburg demiryolu hattı 2011 yılında açılmıştı. Ziyareti sırasında Duisburg'a uğrayan Xi Jinping, "ekonomik ipek yolunu" ve ekonomik ilişkileri daha da büyütme çağrısı yaptı.

Çin ve Almanya yakınlaşmasının giderek artacağı anlaşılıyor.

Çin'in yolu

Yüksek büyüme rekorları kırarak ekonomisini büyüttüğü dönemlerde Çin, dış politikasında "yumuşak" güç olan "ekonomiyi" kullanmayı tercih etmişti.

Özellikle Afrika'daki ABD hegemonyasını bu yolla kısmen kırabilen Çin, Avrupa'da da aynı yolu tercih ediyor. AB'nin son dönemdeki tek gücü olan ve "kutup" olma yolunda başını kaldıran Almanya ile yapılan ekonomik anlaşmalar, dünyadaki hegemonya krizine yönelik hamleleri de içeriyor.

Güçlerini Pasifik'e doğru yoğunlaştıran ABD'ye karşı silahlanmayı arttıran Çin'le anlaşma yapan Almanya için de bu tür hamleler, "kutup" olma yolunda bir anlam taşıyor. Çin'in hamlesi, Suriye ve Ukrayna meselelerinde farklılıklar yaşayan ABD ve Almanya arasındaki kırılmayı artırarak, "kutup" olmuş Almanya'yı yanına çekmeyi hedefliyor. Dünya satranç tahtasının giderek ısınacağı belli değil mi?

08.04.2014

DÜNYA

350 yıl kölelik, 100 yıl sömürgecilik, 30 yıl darbeler/katliamlar... Nijerya halkı şimdi de, İslamcı ve Batılı güçlerin savaşında katledilmeye devam ediyor

Müslümanlar mı ölecek, Hıristiyanlar mı?

Nijerya'da işsizlik oranı % 50. Nüfusun yarısı, temiz su kaynaklarına ulaşamıyor. Halkın % 70 'i yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Ortalama yaşam süresi 47. Buna karşın Nijerya'da günde 2 milyon varil petrol üretiliyor. Ülkedeki petrol tekellerinden Shell, 2010'da 8,15 milyar dolar kâr elde etti.

Neslihan KAYSERİLİOĞLU

"Onlarca malzeme taşıyorum, Nijerya'ya gidiyor şu anda. Müslümanları mı öldürecek, Hıristiyanları mı öldürecek? Vebal altındayım…"
THY Özel Kalem Müdürü Mehmet Karakaş'a ait olduğu iddia edilen bu dehşet verici ses kaydını duymayan kalmamıştır. Öldürülecek olan kişiler Müslümansa vebal altına girmek istemeyen bu vicdanlı şahsın muhatabının ise Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın danışmanı Mustafa Varank olduğu iddia ediliyor.
Milattan 700 yıl önce başladığı tahmin edilen tarihi boyunca, emperyalist güçlerin insanlık dışı taarruzlarına maruz kalan Nijerya topraklarına, bir Türkiye'nin uğramadığı kalmıştı.
Nijerya'nın tarihi oldukça karmaşık. Bugünkü Nijerya toprakları, tarihte farklı farklı devletlerin yönetimi altında kalmış ve çok sayıda devlet ve emirlik kurulmuş. 15. yüzyılda ise Portekizli ve İngiliz esir tüccarı denizciler, Nijerya'ya Avrupa sömürgeciliğini getirmiş.

20 milyon Nijeryalı satıldı

Avrupalılar, Nijeryayı başlıca köle ticaret merkezi olarak kullanarak, ünlü Atlantik esir ticaretini başlatmış. 350 yıl süren köle ticaretiyle 20 milyona yakın Nijeryalının esir olarak satıldığı tahmin ediliyor.
İngiltere, yüzlerce yıl sürdürdüğü bu insanlık dışı köle ticaretiyle yetinmeyerek, 19. yüzyıl başından itibaren, kurduğu ticari kuruluşlar aracılığıyla Nijerya'ya yerleşip, içişlerine karışmaya başladı. İngiltere'nin 1861 yılında başlayan ilk kolonileşme çalışmaları, sonraki 25 yıl boyunca yayılarak tüm Gine Körfezi ve civarına yayıldı.
Hemen sonrasında ise İngiltere yine o ünlü "böl ve yönet" taktiğini kullanarak ülkeyi iki "himaye" bölgesine ayırıp, kontrolündeki tek vali altında topladı. İngiltere, 1900 yılına kadar Nijerya topraklarının tümünü işgal etti ve ülke 1 Ekim 1960 tarihine kadar da işgal altında kaldı.
1950 başlarında ülkeye, merkezi otoriteyle üç ayrı bölgeden oluşan federal sistem getirildi. Aynı yıllarda yine İngiltere'nin tasarladığı yeni anayasayla, Nijerya, kuzey, batı ve doğu bölgeleri güçlü bir merkezi hükümete bağlı olacak şekilde düzenlendi. Nijeryalılara bazı kanuni haklar verildi.
Ülkede üç büyük parti kuruldu ve 1959'da seçimler yapıldı. Bu seçimleri kuzeydeki Nijerya Halkları Kongresi kazandı ve parti lideri Ebubekir Tafawa Balewa başbakan oldu. Müslümanların çoğunlukta olduğu bu bölge iktidara gelince, ilk iş olarak 1960 yılında bağımsızlık elde edildi. 1963 yılında ise Cumhuriyeti ilan edildi. Ebu Bekir'in yönetimi, askeri bir darbeyle öldürüldüğü 15 Ocak 1966'ya kadar sürdü.
Bağımsızlık sonrası bu süreçte Nijerya'da sular hiç durulmadı, zira bu ilk darbenin varyasyonları yaklaşık 30 yıl boyunca tekrarlandı durdu. Haziran 1999'da yapılan genel seçimlerle sivil yönetime geçilene dek ülkede çok sayıda askeri darbe yapıldı. Her darbe, mevcut yönetimdeki devlet başkanlarının öldürülmesini beraberinde getirdi.
Tüm bu darbe yılları boyunca öldürülenler, yalnızca devrik devlet başkanları olmadı. Darbelerle geçen 30 yıllık süreçte yaşanan etnik ve dini çatışmalar esnasında 10 binlerce insan katledildi.

Sivil yönetime geçiş

1999'da eski askeri lider Olusegun Obasanjo, onlarca yıl süren askeri cunta dönemini sona erdirdi. Obasanjo, 1999 ve 2003 yıllarında seçime gitti. Demokratik Halk Partisi oyıllardan bu yana siyasete hakim oldu. 2007'de yapılan genel seçimlerde partinin adayı Umaru Yar'Adua başkan seçildi. 2010'da Umaru Yar'Adua ölünce bugünkü devlet başkanı Goodluck Jonathan, Nijerya'nın devlet başkanı oldu.
Bağımsızlığını kazandığı 1960 yılından itibaren Nijerya'nın tarihini, darbeler ve öldürülen devlet başkanlarıyla özetlemek tabii ki yanlış. Zira bu süreçte ülkedeki Hıristiyan ve Müslüman gruplar arasındaki çizgiler de giderek netleşti. Ve çatışmalar katliam boyutunda sonuçlara yol açtı.
18.04.2014

Boko Haram ve Batı'nın kıskacında Nijerya halkı

Ülkenin içinde bulunduğu kriz halinden Batı'yı sorumlu gören ve dine dayalı yönetim isteyen Boko Haram örgütü, 2009 yılından bu yana 10 binden fazla kişinin ölümünden sorumlu tutuluyor.

Yüzlerce yıl Batılı egemenlere köle olarak satıldıktan sonra bir yüzyıl boyunca da İngiltere'nin kolonisi olarak ezilen, sömürülen Nijerya halkı, bugün ise katliamların bir diğer boyutuyla karşı karşıya.
500'un üzerine değişik kabile ve bir o kadar da dilin konuşulduğu Nijerya'nın nüfusu 160 milyonun üzerinde. Nijerya halkının yarısı Müslüman, yüzde 40'ı Hıristiyan ve yüzde 10'u da yerli Pagan inancına sahip.
Ancak İngilizce, ülkenin resmi dili. Devlet daireleri ve okullarda İngilizce kullanılması zorunlu.
Nijerya'nın kuzey doğusunda faaliyetlerini sürdüren ve dine dayalı yönetim isteyen Boko Haram örgütü, 2009 yılından bu yana 10 binden fazla kişinin ölümünden sorumlu tutuluyor.

Batılı olan her şey haram

Batı karşıtı bir siyasî tutumun temsilcisi olarak Boko Haram, motomot çevrildiğinde Batı'ya dair her şeyin yasaklanması anlamına geldiğinden, örgütün ortaya çıkış nedeni ile Nijerya'nın sömürge geçmişi, toplumsal, ekonomik, siyasal ve dinsel yapısı arasında bağlantı kurmamızı sağlıyor.
Boko Haram, ülkenin içinde bulunduğu durumun ve Müslüman toplumun aşağılanmış olmasının altında yatan sebep olarak Batı'yı ve Batı'nın değerlerini gösteriyor. Bu nedenle ülkenin kurtuluşunun, ancak Batı tipi eğitim sisteminin kaldırılması, yerine şeriat hükümlerine dayalı bir İslamî eğitim anlayışının uygulanmasıyla ve İslamî devlet düzeninin tesis edilmesiyle sağlanabileceğini savunuyor.
Modernleşmenin ve Batılılaşmanın İslam'ı dejenere ettiği düşüncesi üzerine inşa edilen Boko Haram'ın, kendisine yayılma alanı bulmasındaki en önemli sebeplerden biri de Kuzeyli Müslüman toplumun ekonomik olarak güneyde yaşayan Hıristiyanlardan çok daha geri kalmış olması. Gerçekten de Müslüman ve Hıristiyan toplumlar karşılaştırıldığında adil paylaşımdan ve eşit sosyal haklardan bahsetmek mümkün değil.
Eylemlerinde teknolojinin getirdiği olanaklardan faydalanan örgüt, Youtube sitesini etkin olarak kullanmasının yanı sıra http://yusufislamicbrothers.blogspot.com web adresi üzerinden propaganda faaliyetlerini sürdürerek resmî açıklamalarını yapıyor.

Zengin topraklarda yoksul halk

Sahraaltı Afrika'nın ikinci büyük ekonomisi ve kıtanın en büyük ham petrol üreticisi olan Nijerya, dünyada ham petrol ihracatında beşinci sırada.
Doğal gaz ve uranyum gibi önemli doğal kaynaklara da sahip olan Nijerya'da tüm bu zenginlikler çok küçük bir azınlığın elinde. Ülkede işsizlik oranı yüzde 50. Nüfusun yarısı, yani 80 milyon insan, temiz su kaynaklarına ulaşamıyor. Nüfusun yüzde 70'i yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Kişi başına düşen milli gelir 300 dolar. Ortalama yaşam süresi 47. Buna karşılık Nijerya'da günde 2 milyon varil petrol üretiliyor. Ülkenin doğal kaynakları Royal Dutch Shell, ExxonMobil, Total, Eni ve Chevron gibi uluslararası tekellerin elinde. Altı petrol tekelinden yalnızca bir tanesi olan Shell-Nijerya, 2010 yılında 8,15 milyar dolar kâr elde etti.

Nijerya kurtulur mu?

Tüm Afrika kıtasında olduğu gibi Nijerya'da da yaşanan bu emperyalist kapışma, ülkenin her bir köşesinde, bitmek bilmeyen iç savaşlar, etnik-dini çatışmalar, sözde "özgürlük" veya "kurtuluş" ordularına tekabül ediyor.
Ülkedeki siyasi mücadele, aşırı İslamcılık ile Batı'nın modern değerleri arasında cereyan ediyor gibi görünmekle beraber, aslında gerçek mücadele egemen güçler arasında yaşanıyor. Sonuçta, bağımsız, kendine özgü ve güçlü bir siyasal hat oluşturamadığı için, bu ikileme hapsolan halk hareketleri, emperyalist kutuplaşmanın esiri olmaktan kurtulamıyor.
Şu anda yolsuzluk olayları ülke çapında had safhada. 5 milyona yakın insan AIDS hastası. Cadde ve sokaklar uyuşturucu bağımlıları ve çetelerin elinde.
18.04.2014

Suriye'de 'geleceğe dönüş'

Cenevre görüşmeleri "barış" niyetiyle başlasa da, taraflar bunun geçici bir nefes alma dönemi olduğunun farkındaydılar. Ve görüşme sürecini silahlı güçlerini güçlendirmek için bir fırsat olarak görüp savaş hazırlıklarına hız verdiler.

Hasan FERAMUZ

Cenevre görüşmeleri, Ukrayna, Kırım derken, Suriye'deki iç savaş tekrar dünyanın gündeminin üst sıralarına geliverdi. 3 yılı aşkın süredir süren savaşa Cenevre görüşmeleri nedeniyle kısmen ara verilmişti. Fakat Suriye'deki silahlı grupların 21 Mart Salı günü Türkiye sınırındaki Keseb kasabasına saldırmaları ile savaşın ateşi tekrar yükseldi.

Keseb

Özgür Suriye Ordusu (ÖSO), İslami Cephe ve El-Nusra'ya bağlı silahlı grupların, "Enfal" adını verdikleri operasyonla saldırdıkları Keseb kasabası coğrafi, ekonomik ve tarihsel olarak önem taşıyor.
Esad rejiminin Türkiye sınırındaki tek sınır kapısının bulunduğu kasaba, aynı zamanda Suriye'deki Ermenilerin uzun yıllardır yaşadığı önemli merkezlerden biri.
Kasaba Lazkiye kentinin de girişi konumunda. Lazkiye de, Arap Alevilerinin yoğun yaşadığı bir bölge olmasının yanı sıra Beşşar Esad'ın da memleketi.
Öte yandan Keseb sınır kapısından sınırlı da olsa bir ticari faaliyet gerçekleştirilmekte. Kasabanın ticaret limanına çıkan yolların üzerinde olması ekonomik önemini arttırıyor.
Dolayısıyla Keseb, Suriye'deki "özgürlük" savaşçılarının saldırısı için bütün "koşulları" taşıyor. Bu yüzden yaptıkları operasyona "Enfal" (Savaş Ganimeti) ismini vermeleri "manidar".

Cenevre "Barışı"

Cenevre görüşmeleri her ne kadar "barış" niyetiyle başlamış olsa da, taraflar bunun geçici bir nefes alma dönemi olduğunun farkındaydılar. Nitekim, iki tarafta görüşme sürecini silahlı güçlerini güçlendirmek için bir fırsat olarak görüp savaş hazırlıklarına hız verdiler.
Rejim karşıtlarının Türkiye ve Katar'ın önderliğiyle sonuç alamamasından sonra, başlarına Suudi Arabistan getirilmişti. Ilımlılardan daha "dindar", cihatçılardan daha "ılımlıları" İslami Cephe'de örgütleyen Suudiler, bu güçlere ABD'nin yardımıyla uzun zamandır Ürdün ve kendi topraklarında eğitim vermekteydi.
Bu yüzden de ilk saldırı güneyden bekleniyordu. Fakat "sürprizi" Türkiye yaptı. Keseb'e saldıran güçlerin Türkiye sınırlarını kullanmalarından ve öncesinde Türkiye'nin Suriye uçağını düşürmesinden elbette "müttefikler" habersiz değil. Nitekim Washington sessiz kalarak gelişmelere onay verdi.
Yine de Suriye "Dostlarının" büyük saldırıyı güneyden gerçekleştirmeleri bekleniyor. Sayıları 10 bin ile 30 bin arasından değişen silahlı güçler, nihai hedefleri Şam'a ilerlemek üzere işaret bekliyorlar. Nitekim İsrail de Suriye'nin 4 İsrail askerini yaralamasına cevaben 19 Mart'ta Suriye ordusuna ait birçok noktaya saldırı gerçekleştirdi.
Dolayısıyla güneyden başlayacak bir hareketin, İsrail'in de desteğiyle kesin bir zafer eriştirilmesi hedefleniyor.
Bu yüzden de kuzeyden Esad'a gerçekleştirecek bir saldırı, üstelik Türkiye gibi kendi "isteğiyle" yapılanlar, ABD için bulunmaz bir nimet. Çünkü bu saldırılarla Esad'ın kuvvetleri dağıtılarak, güneyden gelecek saldırıya karşı direncinin azaltması sağlanıyor. Her ne kadar Keseb sonrasında ÖSO "Yeterli desteği alamadık" açıklamasını yapsa da, ABD kuzeydeki operasyonlara, Esad'a zarar vermesi kaydıyla, "şimdilik" sessiz kalıyor.

Süreğen kriz

Cenevre görüşmeleri sırasında muhalifler ve rejim ilk defa yüz yüze görüşüp, bir umut ışığı uyandırmıştı. Fakat, Ortadoğu'daki ve dünyadaki gelişmelerin yanı sıra artık kalıcılaşan kapitalizmin kriziyle birlikte bu ışığın sönmesi an meselesi.
03.04.2014

GENÇLİK

Özgürlükten korkan ve köleliği içselleştirmiş bir kimlik gençliğe enjekte etmeye çalışılıyor.

Şimdi yeniyi daha güçlü inşa etme zamanı

Haziran İsyanı günlerinden aldığı deneyim ve güçle, gençlik hareketi, toplumsal muhalefetin etkili bir gücü olmalı, kampüslere-üniversitelere sahip çıkmalı ve asli bileşenlerinin söz hakkının olduğu üniversiteyi kendi elleriyle fiilen ve meşru zeminde oluşturmalıdır.

Julina GÖZEN

"Ve onlar, yani günler, bizi yaptı. Ve bu şekilde doğduk biz, yani günlerin çocukları sorgulayıcılar, yaşamı arayanlar."

Eduardo Galeano

Haziran İsyanı' nın ardından derinleşen AKP' nin krizi, özgürlüğü için sokaklara inen gençlik kitlelerinin değişen yapısı ve demokratik öğrenci hareketinin onca yıllık birikiminin maharetiyle sokaklarda kendini sergilemesi, önümüzdeki sürecin çok daha başka olacağını gösterdi. Alaattin' in sihirli lambasının birileri tarafından okşanarak ortaya çıkarıverdiği bir durum değildi bu elbet. Arka planında her demokratik kesimin onu sokağa çıkartan nedenleri vardı, herkesin bardağı taşmıştı artık. Elinde kırbaçla sürekli alan kazanan ve daha çok üniversiteyi hedef gösteren AKP iktidarı, her hamlesinde kendi karşıtını da güçlendirdi: Biriktirerek güçlenen bir gençlik hareketinin oluşmasına katkı yaptı. Üniversitelilerde oluşan politik hoşnutsuzluklar, siyasi iktidar karşısında politik bir saflaşmaya ve isyana evrilmiştir.

Böyle bir çıkışın toplumsal koşulları üzerinde durmak, çıkışla birlikte değişen gençliğin özgün ve yeni dinamiklerini analiz etmek ve oluşan yeni durum üzerinden yol haritasını belirlemek, gençliğin yapması gereken elzem görevler arasında.

Hedef ezik gençlik

AKP iktidarı neoliberal ve muhafazakar bir toplumu inşa edebilmek ve kendi siyasi geleceğinin garantiye alabilmek için gençliği özel hedef haline getirdi.

Yaratmaya çalıştığı yeni düzende, neoliberal politikaları kabullenici muhafazakar kodlarla gençliğe yükleniyor. Ezik, itaatkar, özgürlükten korkan ve köleliği içselleştirmiş bir profili gençliğe enjekte etmeye çalıştı-çalışıyor. AKP iktidarı gençliği doğrudan hedef alan genel politikalarının yanı sıra, yüksek öğretim sisteminde boylu boyunca köklü değişiklikler yaparak saldırı politikalarını özelleştiriyor.

Her yerde ve her yere sermaye!

"Kaleyi içten fethedip", üniversiteyi tamamen sermayenin kucağına vermek isteyen iktidar, bu doğrultuda belirlediği üniversite politikalarını gerçekleştirebilmek için, ona muhalefet eden-edecek gençliği hedef tahtasına yerleştirdi.

Gençlik neoliberal- muhafazakar politikalarla kurulmaya çalışılan yeni rejimi reddetti ve çeşitli biçimlerde ifade ettiği tepkilerini biriktirerek isyana evriltti. AKP' nin ülkede ve üniversitelerde uyguladığı politikalar ile gençliğin nesneleştirilerek geleceksizleştirilmesi ve olası bir isyanı engelleyebilmek için faşist baskıları yoğunlaştırması, gençliğin birleşerek ve ortak bir temelden tepki göstermesinin koşullarını ortaya çıkarttı.

Talebimiz, yeni bir üniversite!

Hızlı biçimde yaşanan ve yine hızla saçılıp yayılan demokratik ve devrimci toplumsal dönüşümler karşısında biriktirerek ilerleyen öğrenci gençlik muhalefeti, dönemin ihtiyaçlarına ve gençlik hareketinin dinamiklerine göre yöntem ve araçlar geliştiriyor.

Haziran İsyanı günlerinden aldığı deneyim ve güçle, gençlik hareketi, toplumsal muhalefetin etkili bir gücü olmalı, kampüslere-üniversitelere sahip çıkmalı ve asli bileşenlerinin söz hakkının olduğu üniversiteyi kendi elleriyle fiilen ve meşru zeminde oluşturmalıdır. 1 Mayıs bu talepleri ve yapma iradesini göstermenin tam da zamanı değil mi?

Berkin Elvan, mücadeleye devam

Şimdi sahnede tüm meşruluğunu yitirmiş bir iktidar var. Bakmayın balkon konuşmasında atıp tuttuğuna. Tüm sınırlarını tüketmiş, halkı kendisine düşman etmiş, kutuplaştırmış bir iktidarın sözcüsü. Her ne kadar oy almış olsa da, ülkesini soyan ve halkın zenginliklerini çalan bir iktidar olarak orada, gerçek olan bu, herkes biliyor.

Dilara AKGÖZ

Bizim kuşağımız açısından, dönemi kavramak ve direnişi hissetmek zor olmasa gerek.

Nasıl olsun, bir kalkışma sonrası giden onca genç ve onca ödenen bedel. Ve esasında tüm bunlar ışığında oluşan siyasi ortam doğrudan tüm yaşamımızı belirliyor. Bir yanda sandık kavgaları, seçim itirazları ve "hukuk" arayışları şöyle kenarda dursun, bizler mücadelenin bizlere bıraktıklarını konuşalım.

Her şeyi ile üstümüze gelen iktidara karşı oluşturulan halk direnişi bitmedi, sürüyor ve sürecek. Tüm baskı yollarıyla halkın üzerine gelen iktidar nerede kazanırsa kazansın, sokakta ve mücadelede kaybetti.

Bir ülke düşünün ki imgeleri sanatçılar, yazarlar, icatlar değil, öldürülen çocuklar... Berkin bir hastalık sonucu ölmedi, bir araba çarpmadı veya kör bir kurşunla vurulmadı; o, hedef alınarak ve canına kast edilerek, bilerek öldürüldü.

12 yaşında 13 kurşunla vurulan Uğur Kaymaz gibi. 14 yaşında Lice'de katledilen Ceylan Önkol gibi. Dershane parasını ödeyemediği için annesinin tutuklanmasını hazmedemeyip intihar eden Soner Semih Sipahi gibi... Devlet aynı devlet, katil aynı katil. Berkin'de Uğur,Ceylan ve nice yitirdiğimiz çocuklar gibi bu sistem tarafından öldürüldü.

Ama onların küçücük bedenleri öylesine yüksek değer taşıyordu ki, milyonları dirilterek, varolan öfkenin dışa vurmasına neden oldu.

O, umudun direnen yüzü

269 gün direndi ve gücünün artık yetemediği yerde aramızdan ayrıldı.

Ama direnişin sesi olup yankılandı dört bir yerde. " Sadece benim uyanmam yetmez bu ülkedeki adaletsizlikten ve hukuksuzluktan beslenen faşist sisteme karşı, bütün halkların uyanması gerekir" mesajını milyonlara iletti.

Sokaklarda simdi isyanın sesi daha gür çıkıyor.

AKP iktidarı biber gazıyla, jopla,-

TOMAlarla ve "destan yazan" polisleriyle saldırdı, on insanı öldürüp yüzlercesini yaraladı.

Bu yollarla bizi susturabileceği hayaline öyle kapılmış ki, bizim o hayalleri çoktan bozguna uğrattığımızın farkına bile varamıyor.

Şimdi tüm dünya da çocukların ölümünden sorumlu katil AKP hükümetini gördü.

Ali İsmail Korkmaz'ın söylediği gibi; "Korkacaksın, titreyeceksin, yıkılacaksın adı hükümet" sözleri kulaklarında çınlasın Erdoğan!Biz Berkin'in ve katlettiğin nicelerinin gün be gün hesabını soracağız.

İktidarın polisiyle, TOMA'sıyla ve gazıyla yaratmaya çalıştığı korku hegemonyasına karşı cesareti, hiçleştirme-köleleştirme politikalarına karşı onuru, bireycileştirme politikalarına karşı dayanışmayı örerek büyütüyoruz direnişimizi.

Berkin'e sözümüz, devrim

Ve biliyoruz ki, Berkin'i anmaktır onu yaşatmak. Yılgınlık ve yorgunluk çekmeden umutla taşıyacağız Berkin'in adını güzel ve güneşli günlere.

Mücadelesi mücadelemize ışık tutacak.

Onlar kaybetti, kazanan biz olacağız!

Şimdi sahnede tüm meşruluğunu yitirmiş bir iktidar var.

Bakmayın, balkon konuşmasında atıp tuttuğuna. Tüm sınırlarını tüketmiş, halkı kendisine düşman etmiş, kutuplaştırmış bir iktidarın sözcüsü. Her ne kadar oy almış olsa da ülkesini soyan ve halkın zenginliklerini çalan bir iktidar olarak orada, gerçek olan bu, herkes biliyor.

Bizlere dönük ise, bastırma ve yıldırma, seçim sonuçları ile göz korkutma politikası uygulanıyor.

Şimdi, daha fazla cüretli ve kararlı olmanın zamanı.

Gezinin alışkanlıkları

"Gezi"nin oluşturduğu refleksler hala hafızalarda, yeri geldiğinde ortaya çıkıyor, daha da çıkacaktır. Halkın yanında halkla beraber özgürlük yürüyüşümüzü devam ettireceğiz. Ve sokakta aldığımız bu mevziyi sokakta sürdüreceğiz. Ve biz, bu mücadele sahasında yolumuza devam ederken, işte tam da o zaman, Berkin, Ali İsmail ve niceleri bizlerle olmaya devam edecek.

Gençliğin tarihsel rolü

Gezi direnişinin ortaya çıkardığı devrimci atmosferle birlikte, yeni bir toplumun doğuşuna tanıklık ettiğimiz günümüzde, tırmandırılmaya çalışılan faşizmle karşı karşıyayız.

Gözde ÇELİK

Gençlik tarih içinde, toplumsal hareketlerin itici gücü olarak etkin rol oynamıştır. Gençliğin dinamizmi ve henüz sistem tarafından yeterince bencilleştirilememiş olması, onun, sistemin dayatmalarına karşı en hızlı şekilde harekete geçmesinin temel sebebi olmuştur.

Bu dinamizmin yarattığı hareket ve eylem biçimi, her şeyden önce gençliğin kendini özgürce var etme mücadelesidir. Gençlik, kendi özgür hareketiyle, sisteme rağmen özgürce var olabilmenin olanaklarını zorlar.

Sistemin asimilasyon ve tek tipleştirme politikalarına karşı kendi özgün dinamikleriyle harekete geçerek sistem karşıtı alternatif bir hayatı örgütlemeye çalışan gençlik, aynı tarih içinde tarih egemenlerin faşizan saldırılarıyla bastırılmaya çalışılmıştır. Egemenler gençliği ve onun özgürlük arayışını ezerek, tüm topluma da "boyun eğ-teslim ol" mesajını vermeyi amaçlar.

Devrimci 1968 ve 78 kuşağının yarattığı büyük toplumsal hareketlerin karşısında yükselen faşist saldırılar bir rastlantı değildi. Şu an yükselme arayışı içinde olan öğrenci gençlik mücadelesinin karşısında yükselen faşist saldırılar da, asla rastlantı değil.

Egemenlerin ezme hamlesi

Tarihte olduğu gibi günümüzde de, sistemin baskı ve sömürü mekanizmalarına karşı, kendi özgün karakterleriyle yükselen bir toplumsal muhalefet var.

Gezi direnişi, bu kaçınılmaz durumun en belirgin ve karakteristik örneğini oluşturuyor.

Gezi direnişinin ortaya çıkardığı devrimci atmosferle birlikte, yeni bir toplumun doğuşuna tanıklık ettiğimiz günümüzde, geçmişte olduğu gibi tırmandırılmaya çalışılan faşizmle karşı karşıya kalıyoruz.

Gezi direnişinde üzerine düşen tarihsel misyon ile harekete geçen gençlik, bir kere daha egemenlerin hedef tahtasına konuldu ve AKP'nin güdümlediği faşist saldırılarla sönümlendirilmeye çalışılıyor. AKP, isyanının genç ve kararlı iradesi karşısında faşizmden başka bir politika üretemiyor.

Geziyle birlikte açığa çıkan enerji, siyasi dengeleri bozarak, AKP iktidarının meşruluğunu hırpaladı. Bu yeni isyan girişimi, yatırımlarının tehlikeye düştüğünü gören küresel sermaye güçlerini de yeni temsil-"taşeron" arayışı içine soktu. Her yönden sıkışan AKP iktidarı daha fazla şiddet ile daralıp yıpranan iktidar alanını genişletmeye çalışıyor. Ortaya dökülen yolsuzluklar da, AKP'nin işini daha da zorlaştırarak yaşanan siyasi krizi derinleştiriyor. Kriz ortamından kazanarak çıkmak isteyen AKP hükümeti; başta toplumsal devrimci muhalefet olmak üzere sermaye ve cemaat gibi tüm güç odaklarına karşı siyasi manevralar yapmaya çalışıyor.

AKP-Cemaat savaşında, her iki taraf da, halka seçenek olarak kendini göstererek, henüz yeni var olmaya çalışan toplumsal muhalefeti kendi kirli hesaplarına alet etmeye çalışıyor.

Baskılar bizi yıldıramaz!

İçinde bulunduğu krizi aşmaya çalışan AKP hükümeti, gençlikten gelecek hamlenin sarsıcı gücünü görüyor ve sözünü söyleyen-hakkını arayan devrimci, demokrat ve yurtsever gençliğe saldırarak, hak taleplerini sindirmeye yöneliyor.

İstanbul'da ve diğer birçok şehirde Hizbullahçılar, Turancı ve Alperenci faşist çeteler öğrencilerin karşısına çıkarılarak, demokratik hareket geriletilmeye çalışılıyor. Faşist saldırılar egemenlerce, üniversite içinde ÖGB ve sivil polis desteğiyle gerçekleştiriliyor. Daha önce de yaşanmıştı, demokratik-halkçı güçler güçlendiği ve ayağa kalktığı zaman egemenlerin tek yapabildiği şey faşizm dalgasını yükseltmek. Demokratik ve halkçı güç olarak gençliğin verebileceği cevap, faşizm dalgasına karşı birleşmek ve saldırılara karşı dik durup savaşarak büyümek olacaktır. Anadilde ve bilimsel eğitim taleplerine sahip çıkan gençlik, faşist saldırılar yoluyla geriletilemeyecek, kampüslerin direnişi-hak alma mücadelesi ve gençliğin özgürce var olma arayışı engellenemeyecek.

KADIN

Ataerkil ilişkilerin yürütücüsü hegemonik cins erkekler sadece kendilerindeki egemen erkeği öldürsünler, yeterlidir.

Bağımsız kadın örgütlenmesi özgürlüktür

Erkeklerin, patriyarkal sistemde ezen cins olduklarını unutmamaları, kadın hareketinin bir öznesi ya da yardımcısı konumunda olmadıklarını, aksine o alana müdahale ettikçe kadın iradesi önünde engel olduklarını görmeleri gerekiyor.

Meral ÇİNAR

Geçtiğimiz ay, Gezi direnişinin neşesinin ve coşkusunun yansıdığı ilk 8 Mart eylemleri Türkiye'nin dört bir yanında kitlesel olarak gerçekleştirildi.
Son zamanlarda unutulmuş olan ama 8 Martlara damgasını vuran "eylemlere erkeklerin katılım" tartışması, bu yıl da İstanbul Feminist Gece Yürüyüşünde başka bir düzlemde karşımıza çıktı. Bir yemeğin defalarca ısıtılıp önüne koyulmasına benzer bir bayatlıkla feminist hareketin önüne getirilen bu tartışma daha uzun zamanlar devam edecek gibi…
Kadın özgürlük mücadelesinin erkeklerden bağımsız olmasını, işçi sınıfını ve hareketini bölmekle, liberalleşmekle ve erkek düşmanlığı yapmakla eleştirenler; "Egemen sınıfın çıkarlarına da hizmet eden cinsiyetçiliği, kadın ve erkek birlikte mücadele ederek ortadan kaldırabiliriz…" diyorlar ve kadın özgürlük mücadelesinin erkeklerle birlikte verilmesini savunuyorlar.

O zaman biz de bıkmadan ve yılmadan "Neden bağımsız kadın örgütlenmesi?" sorusuna bir kez daha cevap verelim.

Kadınlar sınıfı bölüyor mu?

Sürekli tekrarlanan "kadın hareketi sınıfı bölüyor" eleştirisi, sınıf indirgemeci bir tutumla kendisini sınırlayan bir bakışın ürünüdür. Bu tutum, sınıfın ve hareketinin toplumsal dönüşümdeki merkezi-öncü rolünü kabalaştırır ve sınıftan başka toplumsal özne olmadığı noktasına sıçrayıverir. Öyle ki, her şey sınıfla başlar ve orada biter.
Gerçek yaşamda, içinde kadınların da olduğu ve kapitalizm ya da farklı egemenlik-sömürü biçimleri tarafından ezilip sömürülen bir çok toplumsal özne vardır ve kendi çıkarlarını gözeterek sistemle mücadele ederler.
Sınıfın var oluşu ve hareketi de, çoğunlukla çıplak değil, bir dizi toplumsal dolayımla ilişkilendiği farklı toplumsal öznelerin kimi zaman içinde bazen de birlikte-ortaklaşarak kendisini gerçekleştirir.

8 Mart akşamı kadınlar İstiklal'i özgürleştirdi.

Kadın hareketinin erkeklerden bağımsız yürümesi, kadın özgürlük mücadelesinin temelde kime karşı ve neden verildiğiyle ilgilidir.
Eğer kadın hareketi, ataerkiyi görmezden gelip, kadının ezilmesini, ikincilleştirilmesini ve sömürülmesini sadece kapitalizmle açıklayan bir tahlil yapsaydı, belki o zaman erkeklerden bağımsız yürümek sınıfı bölen bir politika olarak eleştirilebilirdi.
Fakat bizler bin yıllardır, her egemen ekonomik toplumsal sisteme eklemlenerek iç içe geçerek şekillenen bir ataerki tahlili yapıyoruz. Bugün, kapitalizm çağında da, tümüyle yok olmuş değil, onunla iç içe geçmiş bir ataerki-kapitalizm ilişkisinden bahsediyoruz.
Kapitalizmde işçi ve işveren arasında tanımlanan sömürü ilişkisi, ataerki de kadın ve erkek arasında ezme- ezilme ilişkisi biçimindedir. Kadınların özgül örgütlenmesi de, devletten ve sermayeden olduğu gibi hâkim cinsten de bağımsız olursa, kendisini var edebilir.
Kadın ve erkek arasında işçi-patron arasında olduğu gibi uzlaşmaz bir çelişkinin olmaması, erkek ve kadın arasındaki ezme ezilme ilişkisinin yok sayılıp, kadınların özgürleşme mücadelesinde erkeğin özneleşmesinin önünü açmaz.
Tıpkı ezilen uluslar ve mezhepler gibi, sınıf hareketiyle yan yana ilerleyen, ama özgül konumunun bilincine varmış bir kadın mücadelesi, sınıf hareketini ırkçı, milliyetçi, mezhepçi ve cinsiyetçi ön yargılardan arınması konusunda destekleyecektir.
Bu anlamda kadınların kurtuluş mücadelesi, sınıf hareketine indirgenemez, ama sınıf hareketiyle bir dizi toplumsal dolayımla kurduğu organik bağları vardır.

Erkekler, ataerkinin ezen cinsi

Erkeklerde, patriarkal ilişkiler içerisinde istemedikleri birçok rolle baskılanıp, bir takım toplumsal cinsiyet rollerini kabullenmek zorunda kalmaktadırlar elbette. Sonuç olarak feminizm de her iki cinsin kurtuluşu anlamına gelir ve kadınların erkeklerle eşit olduğu özgür, cinsiyetsiz bir toplum tarifler.
Fakat tüm bunlar ataerkil ilişkilerin yürütücüsü hegemonik cinsin erkekler olduğunu değiştirmez. Niyetinden bağımsız olarak, erkeklerin patriyarkal sistemde ezen cins olduklarını unutmamaları, kadın hareketinin bir öznesi ya da yardımcısı olamayacaklarını, aksine müdahale ettikçe kadın iradesi önünde engel olduklarını görmeleri gerekiyor.
05.04.2014

Yerel yönetimler kadınlarla özgürleşiyor

Binlerce yıldır erkek aklı üzerinden şekillenen hegemonik yapı, kadınlar yönetim mekanizmalarında "kadın aklıyla" yer alırsa sarsılabilir.

Pelin KAHİL

"Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" kadınlar için bir slogandan çok daha fazla anlam taşıyor.
Haziran Ayaklanması her kesimden kadının sokağa döküldüğü, barikatların en önünde yer aldığı, bir direniş oldu. AKP iktidarı döneminde artan cinsiyetçi politikalara karşı isyanını sokaklara taşıyan kadınlar, 8 Martta da meydanları zapt ettiler.

Kadınlar isyanı seçimlere taşıdı

2014 yerel seçimleri, kadınların en çok görünür olduğu yerel seçimlerden biri oldu.

- CHP'nin1180 belediye başkan adayından 51'i kadın.
- MHP'nin 1394 Belediye başkan adayından 35'i kadın.
- AKP'nin 1394 belediye başkan adayının sadece 16'sı kadın
- BDP'nin 224 adayından 31'i başkan, 93'ü eşbaşkan olmak üzere 124'ü kadın.
- HDP'nin 232 adayından 50'si başkan, 119'u eşbaşkan olmak üzere toplam 169'u kadın.

Bu oranlara rağmen, Cumhuriyet tarihinin en çok kadın belediye başkanın 2014 seçimlerinde çıkmış olması kadınların yerel yönetimlerde söz hakkının ne kadar sınırlı olduğunu gösteriyor.
Siyasi partilerin sınırlı sayıda kadın aday göstermesine rağmen, kadınlar aday gösterildiği yerelden en yüksek oyu alarak seçildi. Üç büyük şehrin belediye başkanları kadınlar oldu. Dört il ve otuz üç ilçede de belediye başkanları kadın.
Türkiye de aile kurumuna hapsedilen, kamusal alandan dışlanan ve yönetim mekanizmalarında yer alamayan kadınlar, BDP-HDP'nin eş başkanlık sistemiyle birlikte 2014 yerel seçimlerine damgasını vurdu.
Binlerce yıldır erkek aklı üzerinden şekillenen hegemonik yapı, kadınlar yönetim mekanizmalarında "kadın aklıyla" yer alırsa sarsılabilir. Yönetim mekanizmalarındaki erkek iktidarının dağıtılması, cins eşitliğinin sağlanması için bu sistem önemli… Kota, pozitif ayrımcılık ve eş başkanlık gibi yöntemler bunun aracı olabilir.

Cinsiyet eşitlikçi yerel yönetim

Nüfusun yarısının oluşturan kadınların, yönetim ve karar alma organlarına eşit katılımının sağlanması gerekiyor.
Yerel seçim süreci boyunca, propaganda konusu kadınlar oldu.
Partiler, yerelden merkeze sağladıkları erkek iktidarını koruyarak seçimlere girdiler. Kadınların yönetimde söz sahibi olma talebi ise "uygun özelliklere sahip kadın yok" söylemiyle reddedildi. Seçim süresince kullanılan söylemler, cinsiyet rollerinin tekrar üretilmesine neden oldu. Hala erkeğin kadından daha üstün olduğunu düşünen erkek aklıyla hareket eden partiler, ürettikleri politikalarla kadını aile kurumu ile evin içine hapsetmenin zeminini hazırlıyor.
12 yıllık iktidarı boyunca AKP hükümeti yürüttüğü politikalarla kadın düşmanı bir hükümet olduğunu ortaya koydu. Yüzde 45'lik bir oy oranıyla yerel seçimlerden çıkan AKP, meşruluğunu kaybetmiş bir iktidar.
AKP'nin saldırıları önceki dönemde olduğu gibi daha çok kadınların bedeni ve kamusal hayattaki konumu üzerinden şekillenecek.
Bu yüzden önümüzdeki dönem kentlerde, yönetimlerde, sokak ve meydanlarda kadınların sesinin ve renginin daha güçlü olduğu bir dönem olacak. Kadınlar bulundukları her yerden mücadeleyi yükselterek daha özgür bir yaşamı inşa edecek.

Kadın doğulmaz, olunur

Evlilik, kutsal annelik, ev kadınlığı gibi kadınlık rollerine karşı duran bir kadın; Simone de Beauvoir.

Selda ÖZGÜR

Evlilik, kutsal annelik, ev kadınlığı, sadakat gibi toplumun belirlediği kadınlık rollerine karşı duran, yaşamı ve pratiği ile bu rolleri paramparça eden kadın; Simone de Beauvoir.
1908 de Paris'te, geleneksel yapısını koruyan bir ailede doğar, fakat filozof olmayı seçerek ailesine karşı gelir ve o dönem için kadınlığa aykırı bir kişilik sergiler.
Simon, ailesine karşı gelerek filozof olmaya karar verdiğinde, içinde yaşadığı ataerkil ilişkilerden kopuşmanın ilk adımını atmıştır.
Her zaman söylediklerini uygulayan bir pratik sergilemiş olması, Simon'un en belirgin özelliklerden olmuş ve son anına kadar, kadınların özgürlük mücadelesine inanmıştır.

Kadınlığı Simon'dan öğrenmek

Aşk hayatı da "genel ahlak" kurallarına ve toplumsal normlara aykırıdır. Açık ilişki olarak tanımladığı Sartre ile ilişkisi 1929'dan, 1981'de Sartre ölene kadar devam eder. İlişkileri boyunca Sartre'nin yedek aşk diye tarifllediği aşklar yaşarlar.
Elli iki yıl evlenmeden, çocuk yapmadan, aynı evi paylaşmadan ve kendi gelişiminden ödün vermeden bu ilişkiyi sürdürür.
Beauvoir böyle yaşamasına rağmen, "Genç Kızlık Çağı" kitabında, ilk başlarda çok acı çektiğini ve kıskançlık yaşadığını itiraf eder.
Nihayetinde ataerkil ilişkiler içine doğup ondan beslenerek yaşıyoruz. Dolayısıyla biz kadınlar da bu ilişkilerden arınmak için çok fazla çaba sarf etmek zorunda kalıyoruz.
Beauvoir, bu yolda kendine yalanlar söylemeden, cinsiyetçi yönlerini ve toplumun kadın algısının onda yarattığı etkileri bir bir açığa çıkararak, yüzleşerek ve savaşarak yok eder.
Ardından bu deneyimleriyle, tüm dünyayı sarsan, hala çok fazla kadının kendini bulduğu, kadın olmayı sorguladığı ve öğrendiği bir kitap yazar.
İkinci cins: Kadın…
Bir röportajında şöyle der:
'İkinci Cinsi yazarken hayatımda ilk kez bir gerçeğin farkına varmıştım; o da yanlış bir hayatı yaşadığım idi, ya da daha doğrusu, bilmeden de olsa erkek-egemen toplumdan besleniyordum'
Her kadının okuması gereken ve deneyimlerinden yararlanması gereken üç ciltlik bu kitap feminist literatüre kazandırılmış çok önemli bir eser.
Kadınların ikincilliğinin toplumsal, ekonomik, sosyolojik, kültürel, antropolojik arka planını irdelediği eserleri mevcuttur.

Üret, çalış, özgürleş

Beauvoir, "Özgürlükten kaynaklanmayan, özgürlüğü hedef almayan tüm eylemler anlamını yitirmektedir. Kadınlar üreterek ve çalışarak özgür olabilirler" der.
Fakat zamanla Simon'un kadın mücadelesine bakışının değiştiğini görebiliyoruz.
"Önce ben de kendimi cinsiyetler arası eşitliğin ancak kapitalizmin yıkılmasıyla sağlanabileceğine bu yüzden önceliğin sınıf mücadelesine verilmesi gerektiğine inandırmıştım. İşte asıl bu öncelik yanlıştı. Kapitalizmde cinsiyetler arası eşitliğin gerçekleşmesinin mümkün olmadığı doğrudur.
Sınıf mücadelesinin cinsiyet mücadelesini kapsamadığı bilinci yeni bir şeydir. Şimdi, hareketteki birçok kadın bunu anlayabiliyor. Bu feminist hareketin en büyük başarısıdır. Bu başarı gelecek yıllarda tarihi değiştirecektir."
Bugün, başka bir düzlemde ve daha geri düzeyde "feminist mücadele işçi sınıfı mücadelesini bölüyor" tartışmalarına tanıklık ediyoruz. Ancak, bu tartışmalar ve fikirsel yol ayrımları feminist mücadelede başka bir döneme geçişin ilk aşaması olmuştur.

EKOLOJİ

Dünyada mevcut canlıların özgüllüklerini belirleyen temel bileşen genetik materyaldir.

Genetiği değiştirilmiş organizmalar

Zamanında kurtarıcı olarak gösterilen "yeşil devrim"in geride çevre kirliliği gibi ciddi yan etkiler bıraktığı belirlendi.

Emine AYHAN

İnsanlar tarih sahnesine çıktığından beri daha çok besine, daha kolayca ulaşabilmek için, ve yaşam kalitesini artırmak için hem bitkilere, hem hayvanlara, hem de kendi bedenine müdahale etti. Bu süreçte binlerce yıl önce evcilleştirilen hayvanların beğenilen özelliklere sahip olanlarla çiftleştirildi. Tarım toplumuyla birlikte en kaliteli bitkilerin yapay olarak tozlaştırılması tekniği geliştirildi. Bu müdahale 20.yy'da genlere müdahale şeklinde devam etmiş, günümüzde ise belli bir özelliği kodlayan bir gen parçası başka bir canlı türüne aktarılarak genetiği değiştirilmiş organizmalar (GDO) oluşturulabilecek seviyeye gelindi.
Hayatımızın en temel ihtiyaçları içinde olup, günümüzde etkileri görülen ve geleceğimizi ciddi anlamda etkileyebilecek olan bu teknolojinin tarihçesini, ne olduğunu, nasıl elde edildiğini, potansiyel yararları ve zararlarını, sosyo-ekonomik riskleri daha sonraki yazılarda paylaşılacaktır.

Tarihçe

1970'lere gelindiğinde çevre sağlığının insan sağlığı üzerindeki etkileri araştırılmaya ve tartışılmaya başlandı. Hatalı kullanılan tarım ilaçlarının ve kimyasal gübrelerin insan sağlığına zarar verdiği kanıtlanırken bazı tarım ilaçları da yasaklandı. Zamanında kurtarıcı olarak gösterilen "yeşil devrim"in geride çevre kirliliği gibi ciddi yan etkiler bıraktığı belirlendi.

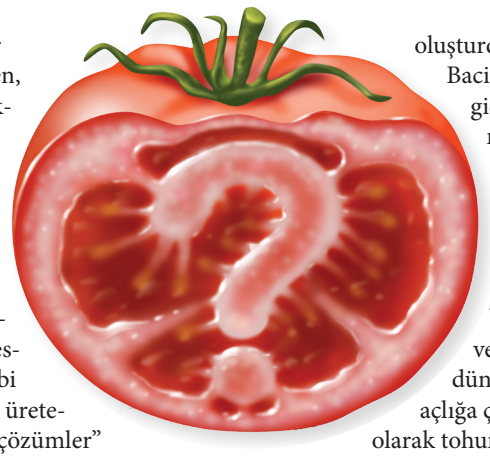

Topraklar kirlenirken, su kaynakları hızla azalmaya başladı. Bunun üzerine "artan dünya nüfusunu beslemek" gibi bir neden üreterek yeni "çözümler" aranmaya başlandı. 1972'de Paul Berg genetiği değiştirilmiş ilk DNA molekülünü oluşturdu. Bir yıl sonra Stanley Cohen, Annie Chang ve Herbert Boyer ilk genetiği değiştirilmiş organizmayı oluşturdu. 1983'te 4 farklı ekip ilk genetiği değiştirilmiş bitkileri oluşturdu. 1995'te Bacillus thuringiensis (Bt) mısır ekimi yapılırken, 1998'de GDO etiketleme kuralları belirlendi ve GDO dünyadaki açlığa çözüm (!) olarak tohum tekellerinin hizmetine sunuldu.

GDO ve genetik materyal

Dünyada mevcut canlıların özgüllüklerini belirleyen temel bileşen genetik materyaldir. Genetik materyal canlıların sahip olduğu özelliklerin nesiller boyunca devam ettirilmesine öncülük eder, yaşamlarını sürdürmek ve yaşadıkları ortama uyum sağlamalarına yardımcı olacak bütün bileşenlerin şifresini taşır. Genetik materyal hücrelerin içinde genom denilen kromozomlarla paketlenmiş halde bulunur. Kromozomların içinde genleri de oluşturan DNA sarmalı bulunur. Her gen, başlatıcısı, tetikleyicisi, sonlandırıcısı ve rapor vericisi ile birlikte gen paketi olarak değişik bir proteini kodlar.
GDO, organizmanın gen dizisinin değiştirilmesi ya da gen aktarımı ile kendi doğal genomunda bulunmayan bir özelliğin kazandırılmasıyla oluşturulan ürünlerdir. Bu ürünlere ayrıca transgenik ürünler de denmekte.Kısmen değinecek olursak, Bacillus thuringiensis adlı bir bakteride bulunan bir gen, zararlı tarım böceklerinden korumak amacıyla birçok tahıl bitkisine transfer edildi. Bu yöntem, tarım zararlısı böceklerin öldürülmesine karşı başarılı olmuş gibi görünse de, sürekli kullanıldığında böceklerin bu toksine karşı direnç geliştirmelerine yol açtı. Bazı tahıllara istenmeyen ve zararlı otların çoğalmasını engelleyen bir herbisid olan glifosat geni aktarıldı. Bu sayede üretilmek istenen tahıl büyürken etrafında istenmeyen bitkilerin üremesini kendiliğinden engelleyebilecekti. Ancak bu herbisidin, yem yoluyla memeli hayvanların vücuduna girmesiyle, hormon sisteminin düzenli işleyişini engellediği saptandı.

Hava kirliliği

Dünyada milyonlarca insan, yasal olarak güvenli standart konsantrasyonların üzerinde hava kirleticisine maruz.

Seda ADEMOĞLU

Hava kirliliği doğal olarak havada bulunmayan maddelerin ortaya çıkmasından ya da normalde bulundukları miktarları ile zararlı olmayan maddelerin havadaki miktarının artmasından kaynaklanıyor. Hava kirliliği, havadaki ozon (O3), karbon monoksit (CO), kükürt dioksit (SO2), azot oksit (NO) ve partiküler maddelerin miktarına göre belirlenmekte.
Bu kirleticiler için belirlenmiş olan maksimum konsantrasyonlar, maalesef farklı ülkelerin yönetmeliklerinde farklı. Dünya sağlık örgütünün izin verdiği değerler ise tüm yönetmeliklerde belirlenmiş limit değerlerin çok altında.
Ülkemizde geçerli olan Hava Kalitesinin korunması yönetmeliğinde belirlenen limit değerler, AB limit değerlerine göre oldukça yüksek ve kademeli olarak azaltılarak aynı değerlere getirilmesi hedefleniyor.

Hava kirliliğinin nedenleri

Hava kirliliği esas olarak insan faaliyetleri sonucu oluşuyor.
Evlerde ve sanayide enerji kaynağı olarak fosil yakıtların kullanılması, kentlerin büyümesi, ormanların yakılması, yeşil alanların azalması, motorlu araç kullanımının yaygınlaşması, endüstriyel sanayide genişleme ve maliyetlerden kaçınırken baca gazlarının yeterince arıtılmadan havaya verilmesi.. hava kirliliğinin esas sebepleridir.

Hava kirliliğinin etkileri

Dünya genelinde milyonlarca insan, yasal olarak güvenli kabul edilen standart konsantrasyonların üzerinde hava kirleticisine maruz kalıyor.
Dünya Sağlık Örgütü (WHO) tahminlerine göre 2012 yılında 7 milyon insan hava kirliliği nedeniyle öldü. 2012 yılında gerçekleşen tüm ölümlerin sekizde birine karşılık gelen bu rakamın 3.3 milyonu iç ortam hava kirliliği, 2.6 milyonu ise dış ortam hava kirliliği ile ilişkili olarak Güneydoğu Asya ve Batı Pasifik te gerçekleşti.
Evde geçirdikleri süre göz önüne alındığında çocuklar, yaşlılar ve kadınlar iç ortam hava kirliliğinden daha fazla etkilendiler.
Hava kirliliği, kalp yetmezliği, aritmi gibi kardiyovasküler hastalıklar ile astım ve akciğer kanseri gibi solunum sistemi hastalıklarından kaynaklanan ölümlerle ilişkili.
Hava kirliliği sadece insan sağlığını değil ekolojik dengenin bozulmasına yol açarak, tüm canlı yaşamı olumsuz etkiliyor.

Ne yapmalı?

Hava kirliliğini azaltmanın yolu öncelikle kirleticiler için belirlenen limit değerlerin düşürülmesinden ve belirlenen bu limit değerlere uyulmasından geçiyor.
Hava kirliliğini azaltmada, insanların yaşam biçimlerinde yapacakları değişiklikler de etkili. Özellikle, hava kirliliğinin en büyük sorumlularından birisinin taşıt emisyonları olduğu göz önünde tutulduğunda toplu taşıma araçlarına yönelmek etkin bir çözüm olarak karşımıza çıkıyor.
Hava kirliliğini belirleyen bir diğer etkenin kirleticilerin atmosferde taşınarak dağılabilme koşulları olduğuna dikkat çekilmeli. Yüksek basınç ile oluşan enversiyon söz konusu olduğunda atmosfere bırakılan kirleticiler dağılmadan kalmaktadır. Bu bilinen bir gerçekse uygulamada da kullanılmalı, şehirdeki aktivitelerin meteorolojiye göre düzenlenmesi (endüstriyel, evsel baca gazları, taşıtlar) gerekmektedir.
Daha az miktarda kirletici emisyonunun atmosfere bırakılması, hava kirliliği kontrolünde önemli bir aşama olsa da, kirleticilerin atmosferde yayılma ve dağılmalarını sağlayacak olan rüzgarın da engellenmemesi gerekiyor.
Dolayısıyla şehir planlarının buna uygun oluşturulması, sokak ve caddelerin hakim rüzgar yönlerine paralel oluşturulması, hakim rüzgar yönlerine dikkat edilmeden şehre gelişigüzel yerleştirilen gökdelen tipi binalardan vazgeçilmesi de gerekiyor. *05.04.2014*

Kirleten ve tüketenler egemenler!

İster iklim değişikliği yoluyla, ister endüstriyel üretim sonucunda, isterse de su havzalarının katliamı yoluyla, yaşanan kuraklık, kapitalizm tarafından belirlenen insan faaliyetinin, kapitalist kirletme, tüketme ve rant zincirinin sonucunda oluşmaktadır.

Kenan DAĞAŞAN

Kuraklık sorunu sistem sorunudur.
Bir doğa olayı olarak bakıldığında kuraklık, insanlar tarafından pek de öngörülemeyebilir. Kuraklığa karşı alınabilecek önlemler kısıtlıdır. Ancak bu durum kuraklığın, bir sistem sorunu olduğu gerçeğini değiştirmez.
Günümüzdeki iklim değişikliği doğal akışın bir parçası olmayıp, insan faaliyetinin bir sonucu olarak karşımıza çıkmaktadır. Hızlı iklim değişikliği yüzde yüz oranında insan faaliyetinin bir sonucu olup, büyük bir hızla gerçekleşerek büyük felaketlere yol açmaktadır. Bu durum çevresel ve toplumsal birçok probleme neden olmaktadır. Önlem alınmaması durumunda önümüzdeki yıllarda yaşanacak felaketlerin boyutu tahmin bile edilemeyecek.
Ancak vurgulanması gereken asıl önemli nokta da şudur: Su kaynaklarının kullanılamaz hale gelmesi yalnızca iklim değişikliği nedeniyle değildir. Ayrıca suyu yoğun miktarda tüketilmesi ve yoğun miktarda kirletilmesi ve en önemlisi su havzalarının yok edilmesi olgularını hesaba katmadan yapılan değerlendirme eksik kalır.

Su Havzaları, çılgın projeler ve 3. Köprü

Su kaynağının toplandığı yer anlamına gelen su havzaları, yapılaşma, kentleşme, talan etme sonucunda yok oluyor.
Kuraklık iklim rejimine göre değişkenlik gösterirken, su havzalarının yok edilmesi kalıcı su kaybına neden olur.
İşte bu yüzden susuzluk ile kapitalist rant arasında bir bağ kurmaktayız. Kuraklık geçici bir durum olabiliyor, fakat su havzalarının yok olması kalıcı bir durumdur. Kentlerin doğal coğrafi yapısına müdahale eden çılgın projeler ve derelerin ıslah çalışmaları, yağmur sularının birikecek yer bulamaması sonucu sel felaketlerine yol açıyor.
Ülkemizde kuraklığın en yoğun hissedildiği yerlerden biri kuşkusuz ki İstanbul oldu. Ancak bu durum yağış azlığı ya da kuraklıktan öte suya erişimin engellenmesi ve yağışın su toplama yapılarına taşınamamasından kaynaklanıyor. İstanbul'un susuzluğunun en önemli sebebi, kentin su toplama havzalarının yapılaşmaya açılarak yok edilmesidir. 3. Köprü inşaatları, havaalanı inşaatları, kuzey ormanlarının yok edilmesi gibi gelişmeler, var olan kısıtlı su toplama havzalarını daha da kısıtlı hale getiriyor. Kısacası, sıkça bahsedilen su sorunu, iklim değişikliğinin sonucundan öte (kuşkusuzu bu durumun da etkisi yadsınamaz) su havzalarının yok edilmesiyle de ilgili bir durum.

İklim değişikliği ve kuraklık

Yukarıda da belirttiğimizi gibi, susuzluk sorununun bir de iklim değişikliği boyutu var.
Kuraklık 4 aşamada yaşanabiliyor. Yağışlar uzun yıllar ortalamasının altına düşünce, meteorolojik kuraklık yaşanıyor.
Yağışlardaki azlık barajlara ve yeraltı suyuna yansıyor. Baraj ve göllerdeki su seviyeleri uzun yıllar ortalamasının altına düşerse o zaman da hidrolojik kuraklık oluşuyor.
Bu durum tarımsal üretime yansımaya başlıyor. Tarımda ekim dikim döneminde sulama gerekiyor. Barajlarda ve yeraltı sularında su yoksa tarımdaki sulama aksıyor. Topraktaki nem de düşüyor. Bu durumda tarımsal kuraklık oluşuyor.

Sosyo ekonomik kuraklık

Sonraki aşama ise sosyo-ekonomik kuraklık. Su kısıntıları, tarım üretimini aksatmaya başlıyor. Bu durum da, tarımsal üretimle geçinen halkın sosyo-ekonomik durumunu etkiliyor. Tarım yapılamaz hale gelince göç, işsizlik vb gibi durumlar yaşanıyor. Kuraklığın bu boyutuna da sosyo-ekonomik kuraklık deniyor.
Su sorunuyla ilgili yaşanan ve yaşanacak olan kısaca budur. İster iklim değişikliği yoluyla, ister endüstriyel üretimin sonucunda, isterse de su havzalarının katliamı yoluyla olsun, her halükarda, yaşanan kuraklık, kapitalizmin belirlediği insan faaliyetinin, kapitalist kirletme, tüketme ve rant zincirinin sonucunda oluşmaktadır. Kuraklık ilahi bir cezalandırmada değil, kapitalizmin lanetinin sonucudur.

Çocuklar ölmesin şeker de yiyebilsinler

Şiirlerle, isyanlarla çocuklarımız omuzlarımızda

Acımız büyük, acımız öfkeye hapsolmayacak: Berkin'e Gezi şehitlerine sözümüz var. Onları sokakların duvarlarına işleyeceğiz, ülkenin meydanlarda anacağız,tuvallere boyayacağız, dizelere dökeceğiz; Berkin'leri elbette unutmayacağız.

E.H. BEREKETLİOĞLU

"sizi de bir ana doğurmadı mı?
analara kıymayın efendiler.
bulutlar adam öldürmesin.
koşuyor altı yaşında bir oğlan,
uçurtması geçiyor ağaçlardan,
siz de böyle koşmuştunuz bir zaman.
çocuklara kıymayın efendiler."

Bizim toprakların şiiri, kanla yazılmıştır. En çok da çocuk kanıyla; bize yeter de artar bu utanç. Vicdan azabımızı beklemeden harekete geçebilsek güneşe bakarken belki utanmazdık…
Erdal'ı astılar :13 aralık 1980 'de yaşını büyüttüler;on yıllar sonra devlet kürsüsünden onu anacaklardı. Timsah gözyaşlarıyla kirleteceklerdi değerimizi. Kendilerini parlatmak için Erdal'ın yiğitliğine muhtaç kalacaklardı.
Oysa, onu asmak için tereddüt etmeyen darbeci öncülleri onlara da aynı mirası bırakacaklardı: "çocuk katilliği". Erdal Eren 'den Berkin'e bu topraklar hep çocuk kefenlerine alıştırıldı.
17 yaşında Erdal'a bestelenen Gülten Akın şiiri sözümüzün 'önsözü'dür: "Büyü de baban sana/ Baskılar işkenceler alacak/Kelepçeler gözaltılar/Zindanlar alacak/ Büyü de/Büyüyüp on yedine geldiğinde/ Büyü de baban sana idamlar alacak ..."
Sevcan Yavuz 1992'de Küçükarmutlu'da Polis Panzeriyle ezildi yedi yaşındaydı Sevcan: "7 yaşında dillerim/7 yaşında düşlerim/panzer ezdi yüreğimi/ donup kalan gözler benim."
Uğur Kaymaz 2004' de 12 yaşında uzun namlulu silahlarla terörist olduğu gerekçesiyle devlet operasyonuyla öldürüldü. "12 yaşına 13 kurşun/ hiçbir şiire sığamaz susuşun."

Büyümez ölü çocuklar

1980'ler,1990'lar,2000'ler derken, onlarca yıla rağmen her kuşaktan bir çocuğa anı şiiri yazmak zorunda kalmış şairler bu topraklarda.
Direnenler Var Dillerinde Şiirler; Omuzlarında Berkin'ler
Daha nicesi var: Devletin hesabını vermediği ve hesabını sormadığı onlarca çocuk var elbet! Öyle anlar var ki; artık bazı duygular şiire, çizime, resme emanet edilir. Berkin Elvan'ın içimizi yakan ölümünü şimdilik sözlere döken onlarca şiir olacak zamanla.
Berkin'in tebessümünü de 'ekmek yolunu' anlatacak şairler. Şiir şimdilik emanetini Berkin'i Ethem Sarısülük'ün abisinin omuzlarında gösteren çizime ve yanı sıra heykeltıraş İskender Giray'ın yaptığı 'Fırıncı Berkin'i arıyor' eserlerine bırakmış. Acımız büyük, acımız öfkeye hapsolmayacak: Berkin'e Gezi Şehitlerine sözümüz var.
Onları sokakların duvarlarına işleyeceğiz,ülkenin meydanlarda anacağız,tuvallere boyayacağız,-dizelere dökeceğiz; Berkin'leri elbette unutmayacağız.
Nazım Hikmet, zamanın savaş çığırtkanı kan emicilerine seslenirken öyle duru öyle gerçek dizeleri ölümsüzleştirmiş ki acımıza deva oluyor: "Kapıları çalan benim/ kapıları birer birer/Gözünüze görünemem/ göze görünmez ölüler/ Hiroşima'da öleli/ oluyor bir on yıl kadar/Yedi yaşında bir kızım / büyümez ölü çocuklar"
Nazım Hikmet'in yedi yaşında Japon kızına yazdığı şiir nasıl ki dünya halklarının dilinde "savaşa karşıtlığının" manifestosu olmuşsa; Berkin'lerin şiiri de efendilerin "ekmek tutan çocuk ellerine nasıl kıydığını anlatacaktır.

Devlet dersinde öldürülenler

Berkin bir daha hiç konuşmayacak hiç gülmeyecek. Cenazesinde milyon milyon değil milyar milyar insan toplansaydı nafile... O artık bir kardeşimiz daha zamansız gitmesin diye bizi çağırdı cenazesine.
Berkin 'in cenazesine gidenlerin aklına büyük ihtimalle ,devrimci öğrenci Battal Mehetoğlugelmemişti.
Ece Ayhan'ın "Meçhul Öğrenci Anıtı" şiiri, işte Mehetoğlu için yazılmıştı. Nazım'ın şiiri nasıl ki "Atom Bombası"na karşı dilleniyorsa, "Meçhul Öğrenci Anıtı" da yine zamansız ölen tüm çocukların imgesini yeşertiyor yüreklerimizde:" Buraya bakın, burada, bu kara mermerin altında/ Bir teneffüs daha yaşasaydı,/Tabiattan tahtaya kalkacak bir çocuk gömülüdür/ Devlet dersinde öldürülmüştür.

Şiirimiz güçlüdür efendiler

Sizlerin Han-ı Yağma'nıza kan doğrayacak kadar güçlüdür.
Zulmünüzü biliyoruz;acımasızlığınızı biliyoruz.Siz de bilin ki; "Her çocuğun kalbinde kendinden büyük bir çocuk vardır/ Bütün sınıf sana çocuk bayramlarında zarfsız kuşlar gönderecek" dizeleriyle büyüteceğiz çocuklarımızı.

Emekçi gençlik örgütleniyor

Emekçi Gençlik yerellerde dernekler açarak kuruluş yolculuğuna devam ediyor.
Geçtiğimiz yıl, Haziran ayında İstanbul Gazi Mahallesinde ilk derneğini açmıştı.
Ekim ayında yaptığı Türkiye merkezli toplantısının ardından çalışmalarını hızlandıran Emekçi Gençlik, baharla beraber dernek sayısını üçe çıkardı.
16 Mart 2014'de Antakya'da, 13 Nisan'da İstanbul'un Pendik ilçesi Esenyalı Mahallesi'nde kuruluşlar gerçekleştirdi.
Emekçi Gençlik "Gençlik işçileşiyor, işçiler gençleşiyor" tespitinden hareketle, özellikle yoksul semtler ve işçi havzaları gibi genç işçilerin yoğun yaşadığı yerlerde çalışmalarını sürdürerek, sınıf hareketinin en yoğun sömürüye maruz kalan bu bölüğünü örgütlemeyi önüne koyuyor.
Köle yerine konan genç işçilere ulaşıp, hakları için mücadele etmesi ve koruması, rekabet yerine dayanışma ve birliği öne çıkarması için derneklerde örgütlenmesini sağlayarak, birlikte mücadele ve pratik içinde sınıf bilinci inşa edip güçlendirmeyi hedefliyor.
Şimdi farklı fabrikalarda çeşitli biçimlerde direnen işçilerin biriken enerji ve öfkesi, hedefine doğru yürüyüşünü, sınıf bilinçli genç işçilerin omuz vermesiyle daha kolay ve hızlı yapabilecek.
Emekçi Gençlik, "Ekmek, Onur, Adalet" şiarıyla işçi sınıfının sermaye sınıfıyla verdiği kavgaya omuz veriyor.
Adana ve Mersin'de işçi sınıfıyla buluşmaya çalışan genç öncüler, örgütlenerek dernekleşmeyi hedefliyor.

Sanki geleceğin komünist toplumdan günümüze ışınlanmış gibiydi.

Ulaş'ın ardından...

Ulaş yoldaş, devrimciliğe bizden önde başlamıştı. Öylesine güzel yönleri vardı ki, sanki 90'lı yılları cam fanus içerisinde geçirmişti. O gerici, uyuşturucu ve aptallaştırıcı havadan korunmasını bilmişti.

Hasan DURKAL

Bakmayın, şimdi taze bir Haziran etkisi tüm gençliği sarsmış, silkelemiş. Politik dalga almış başını gidiyor. Gençlik de, belli alıp başını gidecek. Çok da iyi oluyor. Ama, durum hep böyle değildi. Onca yaşanandan sonra nasıl olacaktı? Darbeler, devletlerin yıkımları, tarihin sonu, liberalizmin kesin zaferi! Ve daha neler gördük, neler işittik, neler yaşadık şu kısacık ömrümüzde.
1980 sonrası doğanlar için kullanılan bir tabir vardır: Kayıp Kuşak! Bizim kuşağımızdır o. 90'larda çocuk olanların kuşağı. Olağanüstü halleri, valileri, işkenceci emniyet müdürlerini, Susurluk skandallarını, kayıpları, göz altıları izlerken, öylesine bir yabancılaşma içerisindeydik ki! Gözümüzün önünde bir ulus katlediliyor, sola karşı bitmek bilmeyen operasyonlar yapılıyordu. Ama biz çocukların gözünde bunların bir anlamı yoktu. Yabancıydık. Sadece izleyen bir toplumun en masum üyeleriydik.

Tarihin sonunda çocuk olmak

O kuşak ilkokul kitaplarını abilerinden, ablalarından alırdı. Şimdiki gibi her sene yeniden basılmazdı kitaplar. Beş yıllık, on yıllık ders kitaplarımız vardı. Şanslıysak temiz kullanılmış birini edinirdik.
Sosyalizme ilişkin hafızamdaki tek hatıra o kitapların son sayfasındaki dünya haritası. SSCB'nin ne anlama geldiğini o zamanlar bilmezdik. Sonraki yıllarda, kitaplardaki o harflerden oluşan kısaltmanın birden ortadan kalktığını fark etmeyecek kadar yabancılaşmadık elbette ki. O kısaltmanın ortadan kalkmasının bizim için gerçekten ne anlama geldiğini ise yıllar sonra anlayacaktık.
Meğerse bütün sosyalist sistem bizim üzerimize yıkılmış, altında kalmışız, ama bundan habersiziz. Teorisyenler yeni dünyanın adını koymuşlardı bile, "Tarihin sonu."
Küreselleşme adı altında küresel kapitalizm, meğerse zihinlerimizdeki soysal algılarda o kadar çok çarpıtma yaratmıştı ki. Bizi o kadar güzel esir almış ki. Pop ve tüketim kültürüyle, yeni ortaya çıkan özel TV kanallarıyla, pembe dizileriyle, hazcılığıyla, pragmatizmiyle, bireyciliğiyle zihnimizdeki boşluğu büyük bir hızla doldurdu. Artık düşünmeyen, tartışmayan, sorgulamayan bireylerdik.

Üniversite yılları ve Ulaş

O kuşağın büyüyüp üniversiteye gittiği yıllarda, sosyalist solda yenilgiyi kabul etmeyenler yeni tartışmalar içerisindeydi. Yeni toplumsal hareketleri kapsama, sosyalizmin bürokratik ve baskıcı yorumuyla hesaplaşma, yeni bir sosyalizm modeli inşa etme.
Dünya genelinde de, toplumsal muhalefet yeni mecralarda kendisini bir şekilde devam ettirmeye başlamıştı. 1999 Seattle olayları, 2000'li yıllarda savaş karşıtı hareket, yeni toplumsal muhalefetin niteliği hakkında ipuçları veriyordu.
İşte o dönemlerde, üniversite yıllarında yolum, Denizli'de ÖGD ile kesişti. ÖGD krizdeki sosyalist hareket ve gençlik hareketi içerisindeki tartışmalar sonucu ortaya çıkmış bir örgüttü. Yeniydi, heyecanlıydı.
Dünya genelinde bir kıpırdanma vardı, ancak bu kıpırdanma henüz bize çok uzaktı. Biz ise anlamsız bir hayat süren, daracık bir algısı olan, küçücük bir dünyaya sıkışmış ürkek insanlardık.
Zihnimizin bir yerinde örgütün, örgütlenmenin ne kadar tehlikeli bir şey olduğu yer edinmişti.
Bugün halen hayret ettiğim bir şekilde örgütlenmeye başlamıştım.
İşte böyle bir atmosferde benimle aynı kuşağın temsilcisi Ulaş'la ÖGD çatısı altında tanıştım.
Daha ilk karşılaşmada onun farklılık gösterdiğini anlardınız. Ulaş, muhtemelen geldiği ailenin politik duruşu sayesinde, bizden farklılık gösteriyordu. Çok daha politikti. Politika hakkındaki bilgisi, görgüsü bizden hep ilerdeydi.

Ulaş hepimizden farklıydı

Bizler ne devrimciliğe tam adapte olabilmiş, ne de feodal köklerimizle tam hesaplaşabilmiştik. Hakkımızı yemeyim, bu konuda çok da kafa yorduk.
Ulaş öyle değildi.
O, devrimciliğe bizden beş adım önde başlamıştı. Öylesine güzel yönleri vardı ki, sanki 90'lı yılları cam fanus içerisinde geçirmişti.
O gerici, uyuşturucu ve aptallaştırıcı havadan bir şekilde korunmasını bilmişti.
Düzenli bir yaşamı vardı.
Modern toplumun en önemli niteliğine sahipti: Zamanı kullanmasını bilirdi. Zamanında bitirmediğimiz işin hesabını sorardı. Kaşlarını çatardı. İşte o zaman Ulaş'ın kızdığını anlardınız. Sevecendi. Bizlere karşı sınırsız bir şefkati vardı. Paylaşımcılığı, özverisi, çalışkanlığı, özdisiplini ile sanki geleceğin komünist toplumdan günümüze ışınlanmış gibiydi.

Geleceğin iziydi

O'na kayıp kuşak demek, büyük bir haksızlıktı. O geçmişin değil, geleceğin izlerini taşıyordu. Kapitalizmin insan kişiliği üzerinde yarattığı bunca tahribattan kendisini nasıl koruyabilmişti? Bencillik, bireycilik, kariyerizm bu kadar pompalanırken ve bu durumdan devrimci hareket bu kadar etkilenmişken, nasıl olur da Ulaş bütün bunlarla hesaplaşabilmişti?
Böylesi kapitalist bir toplumda bir insanın en ufak bir kariyerist eğiliminin olmaması nasıl açıklanabilir?
İşte Ulaş'ın devrimci hareket içerisindeki özel konumu buydu.
Onun gibi insanlar halen varsa, umutsuz olmanız için hiçbir sebep yok. Güzel günler gelecek demektir.

LGBTİ/KÜLTÜR/SANAT

Fişlemenin yol açacağı sıkıntılar, şimdiden apaçık belli değil mi? Nefret cinayetleri kapıda!

‘Şey’ler fişleniyor...

Fişlenmeler devam ederse, hali hazırda çokça “eşcinsel/transeksüel” canı alan nefret cinayetleri, kapı eşiğinden ayrılmayacaktır! Buna hep birlikte karşı durmalıyız, çünkü “eşcinsellerin özgürleşmesi heteroseksüelleri de özgürleştirecek!”

Gözde DEMİRBİLEK

Toplumun ahlâk bekçisi olarak kendini belirleyen hükümet, geçen ay yine LGBTİ’leri fişlemeye başladı.
Şubat ayının son haftasında internet yasasıyla birlikte başlatılan LGBTİ fişlemelerinde kayıtlara göre sayı 3’e yükseldi. Yönelimini açık yaşayan/yaşamayan herkesi zor durumda bırakabilecek olan fişlemenin yol açacağı sıkıntılar, şimdiden apaçık belli değil mi? Nefret cinayetleri kapıda!
Ahmet Yıldız’ı duydunuz mu bilmem, ailesinin eşcinsel olduğunu öğrenmesi sonucu 15 Temmuz 2008’de babası tarafından öldürülmüştü. Ahmet “ilk” olmadığı halde Türkiye tarihine ilk “görünen” “ilk eşcinsel namus cinayeti” olarak kayıtlara geçmişti. Ahmet ilk değildi, son da olmadı.
Ahmet Yıldız sembolik bir cinayet haline geldikten sonra kim bilir kaç yüz insan daha kapalı kapılar arkasında ailesi tarafından “eşcinsel” veya “transeksüel” olduğu için öldürüldü.
Ve bu cinayetlerin sadece küçük bir kısmı “..... olduğu için” olarak kayıtlara geçti. Zanlıların büyük çoğunluğu “öldürdüm çünkü şunu şunu yaptı” şeklinde ifadelerle cinayet sebebini bile söyleyemeyecek kadar homofobik ve transfobiktiler.
Buna en büyük örneklerden biri, 2013 Kasım ayında boğularak öldürülen F.İ oldu. Cinayetin sebebi de, kendisiyle birlikte el birliğiyle örtülmek istendi. Ne acı ki, bu el birliğini polisle birlikte yapan, F.İ’nin ailesinin ta kendisi oldu. Çünkü “gey” olmak başlı başına “utanç verici”(!) bir şeyken, üstelik bir de F.İ’nin evli olması, örtülmesi için yeterli bir sebepti.

Çocuğunuz “şey” olmuş!

Vaziyet buyken, çok ılımlı görünen aileler bile, “sen yine de başkalarına pek fazla bir şey söyleme” diyebiliyorken, bir sabah polisle gözünü açan ve “oğlunuz ya da kızınız ‘şey’ olmuş” cümlesini duyan ebeveyn neler yapmaz ki? Öldürmek, yok etmek için yeterince güçlü bir ahlâk mekanizması varken, polisin gelip böyle bir haber vermesi, “demek ki herkes biliyor” düşüncesi ve belki de “başkaları öldürmeden ben öldüreyim çocuğumu” düşüncesi bunların başında gelebilir.
Yapılmaya başlanan fişlemelerin hiçbirv şekilde açıklaması olamaz/yapılamaz, bu direk cinayete teşviktir. Devletin göz göre göre yok etme çabasıdır.
O gün “kızınız şey olmuş” denen kadının ebeveynleri bu durumu “hoş” karşılamış, arayıp dikkatli olmasını belirtmişti, sadece o anlık şanslıydı hepsi bu.
İnsanların “açık/kapalı” oluşu cinsel yönelimlerinin aksine gerçek bir “tercih” meselesidir.

Homofobi öldürür!

İktidarın polisinin bu eylemi, özel hayatı ihlal ve hatta özel hayata tecavüzün ta kendisidir. Bu fişlenmeler sonucu işkence görecek, evlerden çıkamayacak veya öldürülecek insanların açıklamasını kim yapacak? “Gözünün üstünde kaşın var” dense, benim gözüm benim kaşım diyecek insanlar, açıklık/kapalılık tercihi ne olursa olsun bu kadar varoluşsal bir mesele üzerine nasıl bu kadar “rahat” konuşabiliyorlar?
Bugün biri fişlenir, yarın öteki öldürülür ve biz olanın yasını tutarken, devlet yeni manevralarını yoluna sokar.
“Oh be” der, çocuğa oyuncağını verip, “az ötede oyna” der gibi. Kendi nezdinde insan hayatının ne kadar önemsiz olduğunu, tıpkı büyük balık için oltaya takılan küçük balıklar gibi, o küçük balıkların nasıl değerli olduğunun farkında olmadığı, olmuşsa bile hakir gördüğü canını tehlikeye atar.
Fişlenmeler devam ederse, hali hazırda çokça “eşcinsel/transeksüel” canı alan nefret cinayetleri, kapı eşiğinden ayrılmayacaktır! Buna hep birlikte karşı durmalıyız, çünkü “eşcinsellerin özgürleşmesi heteroseksüelleri de özgürleştirecek!”

Zaré

Beknazarian’ın Zaré’sinden, Yılmaz Güney’in Yol’una, Bahman Ghobadi’nin Yarım Ay/Nîveheyv filmine kadar tüm baskı, sansür ve sermayeci sinema kültürüne rağmen, Kürt sinemasında sayısız filmler çekilip toplumcu gerçekçi bir çizgi izleyerek gelişmeye devam etmektedir.

Baran AŞVAN

Baskı ve yasaklanmaların insan hayatı kadar etkilediği başka bir şey daha var, o da sanat.
Ve işin garibi, kendini yeniden yaratma mücadelesinin de tek dayanağı yine sanat oluyor. Çünkü insanın kendisini, acılarını ve sevinçlerini en güzel şekilde ifade etme biçimidir sanat. Yüzyıllardır önüne set konulduğu için biriken Mezopotamya sanatı da, seti yıkan baraj suları misali şimdi bütün dünyanın kalbine akıyor.
Mezopotamya’da halklarının biriken acı, sevinç ve başkaldırı fosilleri, Kürt sinemasında hayat buluyor. Çok eskilere dayanan Kürt sinemasının başlangıcı, baskıcı devletlerin sansür ve engellemelerine takılsa da, son yıllarda Rönesans dönemini yaşıyor diyebiliriz. Dört parçaya ayrılan, dört farklı dayatma kültürüne maruz bırakılan ve baskıya uğrayan Kürtler ortak sinema kültüründe buluşabildiler.
Filmlerin çekildiği ülke ve kültürler farklı olsa da, yaşanmışlıklar, acılar ve başkaldırılar aynıydı. Tüm bunlar Kürt sineması için bir cevher. El değmemiş, gün yüzüne çıkarılmamış hikâyeler, acılar, kahramanlıklar ve ihanetler barındırıyor.

Beknazarian’ın Zaré’si

İlk cevheri işleyen Hamo Beknazarian oluyor. Tarihsel olarak değerlendirildiğinde, ikinci uzun metrajlı Ermeni filmi ve hem de İlk Kürt filmi olarak nitelendirilen ve o şekilde tarihe geçen Zarê. Beknazarian; Zaré filmiyle hem Kürt sinemasını başlatıyor hem de Ermenistan sinemasının kuruluşuna büyük katkılarda bulunuyor. 16 Nisan 1923 Ermenistan sinemasının doğum tarihi olarak verilir. Bu sinemanın iki önemli kurucusundan biri de Zaré filminin yönetmeni Hamo Beknazarian.
Kürtlerin bugün Laçin bölgesi olarak adlandırılan, Sovyetler Birliği döneminde Kızıl Kürdistan olarak da bilinen bu bölgede 13. yüzyıldan itibaren yaşamaya başladığı ama özellikle 18. yüzyılda dini sebeplerin etkisiyle çok sayıda Yezidi Kürt’ün Anadolu’dan ayrılmak zorunda kalarak bölgeye yerleştiği bilinir.
Kürt yönetmen Hiner Saleem’in 2003 tarihli filmi Vodka Limon ile beyazperdeye taşıdığı Yezidi köyüne benzeyen bir köyde geçen ve Ermeni sinemasının gözbebeği olarak görülen Zare,1915 tarihli bir Kürt hikâyesini işliyor. Bir Yezidi Kürt köyünde geçen trajik aşk öyküsünü konu alan film, Kürt sinema tarihinde, kendilerini beyazperdeye taşıyan ilk film olarak kabul edilmekte.
Filmde Çarlık Rusyası hızla çökmekte, 1917 devriminin ön sancıları yaşanmaktadır. Aynı köyde yaşayan Kürt kızı Zaré ile çobanlık yaparak geçinen sevgilisi Seydo’nun birbirlerine olan aşkına engel Zaré’yi kendine kuma olarak getirmek isteyen köyün ağası Temur’dur. Muhteşem görüntüleri ile, Hayastan’dan Kürdistan’a eşsiz ve sessiz bir armağandır Zaré.
Zaré bir filmden öte değerler barındırır. Batı sinemasının Doğu halklarını egzotikleştirme, otantikleştirme ve efsaneleştirme biçiminde vermelerini reddeden Beknazarian; toplumların gerçek acılarını ve yaşamlarını işleyerek toplumcu gerçekçi bir duruşu izlemiştir.
İki Mezopotamya halkının sinemasının başlangıcı. İki mazlum halkın ortaklaşmış kültürünü yansıtmıştır Zaré’de. Sadece geçmişte kalan bir konu değildir Zare’de anlatılan. Filmde işlenen “ağa zulmü, egemen gücün ve ataerkil anlayışın kadına uygun gördüğü hayat, yoksulluk ve sınıf farkı…” gibi sorunlar kılık değiştirerek varlığını sürdürmektedir. Zaré yüzyıllık bir güncelliğe değinmiştir.
Beknazarian’ın Zaré’sinden, Yılmaz Güney’in Yol’una, Bahman Ghobadi’nin Yarım Ay’a tüm baskı, sansür ve sermayeci sinema kültürüne rağmen, Kürt sinemasında sayısız filmler çekilip toplumcu gerçekçi bir çizgi izleyerek gelişmeye devam etmektedir.

Direnişin fotoğrafçısı Nazım Serhat Fırat

Nazım Serhat Fırat, son yıllarda toplumsal eylemler ve önemli toplumsal dönüşümler esnasında ortaya çıkan en tanıdık karelerin sahiplerinden biri.

“Gezi: Başlangıç” sergisi ve yine aynı tarihlerde İstanbul Nâzım Hikmet Kültür Merkezi’nde açılan Zemberek adlı karma sergi ve ardından “Esnasında…” adlı kişisel fotoğraf sergisi ile hafızalarımıza kazındınız. Toplumu, kamusal alanı ve sanatı fotoğraflayarak, toplumsal olaylara ve Gezi direnişine başka bir bakış açısı sundunuz. Bir fotoğrafçı gözüyle, içinden geçtiğimiz toplumsal olayları ve Haziran günlerini /sizin sürecinizi de aslında nasıl tarifliyorsunuz?

Aslında uzun yıllardır toplumsal hareketleri fotoğraflıyorum, öğrencilik yıllarım İzmit’te geçmişti, 99 depremi ve bir sanayi kenti olduğu için SEKA Fabrika işgali, başta olmak üzere bir çok greve ve işçi direnişine fotoğraf makinem ile tanıklık ettim. Fotoğraf makinem ile diyorum, çünkü tanıklığım vizörümün sınırı kadar, bunun hem avantajı hem de dezavantajları var. Mesela bir film yapmak kolektif bir birlikteliği şart kılıyor, senaryo aşamasından çekim aşamasına kadar kolektif bir aklın ürünü, fotoğraftaysa sanırım bu iş daha bireysel yürüyor, sorunuza dönersek, Gezi eylemlerine dek yetişebildiğim birçok eylemi sokak hareketini fotoğrafladım, neden diye soracak olacaksanız bilmiyorum, normalde şirket toplantılarından dizi setlerine kadar iş olarak gördüğünüz ve yapmak zorunda olduğunuz uğraşlar var ve evet bunları kiranızı ödemek için, faturalarınız için yapıyorsunuz ama sokakta toplumsal hareketlerde ve elbette Gezi eylemleri de dahil olmak üzere “diğerleri”ni neden çekiyorum?
Hakiki olmasından olabilir… Vizörünüzden hakiki dünyanın karelerini bulmak için, sadece bir fotoğrafçı olarak değil, bir sinemacı yahut bir işçi yahut bir öğrenci yahut bir beyaz yakalı da olsan Gezi’de sanırım hep birlikte bir tamamlanma ve gerçekleşme hissi yaşadık. Bu hakikatin kendisiydi.

Siyasal-politik kültürel süreçlere ortak tanıklığımızı yansıtıyorsunuz aslında. Yakın tarihimizi, bize “içimizden” anlatıyorsunuz fotoğraflarınızla. Yaptığınız işi bir propaganda aracı olarak da okuyor musunuz?

Kimin olduğunu hatırlamıyorum ama bu sözü siz de hatırlarsınız, “gerçek en büyük propagandadır”, propaganda yapmıyorum ve evet üretilmiş bütün imajlar propagandanın konusu ya da aracısı olabilir, bu üreticiden çok imajların dolaşımında ve kullanımında ortaya çıkar.

Çatışmalarda basın/fotoğrafçılar da, şiddetten, çatışmadan, tacizden, gözaltılardan nasibini alıyor sonuçta. Eylemler esnasında, yaşananları fotoğraflarken, kendinizi “eylemci-fotoğrafçı” ikilemi içerisinde hissettiğiniz oluyor mu?

Evet o şiddetten sizde nasibinizi alıyorsunuz, çoğu zaman fotoğrafçı/haberci olmanız sizi görece “güvenli bir alanda” tutsa da, bu Türkiye’de pek tutmuyor. Uzun soluklu belgesel çalışmalarda böyle bir ayrım kalmıyor, spot haberlerde de çok kısa sürede herşey olup bitiyor. Ama sabit bir mekanda, 15 gün süren Gezi eylemlerinde/direnişinde elbette fotoğrafçı ve aktivist olmak yer değiştirmeye başlıyor.

“Esnasında” serginiz ile; kolektif hafızalarımızı, “anı” kayıt altına almış oldunuz. Neden “Esnasında”?

“O an” dan çok iki anın çarpışması üst üste gelmesi, yani tüm bunlar olurken aynı esnada gibi, sergiyi düzenlerken de amacımız ortak hafızamızı bir kez daha hatırlatmaktı, yani Tekel’denLGBTİ’ye, Gezi’den kadınlara son yıllarımızda belleğimizde yer eden resmi göstermekti.

AKP iktidarıyla, mekanın değiştirildiğini, inşaat sektörünün iktidarlığını görüyoruz.

Kent hakkından Gezi işgaline

Açık Radyo'daki "Kentin Tozu" programının yapımcısı/sunucusu, Kent Hareketleri aktivisti Cihan Uzunçarşılı Baysal, "Ekonominin çarklarının tamamen inşaat üzerinden döndüğünü görüyoruz. Üretime dayalı bir sanayi görmüyoruz. Ancak inşaat tek yönlü bir gelir sağlamaz" diyor.

Röportaj: Perihan KOCA
Juliana GÖZEN

AKP iktidarıyla birlikte 11 yıldır yükselen bir kentsel dönüşüm meselesi var, bunu özetler misiniz, özellikle geziye kadar. Yani yeni bir kent oluşturulmaya çalışılıyor iktidar yeni bir kent diyor siz bunu nasıl tarifliyorsunuz?

Biz zaten AKP iktidara geldiğinden beri bir inşaat çılgınlığının olduğunu görüyoruz ama aslında bunu biraz daha geriye gidip Türkiye'nin neo-liberal politikalarla eklemleşme sürecine 21 Şubatlara falan da götürmemiz lazım. Ama kırılma noktası tabiî ki, AKP'nin iktidara gelişi oluyor çünkü çok ciddi olarak bu politikalara asıldığını görüyoruz.
2002'de iktidara gelişiyle birlikte, TOKİ'nin yeniden yapılandığını görüyoruz, TOKİ iktidarın mekana müdahale aracıdır ve biz TOKİ'nin aslında alt gelir gruplarına sosyal konut yapması gereken bir kurumun AKP iktidarı döneminde üst gelir gruplarına yönelik konut inşa ettiğini görüyoruz.
Bir sürü TOKİ yasasının 2002'den itibaren adım adım değiştirildiğini dönüşüm yenileme yasalarını görüyoruz, işte ne görüyoruz mesela; 2005 senesinde çok önemlidir, kentsel yenileme ve kentsel dönüşüm yasaları değiştiriliyor ve orada alt gelir gruplarına yönelik tarihi alanlardaki mahallelerin yenileme adı altında sermayeye dönüştürülerek pazarlandığını, keza rantı yükselen gecekondu bölgelerinin yine aynı şekilde yıkılarak TOKİ'lere satıldığını ve buraların da üst gelir gruplarına satıldığını görüyoruz.

İnşaat sektörünün iktidarı

Artık ekonominin çarklarının tamamen inşaat üzerinden döndüğünü görüyoruz. Ekonomist Mustafa Sönmez'in çok güzel bir tanımı var "inşaat AKP'yi tanımlayan bir sektördür" gerçekten de öyle, bugün baktığınız zaman üretim üzerinden bir sanayi görmüyoruz tamamen inşaat.
İnşaat tek yönlü bir gelir sağlamaz, yapılan konutların içi doldurulacaktır, bunun alt yapısı var, yani bir sürü yan sektörü de besliyor, aynı zamanda banka ve sigortacılık sektörünü de besliyor. Bu şekilde bir ekonomi canlanması var, ama tabi tamamen dışa bağımlı bir canlanma bu, sürdürülebilir bir program da değil.
Onun için biz AKP iktidara geldiğinden beri, mekanın değiştirildiğini ve AKP'nin bir şirket yönetir gibi kar amaçlı baktığını görüyoruz. Kentsel mekanların kullanım değerlerinin tamamen yok edildiğini, hani bir yerde bedava yiyip içip oturuyorsan o kenti kullanıyorsan mesela hiçbir şey harcamadan, örneğin, sahilde oturuyorsun keyfini çıkarıyorsun veya bir parkın var orda gittin ayağını uzattın bu kentin kullanım değeridir.
İşte bu mekanların ticarileştirilip AVM'leştirildiğini veyahut başka projelerle dönüştürüldüğünü görüyoruz.
Başka bir kente gidişi, biz AKP ile birlikte görmeye başladık.
Bu gidişatın getirdiği bir diğer önemli nokta da şu, ayrışan bir kente doğru gidiyoruz, sermayenin ihtiyaçlarına CEO'ların isteklerine üst gelir gruplarının gücüne göre tanzim edilmiş bir şehir oluyor veyahut da zengin turistlere göre tanzim edilmiş bir kent oluyor, ama bizim kentimiz olmuyor, biz orda yaşayamıyoruz, ya maddi durum yüzünden veya ördükleri görülmez duvarlar yüzünden.
İşte ne dedi Topçu Kışlası'nın mimarı "Biz oraya kafeler yapacağız, ama her elini kolunu sallayan gelmesin", bu ne demek?
AKP'li belediyeler tamamen alt gelir gruplarının oyu üzerinden buraya geldiler, ama o grupları kentten püskürten politikalarla tamamen sermayenin yanındalar.
Bazı mahalleler bunu anlamaya başladı .İşte mahallelerin hepsi bu bilince eriştiği zaman AKP'nin gidişini de göreceğiz.

Kirlet ve tüket

Lefebvre "Kenti değiştirdiğinde alternatif bir yaşam şekli yaratıyorsun" diyor. Gezi'den sonra bunların adım adım yaratılmaya başladığını görüyoruz, işgal evleri, işgal bostanları, işgal fabrikaları.

Kent hakkı nedir? Ve nasıl bir kent hakkı mücadelesi örmek gerek?

Gezi'de muhteşem bir kent hakkı deneyimini, muhteşem bir şekilde hep beraber yaşadık. Kent hakkı 68de çıkan bir kavram Lefebvre iki ayağından bahsediyor bir tanesi "katılımcılık" yani kent üzerindeki bütün kararlarda orada yaşayanların mutlaka müdahil olması, onların onayı olmadan, mekan üzerinde hiçbir kararın alınmaması.
Lefebvre aslında kentliler derken, sadece o kentte ikamet eden insanları da anlatmıyor çok demokratik bir kenti anlatıyor, mesela mültecileri, çünkü o kentte kim yaşıyorsa o kentte karar onların olmalı diyor.
İkinci ayağı ise, çok önemli "temlik etme" bunu ben şöyle açıklıyorum, işgal ederek kendinin eylemek.
Lefebvre, mekanın tasarlanması veya yeniden üretimi üzerinde kentliler tamamen söz hakkı olmalıdır, diyor. Yani aslında Gezi'den bugüne baktığımız zaman fıtrat gibi çoğalan işgal evleri/deneyimleri görüyoruz, gezi kendi başına bir işgal eylemiydi değil mi?
Şimdi burada başka bir kenti görüyoruz, o mekanı kendinin eyleyerek sadece orayı işgal etmiyor orada başka ilişkiler geliştiriyorlar.
Lefebvre "kenti bu şekilde değiştirdiğin zaman alternatif bir yaşam şekli yaratıyorsun" diyor, Gezi'den sonra biz bunların adım adım yaratılmaya başladığını görüyoruz, işgal evleri, işgal bostanları, işgal fabrikaları…
Kazova ile başlayan, Moda Çorap, Punto Deri, Greif işçileri yani insanlar bunları artık düşünmeyi bırakıp eyleme geçer oldular yani bu bizim için geziden gelen bir süreçtir.
Gezide de biz, bir mekanı kendimizin eyleyerek kendi arzu ve taleplerimiz doğrultusunda o mekanı değiştirdik. Sonrasında forumlarda bu devam etti, bir mahallenin merkezini gizli bir alanını ya da parkını işgal ettik orayı kendimizin eyledik ve orada her şeyimizi tartışır olduk.
Harwey'e dönecek olursak, işgal hareketi üzerinden "insanlar merkezi bir alanı işgal ederek orayı demokratik bir meydana çevirip orayı "agora"ya dönüştürerek taleplerini seslendirmeye başladılar, şimdi biz forumlarda bu gidişatı da görür olduk dolayısıyla biz orayı bir konum haline getirdik ve hala bunun devam ettiğine inanıyorum şimdi gezi sönümlendi felan diyorlar, hayır özellikle fabrika işgallerinde mücadelenin büyüdüğünü görüyoruz.

İşgal ederek kendinin eylemek

Türkiye'nin deneyimlediği ilk kent hakkı eylemi Tekel işçilerinin eylemidir diyebilirim.
Tekel işçileri orayı üç hafta boyunca işgal ettiler ve söylenen yapılan bütün haksızlıkları oradan ilettiler.
Biz başka bir kent hakkı eylemini, mekanı kente dönüştüren eylemi Cumartesi annelerinde gördük. Bu devam ede ede, orada bir demokratik mekan inşa ettiler. Artık dikkat ederseniz bütün eylemlere ya tünelden başlanır, Galatasaray'dan başlar meydanda biter basın açıklamaları, çünkü orası demokratik bir mekan eylenmiştir.
Orayı işgal edip öce kendilerinin eyleyen, sonra da demokratik bir meydan eyleyen Cumartesi anneleridir, onun için bence kent hakkının bu işgal boyutunun önemli olduğunu düşünüyorum.
Biz, agoralarımızın, kavşaklarla topçu kışlalarıyla tüketim ticarileştirilerek elimizden alındığını görüyoruz, yani kentin agorasını meydanını yok ettin mi demokratik kenti yok ediyorsun.
Alternatif bir kent hayalinin kentin belli yerlerini dönüştürerek yaratarak onu belki kemirerek, küçük küçük kurtarılmış alanlar yaratarak o kenti de dönüştürme yoluna eninde sonunda gideceğiz.

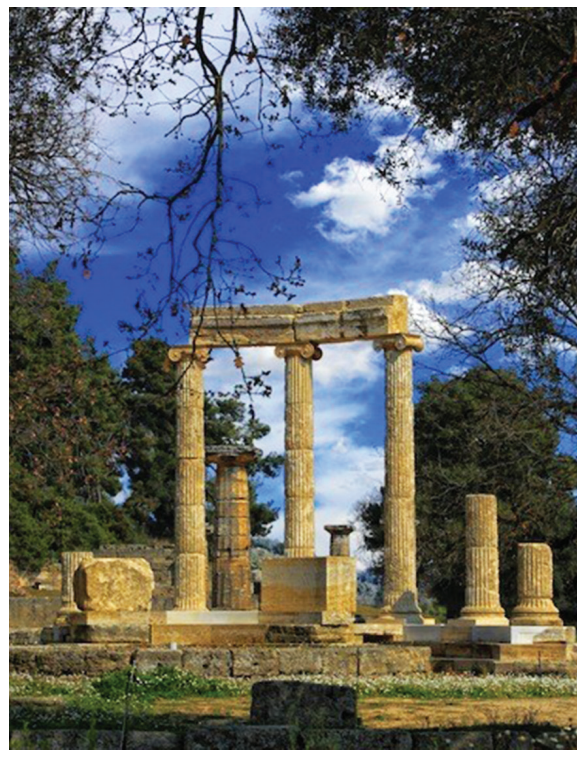

Geçmiş zamanın izinde...

Yaşadığımız coğrafyanın kültürel geçmişinin izleri ile uğraşan bizler, bu izleri anlamak ve anlatabilmek hedefiyle başladığımız çalışmalar doğrultusunda, II. İstanbul Arkeoloji Ve Sanat Tarihi Öğrenci Sempozyumu'nda, dünü, bugünü ve yarını konuşmak için toplanıyoruz.

27-28-29 Kasın 2014 tarihleri arasında gerçekleştirilecek olan II. İstanbul Arkeoloji ve Sanat Tarihi Öğrenci Sempozyumu davetiyesi aşağıdadır. Sempozyum bildirim özetlerinin gönderileceği son tarih 31 Ekim 2014'tür.
Üzerinde yaşadığımız kadim coğrafyanın kültürel geçmişinin izleri ile uğraşan bizler, bu izleri anlamak ve anlatabilmek hedefiyle başladığımız çalışmalar doğrultusunda, II. İstanbul Arkeoloji Ve Sanat Tarihi Öğrenci Sempozyumu'nda, dünü, bugünü ve yarını konuşmak için toplanıyoruz.
Kuşkusuz arkeoloji denince akla ilk "geçmiş zamanlar" gelir; ancak geçmiş, günümüz yaşantısının içinde bilinçli bir şekilde var olmaya devam etmez ise, tarihsel süreç içinde insanlığın yaşadığı gelişim yeteri kadar karşılık bulamaz. Sürecinden kopmuş bir uygarlık anlayışı, bizi söylencelerle kurulan bir geçmiş algısı içerisinde bırakır ve kendimizi doğru tanımlamamıza engel olur.
Osman Hamdi Bey'le başlayan, 2014 yılı içinde kaybettiğimiz değerli hocamız Halet Çambel'le devam eden bir süreçte arkeologlar ve sanat tarihçiler, arkeolojiyi "eser toplayıcılık" olmaktan çıkartıp geleneği olan bir sosyal bilime dönüştürmüşlerdir. "Bizden" ve "bizden olmayan" ayrımına düşmeden, yaşadığımız coğrafyanın tüm kültürlerini bu çerçevede ele alarak, temelinde evrensellik ve toplumsallık olan bilim anlayışı geleneğini önemsiyor ve sahipleniyoruz. Bu bağlamda, 27-28-29 Kasın 2014 tarihleri arasında düzenlenecek II. İstanbul Arkeoloji Ve Sanat Tarihi Öğrenci Sempozyumu'nu aşağıda konu başlıklarını oluşturduğumuz çerçevede bu geleneğe adıyoruz.
Yoğun çaba harcayarak kolektif çalışma şeklimizi ve amatör ruhumuzu kaybetmeden oluşturduğumuz platforma güç verip, sürekli hale getirmek için hazırlamış olduğumuz bu programa izleyici, organizatör veya konuşmacı olarak (sunumlarınızla) dâhil olmanız dileğiyle.
Sempozyum bildirileri tüm disiplinlere açık olmakla birlikte, öncelikli olarak davetli bölümler: Arkeoloji, sanat tarihi, mimarlık, mimarlık tarihi, restorasyon, hititoloji, tarih, sosyoloji, antropoloji, hukuk, felsefe.

- *İstanbul araştırmaları*
- *Yüksek lisans ve doktora tez çalışmaları*
- *Kurtarma kazıları ve kent arkeolojisi*
- *Disiplinler arası çalışmalar*
- *Kültürel miras ve kentsel dönüşüm*
- *Teorik çalışmalar*
- *Mesleki deneyimler*
- *Arkeologların ve sanat tarihçilerin mesleki açıdan sorunları ve çözüm önerileri*
- *Sit alanlarında ekolojik ve kültürel koruma*
- *Arkeolojik kazı bölgelerinde sürdürülen sosyal projeler ve öneriler*

Bilimsel anlamda zengin olduğu kadar, toplumsal olan mesleki sorunların da konuşulup tartışıldığı heyecan dolu bir sempozyumda buluşmayı temenni ediyoruz.

İşçi sınıfı, direniş yöntemlerini çeşitlendiriyor ve yeni deneylerle kendini gösteriyor.

Ekmek, onur, adalet için 1 Mayıs'a!

Bugün; komünist, devrimci ve demokratik-halkçı bütün güçler, ayakta, arayış içinde ve öncülük bekliyor. Öncülük, sermayeyle uzlaşmayan ve sınıfın kendi özgürleşmesinin toplumun özgürleşmesi olduğu bilincine sahip işçilerin kavgasıyla kendisini kuracak ve gerçek anlamını bulacak.

Emrah ARIKUŞU

1. sayfadan devam

İşçi sınıfı ise, haklarını korumak ve kazanımlarını arttırmak için direniş yöntemlerini çeşitlendiriyor. Sınıf, yeni deneylerle kendini gösteriyor.
Kazova'da fabrikayı işgal edip üretme, Feniş'de kıdem tazminatı hakkına sahip çıkma, Punto Deri'de uzun soluklu direniş ve Greif'de taşerona vurulan darbe, son dönemin simgeleşen işçi eylemleri.

İşçi sınıfının güncel hareketi

Gezi isyanı, tüm bu eylemlerin mayalanma zemini. Berkin Elvan'ın cenazesinde de yeniden deneyimlediğimiz üzere, milyonlar her an sokağa çıkabiliyor. Henüz 15-16 Haziran 1970 ayaklanmasındaki gibi fabrikalarda şalteri indirip hayatı durduran ve meydanlara akan bir işçi sınıfı kendini göstermiş değil. Ancak, özellikle sınıfın iki kesimi, sınıf hareketinin günümüzdeki yeni dinamikleri olarak öne çıkıyor.

Birincisi, ileri teknoloji gerektiren ürünlerin üretiminde ya da yüksek bilgi talep eden hizmet/bilgi-işlem alanlarında yer alan nitelikli işçiler; ikincisi ise, yoksul semtlerinden öfke biriktirerek sokağa çıkan, sömürü ile erken tanışan yoksullukla büyüyen yoksul emekçi gençler. İkisi de barikat kurup öne geçiyor. Gelir düzeyi işçi sınıfının diğer kesimlerine göre daha yüksek olan ilk kesim, yoksulluğu esas alarak sokağa çıkmasa da; kuralsız ve esnek çalışma, yoğun iş saatleri ve güvencesiz iş ortamlarında her an üst birimden aşağı düşme tehlikesi içinde, hırs ve rekabet sarmalında bunalıyor. Geziye hayat standartlarına müdahale edildiği için, onurlarına sahip çıkmak ve özgürlük için geldiler.
İkinci kesimdeki gençlerse, işsizlik, yoksulluk ve uyuşturucu bataklığından çıkamayan, çıkamadıkça hayata küfreden, sistemin çöp diye gördüğü en ağır koşullarda çok düşük ücretlerde çalıştırılanlar. Her türden sömürünün en çıplak haliyle açık olduğu koşullarda yaşayıp çalışan işçi sınıfının bu genç ve öfkeli kesimi, sınıfın bütününün mücadelesinde kimi ön açıcı roller oynayabilir.
Bugün; komünist, devrimci ve demokratik-halkçı bütün güçler, ayakta, arayış içinde ve öncülük bekliyor. Öncülük, sermayeyle uzlaşmayan ve kendi özgürleşmesinin toplumun özgürleşmesi olduğu bilincine sahip işçilerin kavgasıyla kendisini kuracaktır.
Önümüzdeki 1 Mayıs, Ekmek, Onur ve Adalet kavgasının güçleneceği bir gün olacak!

Öncü ve örgütlü emekçi gençlerin mücadelesi büyüyor

İsmet Demir'lerin Kenan Budak'ların miras bıraktığı işçi sınıfında ısrar ve bağlılık geleneğini yaşatan öncü genç işçilerin çoğalması için koşullar uygundur. Şimdi, sınıf içinde oluşan kısmi hareketlenme içinde doğrudan konumlanarak öncü adaylarını bulup çıkarmanın zamanı!

Mithatcan TÜRETKEN

Sermayenin bütün yaşam alanlarını metalaştırmadaki 'yaratıcılığı' , diyalektik olarak karşıtını yaratıyor ve yaşamın her noktasında yeni ve 'yaratıcı' direnişlerin ortaya çıkmasına neden oluyor. Bunu en iyi Haziran Ayaklanmasında gördük.
Bu noktada toplumun yıkıcısı ve yeniden yaratıcısı olan proleterler, yeni deneyimleri ile öne çıkıyor. Ucuz işgücü olarak güvencesiz düşük ücrete ve esnek çalıştırma, işten atmalar ve iş cinayetlerinin yanı sıra, taşeronlaştırma ve kıdem tazminatının gaspı ile sınıfa yapılan saldırılara karşı emekçilerin direnişleri yeni bir boyut kazanıyor.
Yatağan'da, Lorey Merlin'de, Punto Deri'de ve Feniş Alüminyum'da biriken, kazanımları ile dalga dalga birbirini tetikleyen, Kazova ve Greif'te olduğu gibi sömürüye ve taşerona karşı patronun üretim araçları üzerindeki hâkimiyetini hedef alan fabrika işgalleri, önemli bir nitel sıçrayış. Çalışma alanları, sektörleri, koşulları, süreleri sürekli değişken olan ve ucuz işgücü olarak görülen genç işçiler, yeni dönemde sınıf mücadelesinin anahtarı ve öncüsü konumundalar. Ağır koşullarda düşük ücrete çalıştırılan emekçi gençler, öfkenin doruk noktasının yaşıyor.
Bu öfkenin sendikal hakları küçümsemeden ve stratejik hedeflerin taktiksel birikim süreçlerine bağlı olduğunu unutmadan, ama aynı zamanda kızıl-devrimci bir renkle örgütlenmesi gerekiyor. Yakın gelecekte beklenen kriz dalgası ile işten atılan-atılacak, borçlarını ödeyemedikleri için ya da emek sömürüsüne boyun eğmedikleri için sokağa çıkacak işçi kitlelerine önderlik etme konusunda, genç işçilerin öncüleşmesi hayati önem taşıyor.

İsmet Demir'lere Kenan Budak'lara sözümüz var

Yaşamının her anında kapitalizm ile uzlaşmayan, kendi eksikliklerini görüp eleştiriye açık olan, üzerinde taşıdığı sistemin bütün kalıntıları ile durmadan savaşan, yeniden yaratılışını işçilerin yaşam alanlarında, yoksul mahallelerde, şantiyelerde, fabrikalarda sağlayan ve zorluklarla mücadele etmeyi seven, patronun ve işbirlikçilerinin hamlelerini önceden sezen, sabırlı olmasının yanında saldırı zamanını kaçırmayan, sınıftan öğrenen ve onunla gelişen, yenilgilerden ders çıkaran, zor dönemlerde liberalizmin ve tasfiyeciliğin panzehiri olan Marksizm-Leninizm' in yöntemlerini ilke edinmeyi unutmayan, İsmet Demir'lerin Kenan Budak'ların miras bıraktığı işçi sınıfında ısrar ve bağlılık geleneğini yaşatan öncü genç işçilerin çoğalması için koşullar uygundur.
Şimdi, sınıf içinde oluşan kısmi hareketlenme içinde doğrudan konumlanarak öncü adaylarını bulup çıkarmanın zamanı!

Emekçi Gençlik Dernekleri kuruluyor

Antakya'da İsmet Demir Hocamızın ölüm yıldönümü olan 16 Mart'ta açılışını yaptığımız Emekçi Gençlik Derneği, Mart ayı şehitlerini, İşçi sınıfı önderlerini ve Greif işçilerini selamlayarak gerçekleşti. «Antakya Greif İşçileri İle Dayanışma Platformu»nun kurulmasında ve çalışmalarında görev alarak işçiler arasındaki dayanışma ağını büyütmek, TEDAŞ'tan gerekçe gösterilmeden işten çıkartılan işçilerin hakları ve mücadelesini örmekle başlıyoruz.
Emekçi Gençlik, onurlu bir yaşam, adalet ve haklarımız için örgütlenmeye, Genç İşçilerin birleşince neler yapabileceğini göstermeye çağırıyor!

Demiryollarında neler oluyor?

Bugünün iş dünyası, hızlı ve mobil olmak istiyor. Geride kalmak, yüksek maliyete katlanmak demek. AKP hükümetinin yüksek hızlı tren projesi ve demiryollarının yeniden yapılandırma çabası, hem o "daha hızlı olma" talebini karşılıyor hem de ekonomik ve siyasi rant alanı yaratıyor.

Berna G. MÜFTÜOĞLU

İnsanlık tarihi boyunca ulaştırma, sosyal ilişki ağının kurulmasına ve yakınlaşmasına önemli bir hizmeti yerine getirirken aynı zamanda değişim ve dönüşüm süreçlerinin yaşanmasına, toplumsal gelişmede önemli bir işlev yüklenir. Böylece hızlı, güvenli ve ucuz taşımacılık, üretim süreçleri ve üretim alanlarının içsel ilişkisinin vazgeçilmezi yapar.
Demiryolları bir ulaşım aracı olarak, tarihsel ve toplumsal gelişim süreci içinde emek gücünün, üretimin ve ticaretin hızlı, güvenilir ve tehlikesiz biçimde doğal sınırları yakınlaştırma ile toplumsal üretim ilişkilerinin denetim ve kontrol altına alınmasında sermayenin devir hızı için önemi tartışılmazdır.
Bu işlevi ile demiryolları, politik ekonominin vazgeçilmez etki alanından biri olur. Türkiye'de Cumhuriyeti'nin kuruluş döneminde öncelikli olarak demiryolları yapımını ve yurt sathına yayılmasını, siyasi erk kamusal kaynaklarla gerçekleştirir. 1950'lerde Marshall Planı uyarınca siyasi erk tercihini karayolları yapımı ve işletilmesinden yana kullanır. O günden bu yana, karayollarıyla ulaşım, politik ekonomi uygulayıcılarının ilk tercih olurken, demiryolları son sırada yer alır. 1980'lerde uygulanmaya başlanan liberal politikalarla 2000'lere gelindiğinde demiryollarının yük taşımacılığında payı % 4, yolcu taşımacılığında payı ise % 2 olur. Bugünün iş dünyası, çok hızlı ve hareketli olmayı istiyor. Geride kalmak demek, yüksek maliyete katlanmak demek. Bugünün iş dünyası, çok hızlı ve hareketli olmak istiyor. Geride kalmak, yüksek maliyete katlanmak demek. AKP Hükümetinin yüksek hızlı tren projesi ve demiryollarının yeniden yapılandırma çabası, hem o "daha hızlı olma" talebini karşılıyor hem de ekonomik ve siyasi rant alanı yaratıyor.

Politik ekonominin vazgeçilmezi

Demiryolu taşımacılığı yüzde 50 artırılması hedeflenirken, kamusal kaynaklar % 10 azaltılır özel sektör ise % 3 paya sahip olur. Öte yandan Türkiye için uluslararası ulaşım raporlarına göre, 2020 yılına kadar demiryollarıyla ulaşımın % 2,2 düşeceği, kara ve hava taşımacılığının daha hızlı büyüyeceği vurgusu yapılır. Bu, çelişkili görünse de demiryolları taşımacılığının ticarileşmesi ve özelleştirilmesi yeni kazanç yolları olarak bakılmaktadır.
Demiryollarının yeniden yapılandırılması içinde personel sayısının azaltılması, birçok istasyonun kapatılması, birçok yolcu treninin seferden kaldırılması, demiryolu meslek liselerinin kapatılması yer alır. Aynı zamanda özel işletmecilerin faaliyetlerini sorunsuz yürütülebilmesi için, "Kaza Araştırma ve İnceleme Kurulu Demiryolu Koordinasyon Kurulu" gibi kurullar oluşturulurlen, yeni kurullar için siyasi otoriteye yetki verir. 1996-2010 arasında toplam çalışan sayısı yüzde 35 oranında azaltılır ve en az 4 bin işçi taşeron şirketlere bağlı olarak çalışırlar.

"Geliyorum" diyen facialar

Ekim 2013'te Mersin- Tarsus arası Taşkent'te bariyerler açık bırakıldığı için iki kişi tren çarpması sonucu yaşamını kaybeder. Yaşanan bu kaza ardından Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası, TCDD'nin bu tip kazaların önlenmesi için tedbir alması için talepte bulunur. Hiçbir tedbir alınmadığı gibi, 20 Mart 2014 tarihinde aynı yerde, aynı şekilde tren, Tarsus-Mersin Organize Sanayi Bölgesindeki bir fabrikanın işçilerini taşıyan servis minibüse çarpar ve 10 işçi yaşamını kaybeder. Facia geliyorum, demiştir. göre göre kopartılır ve sadece bir günlük haber olurlar. Egemen yapı, en değerli olan hayatlarımız da değersizleştirir, üretim ilişkilerinde en az maliyetle işin sürekliliğini sağlama hevesine kurban edilir. Ancak, bu hevesin sonlandırılması için üretimden gelen güce sahip olduğunu bilen özneler olduğumuzu unutmamız gerekiyor.

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Ulaş Taştekin
Adres: Şehit Muhtar Mahallesi Nane Sokak No: 15/3 Beyoğlu -İstanbul
Baskı: Ceylan Matbaa Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi B Blok 2NB3 Topkapı-İstanbul (0212) 613 10 79